பாண்டிய தேச ஆதித்த வம்ச வரலாறு

தா. மாசில்லாமணி நாடன்

தமிழ் ஓலைச்சுவடிகள்
பாதுகாப்பு மையம்

பாண்டிய தேச ஆதித்த வம்ச வரலாறு

தமிழ்ப் பேராசிரியர்
தா. மாசில்லாமணி நாடன்

தமிழ் ஓலைச்சுவடிகள் பாதுகாப்பு மையம்
1/71 திருவீதியம்மன் கோவில் தெரு
கொட்டிவாக்கம், சென்னை - 600 041

BIBLIOGRAPHICAL DATA

Title	:	PANDYA DESA ADITYA VAMSA VARALARU
Author	:	T. Masilamani Nadan
Copyright	:	Centre for Preservation of Tamil Palm-leaf Manuscripts
Edition	:	1930. 1997. 2006
Price	:	Rs. 50.00
Pages	:	16 + 64 + 16 = 96
Publication No.	:	30
Size	:	Demy 1/8
Copies can be had from	:	Dr. A. Thasarathan Centre for Preservation of Tamil Palm-leaf Manuscripts 1/71, Thiruveethi Amman Koil Street Kottivakkam, Thiruvanmiyur (P.O.) Chennai : 600 041 Mobile : 94441 69603

இரண்டாம் பதிப்பின் முன்னுரை

தென்பாண்டி நாட்டின் திருச்செந்தூர்க்கு அருகில் உள்ள காயாமொழி என்னும் ஊரில் ஏறத்தாழ நானூறு ஆண்டுகளாகச் சோழ அரச மரபினர் என வழங்கப்பெறும் ஆதித்த நாடார்கள் வாழ்ந்து வருகின்றனர். அதற்கு முன்பாக அவர்களின் மூதாதையர் சேர நாட்டின் சில பகுதிகளில் சோழப் பிரதிநிதிகளாக ஆட்சி செய்தனர் என்றும், மாமன்னன் இராசராசன் காலத்திலும் அதற்குப் பின்னாலும் சோழ நாட்டிலிருந்து அவர்கள் சேரநாட்டுப் பகுதிகளுக்கு அனுப்பப் பட்டனர் என்றும் வரலாற்று ஆய்வுகள் தெரிவிக்கின்றன.

கி.பி. 16ஆம் நூற்றாண்டுக்கு மேல் கி.பி. 1930 வரையிலான காயாமொழி ஆதித்தர்களின் வமிச வரலாற்றைப் பேராசிரியர் தா. மாசில்லாமணி நாடன் அவர்கள் செவ்வனே ஆய்வு செய்து ஒரு சிறு நூலாக 1930இல் வெளியிட்டார். அதைத் தொடர்ந்து அண்மைக் காலம் வரை அந்த வரலாற்றுடன் தொடர்புபடும் பிற கருத்துக்களையும், ஆதித்த நாடார்களின் எஞ்சிய வமிசா வளியையும் நானும் திரு. வி.பி. ஆதித்தன் அவர்களும் தெரிந்த வரையில் முறையே வேறொரு நூலில் எழுதியுள்ளோம். இவ்வாராய்ச்சி இப்போதும் முற்றுப் பெறவில்லை. புதிய செய்திகள் கிடைக்கும் போது அவை இனி வரும் பதிப்புகளில் சேர்க்கப்படும்.

பேராசிரியர் தா. மாசில்லாமணி நாடன் அவர்களின் நூலை எவ்விதத் திருத்தமுமின்றி மறுபதிப்பாக இப்போது தமிழ் ஓலைச்சுவடிகள் பாதுகாப்பு மையம் வெளியிடுகின்றது. இவ் வெளியீட்டுக்கு எல்லாவகையிலும் உதவிய ஆதித்த வமிசத் தார்க்கும், அண்ணாச்சி நெல்லை நெடுமாறன் அவர்களுக்கும் நன்றி.

இவண்

டாக்டர் ஆ. தசரதன்

மூன்றாம் பதிப்பின் முன்னுரை

தமிழ்ப் பேராசிரியர் தா. மாசில்லாமணி நாடன் 1930ஆம் ஆண்டு எழுதி வெளியிட்ட பாண்டியதேச ஆதித்த வம்ச வரலாறு எனும் நூலை 1997ஆம் ஆண்டு தமிழ் ஓலைச்சுவடிகள் பாதுகாப்பு மையம் மறுபதிப்புச் செய்தது. இம் மறுபதிப்புக்கும் வள்ளல் பெருந்தகை ஐயா டாக்டர் பா. சிவந்தி ஆதித்தனார் அவர்கள் அனுமதி அளித்திருந்தார்கள். அச்சு நூல் வெளிவந்தது. அதைப் பார்வையிட்டுப் பாராட்டித் தம் அளவில்லாத கருணையைப் பொழிந்தார்கள். அன்றுமுதல் தமிழ் ஓலைச் சுவடிகள் பாதுகாப்பு மையமும் அதை நடத்தி வரும் நாங்களும் உய்வடையத் தொடங்கினோம். எங்கள் வாழ்வில் விளக்கேற்றி வைத்த ஐயா அவர்களுக்கு இத்தருணத்தில் நன்றி கூறக் கடமைப்பட்டுள்ளேன். ஐயா அவர்கள் தொடர்ந்து எங்களிடம் காட்டிவரும் கருணைக் கொடையால் மீண்டுமொரு பதிப்பு இப்போது சாத்தியமாயிற்று.

தொல்லியல் அறிஞர் நெல்லை நெடுமாறன் அவர்கள் என்னை ஐயா அவர்களிடம் பலமுறை அழைத்துச் சென்று பெருமை சேர்த்தார்கள். ஐயா அவர்கள் சார்ந்துள்ள ஆதித்த குலத்திற்கு ஆதி முதலே வரலாறு உள்ளது என எனக்கு உணர்த்தி, அதைத் தன் அணிந்துரையில் எழுதி, மீண்டுமொரு பதிப்புக்கு வித்திட்டுள்ளார்கள். இவ்வரிய உதவிகளுக்காக அவர்களுக்கு என் நன்றியறிதலைப் புலப்படுத்திக் கொள்கிறேன்.

காயாமொழி வி.பி. ஆதித்தன் அவர்கள் 1997 வரை அமைத்திருந்த ஆதித்த வமிசாவளிப் பட்டியல் இத்துடன் இணைப்பாகச் சேர்க்கப்பட்டுள்ளது. இப்பட்டியல் புதுப்பிக்கப் பெற்று இனிவரும் பதிப்புகளில் இடம்பெறும் என்பதைப் பணிவுடன் தெரிவித்துக் கொள்கிறேன்.

தமிழ்ப் பேராசிரியர் தா. மாசில்லாமணி நாடன் பற்றி எதுவும் இதுவரை எழுத்தில் அறியப்படாமலிருந்தது. அக் குறையை என் பேராசிரியர் பொ.ம. ராசமணி அவர்கள் இப் பதிப்பில் போக்கியுள்ளார்கள். திருவள்ளுவர் பற்றி எழுதிய ஒரு குறிப்பில் இடம்பெற்றிருந்த இந்த அறிமுகத்தை இப்பதிப்பில் இட்டுக் கொள்வதற்கு அனுமதி நல்கிய புத்தகப் பூங்கா உரிமை யாளரும் எழுத்தாளரும் வெளியீட்டாளரும் என் நண்பருமான திரு. பஞ்சநாதன் அவர்களுக்கும் என் நன்றி.

இவண்

டாக்டர் ஆ. தசரதன்

அணிந்துரை

தொல்லியல் அறிஞர்
நெல்லை நெடுமாறன்

தமிழக மூவேந்தரின் முன்னோர் மற்றும் அவரின் பிற்காலப் பரம்பரையினர் பற்றி அறிந்து கொள்ளப் பல அக, புறச் சான்றுகள் உள்ளன. மூவேந்தர்கள் பற்றிய அகச் சான்றுகளாகச் சங்க இலக்கியப் புறப்பாடல்களும், புறச் சான்றுகளாகக் கல்வெட்டுகள், செப்பேடுகள், காசுகள், வெளி நாட்டார் குறிப்புகள் போன்றனவும் நம்மிடையே மிகுந்து காணப்படுகின்றன. ஆயினும் மூவேந்தர்கள் பற்றிய நம் அறிஞர்களின் முடிவுகள் ஒரு சார்பாக இருந்து வருவதும், அதை அடியொற்றியே தமிழ் மாணவர்கள் அறிந்து கொள்வதும் இருந்து வருகின்றது.

அரசகுல வேளிர் மற்றும் மூவேந்தர்களின் வரலாறு, அவர் சந்ததியார் வரலாறு ஆகியவற்றை உண்மையோடு ஆய்ந்து வெளிப்படுத்தினாலன்றித் தமிழக வரலாறு முறையாக அமையாது.

கொடும்பாளூர் வேளிர்கள்

சங்ககாலத்தில் இருந்த அரசகுல இருங்கோவேள் குலத்தினர் இக்காலம் வரையும் தம்மை இருக்குவேளிர் குலம் எனத்தக்க வைத்து வருகின்றனர்.

காயாமொழி ஆதித்த குலத்தினரே இவ்வாறு இரண்டாயிரம் ஆண்டுகளுக்கு மேலாகத் தங்களை இருக்குவேளிர் குலத்தவர் என அடையாளப்படுத்தி வருகின்றனர். இவர்களைப் பற்றிப் பேராசிரியர் தா. மாசில்லாமணி நாடன் 1930இல் எழுதிய நூலில் இ(ரு)க்குவேள் எனும் பட்டப்பெயர் இவர்களுக்கு உள்ளது என்பது ஒரு பாடலின் மூலம் எடுத்தாளப்பட்டுள்ளது. இருக்கு வேளிர்க்கு இரண்டாயிரத்துக்கு மேலான ஆண்டுகள் வரலாறு உண்டு. இவர்கள் கொடும்பாளூர் வேளிர்கள் எனவும் அழைக்கப் பெறுவர். கோநாடர் என்பவரும் இவர்களே.

தமிழக வரலாற்றில் அரசகுல வேளிரை நீக்கி வரலாறு எழுத முடியாது. சங்க காலச் சான்றோர்களான வீரக்குடியுள் கொடும்பாளூர் வேளிர் குடியும் ஒன்றாகும். கோநாடர் என்றும் இவர்கள் அழைக்கப்பட்டனர். கோனாட்டை ஆண்டதால் இப்பட்டம் ஏற்பட்டது. பெரிய வேள்விகளை நடத்திய இருஞ்சோணாட்டுப் பெருஞ்சாந்தி குலமன்னர் இருக்கு வேளிரே ஆவர். இவர்களைப் பற்றி ஒட்டக்கூத்தர் பாடிய தக்கயாகப் பரணியின் அதேகால உரை "தங்கள் குலோற்பவ னென்றது" சூரிய குலத்தில் உதித்தவனென்ற படி என்கிறது. இங்குக் கூறப்பட்ட

ஆதித்தனென்பவன் சோழர் குலத்திற்பிறந்து, அக்காலத்திலிருந்த தாயத்தார்களாகிய கடைச் சங்ககாலச் சோழர்களால் வெல்லப்பட்டு, கோனாட்டிலுள்ள கொடும்பாளூரின் கண் சிற்றரசர்கட்குரிய அரசாட்சியைச் செய்து வந்தானென்று தெரிகிறது. இவனது மரபினரே இடங்கழி நாயனார் ஆவார். இந்நூலின் பழையவுரை இவரை ஆதித்தகுலச் சத்திரியர் என்று குறிப்பிடுகிறது. இவர் யானையைச் சின்னமாகக் கொண்டிருந்த இராசகுலவர் எனத் தெளிவாகிறது. சோழரில் ஒரு பிரிவினர்க்கு யானையே குறியீடு ஆகியிருந்தது.

சங்க இலக்கியத்திலே கபிலருடைய புறநானூற்றுப் பாடல் (200) மூலம் இருக்குவேளிர்கள் நாற்பத்தொன்பது தலைமுறை யுடையவர்கள் என்றும் "வேளிருள் வேளே" என்பதால் வேளிர் குலத்திற்கு இவரே தலைவர் என்றும் தெரியவருகிறது. இவர்களைச் சூரிய வமிச சோழ குலத்தவரின் முன்னோர் என்று சேக்கிழார் அழுத்தம் திருத்தமாகக் குறிப்பிடுவதை அறிகின்றோம்.

மூவேந்தரால் முற்றுகை இடப்பெற்றுக் கொல்லப்பட்ட பாரிவள்ளலின் புதல்வியர்க்குத் திருமணம் செய்து வைக்கும் கடமை புலவர் கபிலர்க்கு ஏற்பட்டது. அவர்களை அழைத்துக் கொண்டு முதலில் விச்சிக்கோன் என்பானிடம் சென்றார். அவன் அவர்களை மணக்க மறுத்துவிட்டான். பின் இருங்கோவேளிடம் சென்றார். அவனுடைய குலப்பெருமையினைப் பாடினார். அப்பாடலின் ஒருபகுதி வருமாறு:

"நீயே வடபால் முனிவன் தடவினுள் தோன்றிச்
செம்புபுனைந் தியற்றிய சேண்நெடும் புரிசை
உவரா ஈகைத் துவரை ஆண்டு
நாற்பத் தொன்பது வழிமுறை வந்த
வேளிருள் வேளே விறற்போ ரண்ணல்
தாரணி யானைச் சேட்டிருங்கோவே
ஆண்கட னுடைமையிற் பாண்கடனாற்றிய
ஒலியற் கண்ணிப் புலிகடி மாஅல்"

என்கிறார். இப்புறப்பாட்டு இருக்குவேள் மரபினரைத் துவரைவேள் என்று கூறுகிறது. நாற்பத்தொன்பது தலைமுறை ஆட்சி கொண்ட இம்மரபினரை,

"உவராவீகைவேளிர் எனக் கூட்டுக", "வடபால் முனிவன் தடவினுள் தோன்றி" என்பதற்குக் கதை உரைப்பிற் பெருகும். அது கேட்டுணர்க. புலிகடிமால் என்பது இவனுக்கொரு பெயர்; வேளே! அண்ணல்! இருங்கோவே! புலிகடிமால்! கிழவ! நாடு கிழவோய்! நீ இப்படிப்பட்ட உயர்ந்த குடியிற்

> பிறந்தவனாதலால் யான் தர இவரைக் கொண்மதியெனக் கூட்டிவினை முடிவு செய்க. யான் இவருடைய தந்தை தோழனாதலாலும், அந்தணனாதலானும் யான் தர இவரைக் கோடற்குக் குறை இல்லை

என்று புறப்பாட்டின் பழையவுரை குறிப்பிடுகிறது. உயர்ந்த குலத்தவர் அக்காலம் அந்தணரும் அரசருமே. தொல்காப்பியப் பாயிரம் மற்றும் அதன்பொருளதிகாரம் அகத்திணை இயல்நூற்பா. 32இல் நச்சினார்க்கினியர் பின்வரும் வரலாற்றைக் குறிப்பிடுகின்றார்.

> துவராபதிப் போந்து நிலங்கடந்தநெடு முடியண்ணல் வழிக்கண் அரசர் பதினெண்மரையும் பதினெண்குடிவேளி ருள்ளிட்டாரையும் கொண்டு போந்ததாக

அகத்தியர் குறிப்பிடப்படுகிறார். இங்குக் குறிப்பிடப்பெறும் இருங்கோவேளே இருக்குவேள் எனவும் படுகிறான். இவன் பாரி மகளிரை மறுத்து விடுகிறான்.

இருக்குவேள் மரபினர் கொடும்பாளூரைத் தலைநகராகக் கொண்டு எப்பொழுது தம் ஆட்சியைத் துவக்கினர் என்று அறிய முடியவில்லை. பிற்காலச் சோழர் சரித்திரம் எழுதிய தி.வை. சதாசிவ பண்டாரத்தார் முற்காலச் சோழர்களின் பரம்பரையினர் களப் பிரர்களாலும் பல்லவர்களாலும் ஒடுக்கப்பட்ட நிலையில் குறுநில மன்னராய் இருந்தனரென்றும் அவர்கள் உறையூர் மற்றும் காவிரிப் பூம்பட்டினத்தில் உறையாமல் வேறு ஊர்களில்தான் உறைந்திருக்க வேண்டும் என்றும் அவ்வூர்களில் கொடும்பாளூர் இடம் பெற்றிருக்கவில்லை என்றும் கூறிவிட்டு வேறொரு இடத்தில் அதற்கு முரணான கருத்தைக் கூறுகிறார். .அவர் சொல்வதாவது:

> வரலாற்று ஆசிரியருள் சிலர், கோனாட்டின் தலைநகராகிய கொடும்பாளூரில் அந்நாட்களில் இவர்கள்தங்கியிருந்தனர் என்று கூறுகின்றனர். மற்றுஞ்சிலர் இவர்கள் உறையூர்ப் பக்கத்தில் இருந்திருத்தல் வேண்டும் என்கின்றனர். இவற்றை யெல்லாம் ஏற்றுக்கொள்ள முடியவில்லை. கோனாடு என்பது புதுக்கோட்டை இராச்சியத்தில் முற்காலத்திலிருந்த ஒரு நிலப்பரப்பாகும். அது, சோழ மண்டலத்திற்கும் பாண்டி மண்டலத்திற்கும் இடையில் அமைந்திருந்த ஒரு சிறு நாடு எனலாம். அந்நாட்டிலிருந்த கொடும்பாளூரில் இருக்குவேள் என்ற குடியினர் இருந்தனர் என்பதும் அவர்கள் சிலகாலம் பாண்டியர்க்கும் சில காலம் பல்லவர்க்கும் அடங்கித் திறை செலுத்திக் கொண்டு குறுநில மன்னராயிருந்து வந்தனர் என்பதும் சில கல்வெட்டுக்களால் புலப்படுகின்றன.

அவர்கள் கடைச்சங்க நாளில் வாழ்ந்த இருங்கோவேளின் வழியினர்; சோழமரபினர் அல்லர். எனவே, கொடும்பாளூரில் இருவேறு குறுநிலமன்னர் ஆட்சிபுரிந்து கொண்டிருந்தனர் என்று கொள்வது எவ்வாற்றானும் ஏற்புடையதன்று. ஆகவே, சோழர் குறுநில மன்னராயிருந்த காலத்தில் கொடும்பாளூரில் இருந்திலர் என்பது திண்ணம்

என்று கூறும் பண்டாரத்தார் பின்பகுதி ஒன்றில்

முதல் பராந்தகச் சோழனின் கி.பி. 907-953 மற்றொரு மகள் கொடும்பாளூர்ச் சிற்றரசனாகிய பூதிவிக்கிரம கேசரியை மணந்து வாழ்ந்தனள்; இதனால் கொடும்பாளூர்த் தலைவர்கள் சோழர்க்கு உற்ற நண்பராகவும் உறவினராகவும் அந்நாளில் இருந்தனர் என்பது உணரற்பாலதாம்

என்கிறார். கொடும்பாளூர் வேளிர் சோழமரபினர் அல்லர் என முன்பு கூறிய பண்டாரத்தார் பின்பு அவர்கள் சோழரின் உறவினர் என்கிறார்.

இருக்குவேளிராகத் தம்மை அடையாளப்படுத்திக் கொள்ளும் காயாமொழி ஆதித்த குலத்தினர் தங்களைச் சூரிய குலத்தினர் என்றும், சோழ குலத்தினர் என்றும், செட்டிதோளேறிய பெருமாள் என்றும், ஈழம் திறை கொண்டோர் என்றும், காந்தமாச் சோழனின் கோத்திரம் என்றும், சான்றார் குலத் தலைவர் என்றும், ஏறாடி மாமலை கொண்டோன் என்றும் இன்னும் பலவாகவும் சோழகுலத்தார் கூறுவது போன்று கூறிக்கொள்வதால் இருங்கோவேளிரும் சோழகுலத்தினரே.

சங்ககாலத்திற்கு முன்பே 49 தலைமுறை வரலாறு கொண்ட இவர்கள் சங்க காலத்திற்குப் பின் கி.பி.9ஆம் நூற்றாண்டு வரை தம்மைச் சோழகுலத்தினராக அடையாளப்படுத்திக் கொண்டு ஆட்சி செய்தும், தற்காலத்திலும் அவ்வடையாளங்களோடும் அமைந்துள்ளனர். வேளிரிலிருந்து மேம்பட்ட வேந்தர் மரபினர் இவ்வேளிரோடு மணவுறவும் கொண்ட வரலாறுகள் ஏராளம்.

பூதிவிக்கிரமகேசரி

கி.பி. 9ஆம் நூற்றாண்டின் இறுதியில் அமைந்த பூதிவிக்கிரம கேசரியின் கொடும்பாளூர்க் கல்வெட்டு இவர்களின் பரம்பரையை அறிய ஓரளவு பயனுடையதாகத் தெரிகிறது. இவர்கள் வாழ்ந்த பகுதியில் இருந்த மலையினைக் கூட முத்தரையர் 'கோநாடர்குன்று' என அழைத்துள்ளனர். இவரின் மெய்க்கீர்த்தி அமைந்த கல்வெட்டு கீழ்வருமாறு:

யானைகளின் கூட்டங்களை அழித்த ஓர் அரசன் இருந்தான். அவன் குடும்பத்தில் பிரவீரசித் அல்லது மழவர்களை வென்று புகழ்பெற்ற வீரதுங்கன் என்பான் பிறந்தான். வீரதுங்கனுக்கு அதிவீர அனுபாமா மூலம் சங்குகிருது பிறந்தான். சங்க கிருதுவிற்குப் பாம்புகளோடு வளர்ந்த நிருபகேசரி பிறந்தான். நிருபகேசரியின் மகன் தன்னுடைய விரோதிகளின் கோட்டைகளை அழித்தவனும் வாதாபியை வென்றவனுமான பரதுர்க்கமர்த்தனன் ஆவான். பரதுர்க்கமர்த்தனனுக்குத் தெய்வத்தன்மை பொருந்திய வனும் அதிராசமங்கலம் என்னுமிடத்தில் சலுக்கியை வென்றவனுமாகிய, சமராபிராமன் பிறந்தான். சமராபிராமன் யதுவம்சத்தின் குலக் கொழுந்தாவான். ஒப்பற்ற வீரனுமாவான். இலக்குமி சரஸ்வதி பார்வதி ஆகிய மூன்று மாதர்களுடைய செல்வம் கல்வி வீரம் ஆகிய மூன்றும் நிறைந்த சோழ இளவரசி அவனுக்கு மனைவியாக வாய்த்தாள். அவனுடைய வயிற்றில் விக்கிரம கேசரி என்று (வீரம் பொருந்திய சிங்கம்) அழைக்கப்பெற்ற பூதிவிக்கிரம கேசரி பிறந்தான். இந்த அரசன் பல்லவர்களுடன் போரிட்டதனால் காவிரியின் நீர் இரத்த மயமாயிற்று. வீரபாண்டியனை வென்று வஞ்சி வேளைக் கொன்றான். மதயானைகளுடன் போரிட்டது போன்று தன்னுடைய எதிரிகளுடன் போரிட்டுக் கொடும்பாளூர்க் குன்றின் மீது அரண் மனை அமைத்து அதில் வாழ்க்கை நடத்தினான்.

தாமரை மலருக்குச் சூரியன் போன்றவனும் கற்றோருக் குக் கல்பதரு (பனை) போன்றவனும் அவனுடைய எதிரிகள் எல்லாம் கைகுவித்து வணங்கும் பெருமை யுடையவனும் பூமிதேவியின் இரட்சகனும் (பாதுகாவலன்) வெற்றிச் செல்வம் புகழ்மிக்க இன்சொல் உடையவனுமாகிய பூதிவிக்கிரம கேசரியின் ஆட்சிக் காலத்தில் எங்கும் மங்கலம் பொங்கியது. பெண்களின் கண்களில்தான் கூர்மை; அவர்களுடைய கடைக்கண் பார்வையில் தான் மாற்றம்; அவர் களுடைய கூந்தலில் இருள்; அவருடைய இடையில் தான் சிறுமை; தனங்களில்தான் நடுக்கம் காணப் பெற்றது.

பூதிவிக்கரம கேசரிக்கு முதல் மனைவியான கற்றளிக்குப் பராந்தகன், ஆதித்யவர்மன் என்ற இருமக்கள் பிறந்தனர்.

இவை போன்ற பல செய்திகளைக் கொடும்பாளூர்க் கல்வெட்டு குறிப்பிட்டுக் கூறுகிறது.

பரகேசரி, இராசகேசரி

இக்கல்வெட்டினை வைத்துக் கொடும்பாளூர் வேளிரின் வரலாற்றினை எழுத முடியும். இவ்வேளிரின் முன்னோான் சங்கஇலக்கியத்தில் 'அடுபோர் அண்ணல்' என்று குறிக்கப் பெற்றனன். இதற்குச் சான்றாக யானைகளின் கூட்டத்தை அழித்தவன் என்பதைக் கூறமுடியும். யானைகளின் மீது ஏறிப் போர் புரிந்து மற்ற அரசர்களை யானைகளுடன் அழித்த இராசகுலவன் என்று தெளிவாகப் பெறப்படும். இவனுடைய பெயர் துங்கன், சங்கன் என்ற தொடர்புடையதாக அமைந் துள்ளது. அத்துடன் சோழ அரச வம்சத்தவரின் பெயர்களுடன் பரகேசரி, இராசகேசரி என்று சொல்லப் பட்டது போன்று கொடும்பாளூர் வேளிர் தலைவன் பெயர் நிருபகேசரி என்பதாகும். நிருபகேசரி என்பதற்கு இராச கேசரி என்று தெளிவாகப் பொருள் கொள்ளலாம்.

கி.பி.850 இல் தான் விசயாலய சோழன் பரகேசரிப் பட்டம் தரித்தான். ஆனால் கொடும்பாளூர் வேளிர் தலைவன் கி.பி.8ஆம் நூற்றாண்டிலேயே நிருபகேசரி என்று அழைக்கப் பட்டான். எனவே வேளிர்கள் தமிழ் நாட்டின் அரசகுலமே யாவர். இராசகேசரி என்று சோழர் தம்மை அழைத்துக் கொள் வதற்கு முன் கொடும்பாளூர் வேளிர் தங்களை நிருபகேசரி என அழைத்துக் கொண்டதை உணர முடிகிறது.

இவன் தந்தை சங்ககிருதுவுக்கும் நாககன்னிகைக்கும் பிறந்த மகனாதல் வேண்டும். சங்ககிருது என்ற அரசன் பெயர் சோழ குல அரசன் பெயராக இருந்ததைச் செப்பேடுகளில் பார்க்கின்றோம். நிருபகேசரியின் மகன் பரதுர்க்கமர்த்தனன் வாதாபி சாளுக்கியரை வென்றதாகப் பல்லவர் பொருட்டோ பாண்டியர் தொடர்பிலேயோ சொல்லி இருக்க வேண்டும். கி.பி.8ஆம் நூற்றாண்டின் துவக்கத்தில் பாண்டியரோடு இம்மரபினர் உறவுடன் இருந்ததால் பல்லவர், முத்தரையர் துணையுடன் இவரை வென்றுள்ளனர். இவனது மகன் சமராபிராமன் அதிராச மங்கலம் என்ற ஊரில் சாளுக்கியரை வென்றவன். பல்லவருக்கு அடங்கி வாழ்ந்திருக்க வேண்டும்.

அதிராச மங்கலம் என்பது இராசசிகாமணி மங்கலம் என்றும் சிராமசிகாமணி மங்கலம் என்ற மணி மங்கலம் என்றும் அறிஞர்கள் முடிவு கொண்டுள்ளனர்.

சமராபிராமன் யதுகுலம் என்று குறிக்கப்பட்டதாலேயே இவனே திருவிக்கிரமன் என்ற நிலங்கடந்த நெடுமுடியண்ணலான திருமால் குலத்தவன் என்றும் தெளிவாக உணரப்படும். யதுகுலம் பதினெட்டு என்பர். பதினெண் நாட்டில் அமைந்ததாலேயே அவ்வாறு கூறினர் எனலாம். பதினெட்டு அரசகுலம் யது குலமாகும். யதுகுலத் தலைவனாகிய திருவிக்கரமனே அரச குலத்துக்கு முன்னோன் என இலக்கண நூல்கள் சொல்கின்றன. இக்கல்வெட்டின் மூலம் இலக்குமி சரசுவதி பார்வதி (காளி) ஆகிய தேவியர் அறியப்படுவதுடன் செல்வம், கல்வி, வீரம் இத்தெய்வங் களின் அடையாளம் என்று உலக வழக்கு ஏற்படுவதற்கு இருக்கு வேளிரின் இக்கல்வெட்டு காரணமாகலாம்.

சமராபிராமனின் மனைவி சோழ அரச குலத்தவள் என்பதால் மிகத் தெளிவாகச் சோழ வேந்தர் குலத்தின் மற்றொரு கிளையே வேளிர் என்று புலனாகும். இவள் இராசமகள் என்பதாலேயே ஆட்சியிலிருந்த அரசன்மகள்தான் என்று கொள்ளலாம். இவள் விசயாலய சோழன் மகளாகவும் இருக்கலாம். இவளது வீர மகனே விக்கிரமகேசரி என்ற மன்னன் ஆவான். இவன் சோழரின் புகழுக்காகத் தன்னை அர்ப்பணித்துக் கொண்டவனாகத் தெரிகிறது. பல்லவரிடமிருந்தே சோழ நாட்டை ஆதித்த சோழன் முழுமையாக மீட்டான். எனவே பல்லவர் பெரும் படையுடன் போர் புரிந்த செய்தியே காவிரி யாறு இரத்த மயமாக்கப்பட்டது என்று கூறப் பட்டிருக்கிறது.

மேலும் பூதிவிக்கிரம கேசரி என்பவன் பராந்தகச் சோழன் காலத்திலும் இருந்துள்ளான் என்பதும் தன் மகனுக்குப் பராந்தகன் என்னும் பெயரினை வைத்துள்ளான் என்பதும் தெரிகிறது. சோழ மன்னருக்காக வீரபாண்டியனைத் துரத்தி அப்பாண்டியனுக்கு உறுதுணை அளித்த குறுநில மன்னனான வஞ்சிவேள் என்ற அரசனைக் கொன்றான். வஞ்சிவேள் கொங்கு நாட்டின் கீழ்ப்பகுதியை ஆண்டவன் என இரா.பூங்குன்றன் கருதுகிறார். இது பொருத்தமானதாகத் தெரிகிறது. சேரர் மரபின் சிற்றரசனே வஞ்சிவேள் எனப்பட்டான் எனலாம். பின்னர் சோழர்கள் மாமன்னர்கள் ஆனதும் கொடும்பாளூர் வேளிர் கொங்கின் ஆட்சியாளராகவே மாற்றம் பெற்றும் உள்ளனர்.

சோழர் எழுச்சிக்கு முன் பல்லவர்காலச் செப்பேடுகளில் நாட்டாட்சியின் தலைவர்களாக இவ்வேளிர் இருந்துள்ளனர்.

"கோநாடர் கோவினால் தண்டிக்கப் பெறுபவராகவும்" என்பதால் இம்மன்னர் பல்லவருக்கு அடங்கி இருந்து விட்டனர். சோழர் எழுச்சி ஏற்பட்ட போது அவரோடு இணைந்து பல்லவரைத் துரத்தி அடித்து அழித்து, சோழவேந்தன் ஆணையின்படிக் கொடும்பாளூர் தலைவரில் குறிப்பிடப்படும் தலைவர் கொங்கில் சென்று நாடு கொண்டனர். எனவே கோநாடர் கொங்கில் கோநாட்டார் என்ற வழக்கினைப் பெற்றனர்.

திருத்தொண்டர் திருவந்தாதியில் இருக்குவேளிர் சூரிய குலத்தவர் எனல்

பிற்காலச் சோழர் ஆட்சிக் காலத்தில் வாழ்ந்தவரும் பதினோராந் திருமுறையைத் தொகுத்தவருமான சைவ அடியார் நம்பியாண்டார் நம்பி பாடிய திருத்தொண்டர் திருவந்தாதியில் இடங்கழி நாயனாரைப் பற்றி அமையும் பாடல் (65) வருமாறு:

சிங்கத் துருவனைச் செற்றவன்
சிற்றம் பலமுகடு
கொங்கிற் கனகம் அணிந்தஆ
தித்தன் குலமுதலோன்
திங்கட் சடையர் தமரதென்
செல்வம் எனப்பறைபோக்கி
எங்கட் கிறைவன் இருக்குவே
ளூர்மன் இடங்கழியே

இப்பாடலில் இடங்கழி நாயனார் எனப் பெயர் பெற்ற இருக்குவேள் மன்னன் சிங்கத்துருவனைச் செற்றவன் என்றும் கொங்கின் கனகத்தால் சிதம்பரச் சிற்றம்பல முகடுவேய்ந்தவன் என்றும் சூரியகுலமான ஆதித்தன் குலமுதலோன் என்றும் பாடப் பெற்றுள்ளது. இதனையும், இதனை அடியொற்றிப் பாடிய பெரியபுராண இடங்கழி நாயனார் புராணத்தையும் தெரிந்திராத சதாசிவ பண்டாரத்தார் கொடும்பாளூர் இருக்குவேளிர் சோழ குலத்தவர் அல்லர் என எழுதிய வரலாற்றில் எள்ளளவும் உண்மை இல்லை என அறிய முடிகிறது.

பெரியபுராணத்து இடங்கழி நாயனார் புராணம்

கொடும்பாளூர் வேளிரின் கோனாடு இடங்கழி நாடு எனவும் பட்டது. இதனைப் பெரியபுராணம் இடங்கழி நாயனார் புராணம் கூறுகிறது அக்கோனாட்டின் தலைநகரம் கொடும்பாளூர். அந்நகரில் இருந்த வேளிர் குல அரசன் பற்றி அமையும் அப்புராணப் பாடல் வருமாறு:

அந்நகரத் தினிலிருக்கும் வேளிர்குலத் தரசளித்து
மன்னியபொன் னம்பலத்து மணிமுகட்டில் பாக்கொங்கின்
பன்னுதுலைப் பசும்பொன்னாற் பயில்பிழம்பா மிசையணிந்த
பொன்னெடுந் தோள் ஆதித்தன் புகழ்மரபிற் குடிமுதலோர்

ஆதித்தன் குலத்தின் முன்னோடியான வேளிர் அரசன் கோனாட்டுக் கொடும்பாளூரில் இருந்து சைவ சமயத் தொண்டாற்றினான் என இப்பாடல் மூலம் அறியலாம். வரலாற்று ஆசிரியரான சதாசிவ பண்டாரத்தார் இதை அறியவில்லை போலும். கொடும்பாளூர் வேளிர் சோழகுலத்தவர் அல்லர் என அவர் தெரியாமல் தம் நூலை எழுதியுள்ளார். இவ்வரசனே இடங்கழி நாட்டு* அரசன் என வேறொரு பெயர் கொண்டிருந்தான். கடைச் சங்க காலத்திலிருந்தே இடங்கழி நாட்டில் கொடும்பாளூர் வேளிர்கள் ஆட்சி செய்து வந்திருந்தனர்.

கடைச் சங்ககாலத்துச் சோழர்களின் தொடர்ச்சியாகவே பிற்காலச் சோழர்கள் நூல்களிலும் பிற ஆவணங்களிலும் சித்திரிக்கப்பட்டுள்ளனர். இவர்கள் தொடர்பாகப் பாடப் பட்டுள்ள **மூவருலா, கலிங்கத்துப்பரணி** போன்ற நூல்களிலும், **தக்கயாகப்பரணி, வீரசோழியம்** போன்ற நூல்களிலும் கூட இவ்வாறான தொடர்ச்சி கூறப்பெற்றுள்ளது. ஆனால் இச்சோழர் மரபினர் தற்காலத்தில் என்னவாயினர்? என்பதற்கான சான்றுகள் அரிதாகவே உள்ளன. வெங்கலராசன், சிவனணைந்த பெருமாள் போன்ற சோழ குலத்தவர் பற்றிப் பிற்கால ஆவணங்கள் கிடைக் கின்றன. அவர்கள் சந்ததியார் பற்றித் தற்கால ஆவணங்கள் அரிதாகவே உள்ளன. ஆனால் சங்ககாலம் முதல் இக்காலம் வரை தொடர்ச்சியான ஆவணம் கொடும்பாளூர் வேளிர்க்கும் அவர் சந்ததியரான காயாமொழி ஆதித்தகுலத்தினர்க்கும் உள்ளது தெரிய வருகிறது.

---

* இடங்கழி நாடு என்பது இடைங்கழி நாடு எனவும் கடைச் சங்க காலத்தில் அழைக்கப்பெற்றிருக்க வேண்டும். இடைக்கழி நாடு என அது வலித்தல் விகாரம் பெற்றுள்ளது. பத்துப்பாட்டின் **சிறுபாணாற்றுப் படையைப்** பாடிய நல்லூர் நத்தத்தனார் இடைக்கழி நாட்டைச் சேர்ந்தவர். "இந்நாடு சென்னைக்குத் தென்மேற்கில் உள்ளது" என்று உ.வே. சாமிநாதையர் அடையாளங் காட்டுகின்றார் ஆனால் இதுவே கோனாடான இடங்கழி நாடாக இருத்தல் வேண்டும். நல் தத்தனார் என்பதுவே நத்தத்தனார் ஆகியிருப்பதாக அறிஞர் கருதுகின்றனர். தத்தன் என்ற பெயரில் பல புலவர்கள் சங்க காலத்தில் இருந்துள்ளனர். அய்யனாரை வழிபடும் கூட்டத்தாரில் ஒரு குழுவினர்க்குத் தத்தன் கூட்டம் எனப் பெயர். இதனைத் 'தாதன் தத்தன் அல்லாத்தான் பாவாலி...' எனவழக்கில் உள்ள பாடல் அடியால் அறியலாம் அவ்வாறாயின் இடைக்கழிநாட்டு நல்லூர் நத்தத்தனார் என்பவர் தத்தன் கூட்டத்தைச் சார்ந்தவர் ஆவார். இக்கூட்டத்தாரைப் பற்றிய வரலாற்றுக் குறிப்புகளை முனைவர் ஆ தசரதன் எழுதிய *அருஞ்சுனை காத்த அய்யனார்* (1996 (2005)) என்ற நூலில் காணலாம் தத்தன் எனும் பெயரில் தொடங்கும் ஊர்கள் பல உள்ளன

பேராசிரியர் மாசில்லாமணி நாடன்

அறிமுகம்

பேராசிரியர் மாசிலாமணி மிகப் பெரிய மேதை. வை.மு. கோதை நாயகியின் சகோதரர் வை.மு. கோபால கிருஷ்ணமாச் சாரியாரிடம் முறையாகக் குருகுல முறையில் பாடம் கேட்டவர். அபார நினைவாற்றல். தன்மானமிக்கவர்.

நான் தூய சவேரியார் மேனிலைப் பள்ளியில் 1958இல் கணித ஆசிரியராகப் பணியாற்றச் சேர்ந்தேன். சில மாதங்கள் சென்றதும் தூய சவேரியார் கல்லூரியில் தமிழ்த்துறைத் தலைவராக இருந்த பேராசிரியர் ஆபிரகாம் அருளப்பன் என்னைப் பேராசிரியர் மாசிலாமணியிடம் அழைத்துச் சென்றார்.

பாளையங்கோட்டை தூய யோவான் கல்லூரியில் பேராசிரியராக இருந்து ஓய்வு பெற்றவர் மாசிலாமணி. கம்பீர மான தோற்றம். கண்டதும் மதிக்கத்தக்க களையான முகம். அவரது தலைப்பாகையே அலாதியானது.

குடும்பத்திலிருந்து தனித்து விடப்பட்டிருந்த பேராசிரியர் மாசிலாமணியை என்னுடன் வைத்துக் கொண்டு அவரிடம் தமிழ் கற்குமாறு பேராசிரியர் அருளப்பன் கேட்டுக் கொண்டார்.

கரும்பு தின்னக் கூலியா? சிலர் மூலம் ஏற்கெனவே பேராசிரியர் மாசிலாமணியின் பெருமையைக் கேட்டிருந்த நான் எனக்குக் கிடைத்த பெரிய வாய்ப்பினை எண்ணிப் பூரித்துப் போனேன்.

சிவகாசி உயர்நிலைப் பள்ளி ஒன்றில் ஒரு காலத்தில் புலவர் மாசிலாமணி தமிழாசிரியர் பணி செய்து கொண்டிருந்தார். பள்ளி ஆய்விற்குப் பிரபல ஆங்கில அறிஞரும் ஆங்கில-தமிழ் அகராதி எழுதியவருமான என்.ஜி. சுப்பையர் வந்திருந்தார்.

மாசிலாமணி ஐயா வகுப்பில் நுழைந்த சுப்பையர் ஒரு பையனிடம் தமிழ்ப் பாடம் ஒன்றைக் கூறி அதை வாசிக்கச் சொன்னார். பையன் வாசிக்கும்போது "அரசனின் எதிரிகள் அந்தர்ப்புரத்திற்குள் நுழைந்தனர்" என்று கூறினான்.

சுப்பையர் மீண்டும் வாசிக்கச் சொன்னார். பையன் 'அந்தர்ப்புரம்' என்றே வாசித்தான்.

'அந்தப்புரமா, அந்தர்ப்புரமா?' என்று கேட்டார் சுப்பையர்.

மாணவன், "ஐயா, அந்தர்ப்புரம் என்பதே சரி. புத்தகத்தில் அந்தப்புரம் என்று தவறாக எழுதப்பட்டுள்ளது. எங்கள் தமிழையா தான் அந்தப்புரத்தை அடித்துவிட்டு அந்தர்ப்புரம் என்று திருத்தச் சொன்னார். அந்தர் என்றால் உள்ளே என்று பொருள். பகிர் என்றால் வெளியே என்று அர்த்தம். புரம் என்பது இடம். அந்தர்ப்புரம் என்றால் அரச குடும்பத்தவர் மட்டும் நட மாடும் அரண்மனையின் உள்ளிடம் என்பது பொருள். பகிரங்கம் என்பது வெளிப்படையாக வெளியரங்கமாகப் பேசுவது; அந்தரங்கம் என்பது உள்ளுக்குள் மறையாகப் பேசுவது" என்று விளக்கினான்.

சுப்பையர், "புத்தகத்தில் உள்ளவாறுதான் சொல்லிக் கொடுக்க வேண்டும். நீர் செய்தது தவறு" என்று கோபத்துடன் கூறினார். மாசிலாமணி ஐயாவோ, "விபரம் தெரியாதவன் விளங்காமல் எழுதியதை நான் மாணவருக்குச் சொல்லித் தர விரும்பவில்லை. சரியான வழி காட்டுவது தான் என் வேலை" என்று பதிலளித்தார்.

விவகாரம் முற்றியது. சுப்பையர் தனது செல்வாக்கால் மாசிலாமணி ஐயாவைப் பதவியிலிருந்து நீக்க ஏற்பாடு செய்தார். அங்கிருந்து வந்தவர் பாளையங்கோட்டை தூய யோவான் கல்லூரியில் பேராசிரியர் பணியில் அமர்ந்தார்.

தனி வீட்டில் பேராசிரியர் மாசிலாமணி குடியிருந்தார். காலையில் சாப்பாடு மூன்று மணிக்கு முடிந்துவிடும். ஒரு குழம்பு, ரசம், மோர், இரண்டு காய்க்கூட்டு. ஒரு வயதான பாட்டி சமைத்துத் தந்தார்கள். நான் அவரிடம் காலை ஒரு மணி நேரம், மாலை இரண்டு மணிநேரமென்று யாப்பருங்கலக்காரிகை, மணி மேகலை, நன்னூல் முதலிய நூல்களைப் பாடங் கேட்டேன். தெளிவான சிந்தனை; அபார நினைவாற்றல்.

சுமார் இரண்டரை ஆண்டிற்குப் பிறகு உடல்நலக் குறை வுற்ற பேராசிரியர் மாசிலாமணி ஐயா பூனாவில் ஒரு பத்திரிகை ஆசிரியராக இருந்த தன் மகன் வீட்டிற்குப் புறப்பட்டுப் போனார். அது அவரது இறுதிப் பயணமாயிற்று.

பொ.ம. ராசமணி

பொருளடக்கம்

முன்னுரை

மங்கலம் பொழியும் பரதகண்டத்தை ஆண்டு வந்தவர்கள் வரலாற்று முறையிற் சூரியகுலம் சந்திரகுலம் என்னும் இருபெருங் குலத்தவராவர். அவர்களில் சூரியகுலத்தினர் அயோத்தியாபுரியையும் சந்திரகுலத்தினர் அஸ்தினாபுரியையும் வடவிந்தியாவில் தங்கள் தலைநகரியாகக் கொண்டிருந்தனர். அவர்களே கால கதியில் தென்னிந்தியாவிலும் படையெடுத்துச்சென்று அங்குள்ள பழங்குடிகளை மேற்கொண்டு காடுகெடுத்து நாடாக்கி தங்கள் தங்கள் இராஜ்யத்தை ஸ்தாபித்தனர் என்றும் அவைகளில் சோழ ராஜ்யம் சூரியகுல மன்னர்களாலும் பாண்டிய ராஜ்யம் சந்திரகுல மன்னர்களாலும் ஸ்தாபிக்கப்பெற்றனவென்றும் பிற்காலத்தில் பாண்டிய மரபினரில் ஒருவன் சேரராஜ்யத்தை ஸ்தாபித்தனன் என்றும் இங்கனம் நாம் வாழும் இத்தமிழ் நாடும் மூன்று பிரிவினதாய் அவர்களாலேயே ஆளப்பட்டு வந்ததென்று கூறுவாருமுளர்.

அங்கனமின்றி ஆரியசம்பந்தஞ் சிறிதுமில்லாது கற்றோன்றி மட்டோன்றாக் காலத்தே முற்றோன்றி மூத்தகுடியினராய், அவ்வாரியருக்குப் பல நூற்றாண்டுகளுக்கு முற்பட்டே உயர்ந்த நாகரிக முடையவர்களாய் அரசு புரிந்துவந்த தனித் தமிழ் மக்கள் என்பர் சிலர்.

நிற்க, பேரரசர்கள் தங்கள் நாட்டைப் பல பகுதிகளாகப் பகுத்து அப்பகுதிகளுக்குத் தம் சொந்தமரபினரைத் தலைவர்களாக நியமித்தலும் எளிதில் போக்குவரவு செய்யவொண்ணாத மலைப்பிரதேசங்களுக்கு அங்குவாழும் குடிகளிலேயே தலைவர்களை நியமித்தலும் பெருவழக்கு. போரில் புதிதாகவென்று அடிப்படுத்திய அயல்நாட்டின் பகுதிகளிலும் மேற்கூறியவாறே தலைவர்கள் நியமிக்கப் பெற்றனர். முடியுடைப் பேரரசர்கள் உயர்ந்து விளங்குங் காலத்து இத்தகைய சிற்றரசர்கள் அவர்களுக்கு அடங்கி யொழுகுதலும், அவர்கள் தாழ்ந்து போங்காலத்து இவர்கள் சுவாதீனமடைதலும், பேரரசானது பிறவேந்தனால் கொள்ளப்பட்ட காலத்து அப்புதிய வேந்தனுக்கு அடங்காது சுயேச்சையாக அரசுபுரிதலும் எங்கும் இயல்பே.

அத்தகைய சிற்றரசுகளில் காயாமொழிச் சிற்றரசு ஒன்று. இது பன்னெடுங்காலமாக ஆதித்தர்களால் நடத்தப்பெற்றுள்ளது. ஆதித்தர் என்னும் பெயர்மாத்திரையானே இன்னார் சூரியகுலத்தினர் என்பது போதரும். தமிழ்நாட்டில் வசித்தலான் சோழ வம்சத்தினர் என்பது சாலும். பாண்டி மண்டலப்பகுதியை ஆட்சி புரிந்தமையான் அப்பகுதியானது ஒருகாலத்திற் சோழர்களான் வென்று கீழ்ப்படுத்தப்பட்டுப் பின்னர் எக்காலமும் எவருக்கும் அடங்காது தனியரசாயிருந்தமை பெறப்படும். மேற்கூறிய விஷயங்களை நன்கு புலப்படுத்துதற் பொருட்டே இப்புத்தகம் எழுதப்பட்டுள்ளது.

யான் இளமைப்பருவத்தில் ஆதித்தர்கள் பெருமையை என் பெற்றோர்கள் வாயிலாகக் கேட்டுள்ளேன். பின்னர் உத்தியோக சம்பந்தமாய் திருநெல்வேலி ஜில்லாவிலுள்ள இப்பாளையங்கோட்டையில் வந்து வசிக்க நேர்ந்தபொழுது அவர்கள் வரலாற்றைக் குறித்துப் பற்பல விஷயங்களை நன்குணர்ந்தேன். அங்கனம் உணர்தற்குக் கருவிகளாயிருந்தோர் காலஞ்சென்ற ராஜமகருஷி சட்டம் பிள்ளை ஐயாவின் மூத்த புத்திரரான ரபிபாண்டிய நபியவர்களும் மாவீடுபண்ணைக் கிராமமுனிசீபு நாடார் புதல்வரும் எனது ஆருயிர் நண்பரும் ''ஆனந்த விஜயன்'' பத்திராதிபருமான ஸ்ரீமான் ஏ. இராஜநாயக நாடாரவர்களுமே. நாளடைவில் அவ்வாதித்தர் மரபினர் தாமும் எனக்கு நெருங்கிய பழக்கமுடையோராயினர். அவருள் சான்றாண்மை சாயல் ஒழுக்கத்திற் சிறந்து பொது நல வுழைப்பின் மீதே எப்போதும் சிந்தை யூன்றப் பெற்றவருமாகிய ஸ்ரீமான் அ. பகவதி ஆதித்தர் சில வருடங்களுக்குமுன் சேகரித்து வைத்திருந்த அரிய விவரங்கள் யான் இப்புத்தகம் எழுதுவதற்குப் பெரிதும் உதவியாயின.

இப்புத்தகம் தேச சரித்திரம் போன்று யாவருக்கும் ஒருங்கே பயன்படுவதன்றாயினும் பொதுவாகப் பண்டை மரபுவரலாறுகளை ஆராய்ந்துணர விரும்புவோர்க்கும், சிறப்பாக இத்தென்னாட்டில் ஆதித்தர் மரபைக் குறித்துத் தெரிந்துகொள்ள மிக்க ஆவல் கொண்டுள்ள பல பெரியோருக்கும் இனிது பயன்படுமென்பது எமது துணிபு.

பாளையங்கோட்டை,

1-12-30.

தா. மாசில்லாமணி நாடன்.

1-ம் அத்தியாயம்

பொது விவரணம்

சீருஞ் சிறப்பும் செறிந்து விளங்குகிற நமது இந்தியா தேசம் முற்காலத்தில் பல நாடுகளாகப் பிரிக்கப்பட்டிருந்தது. அவ்வாறு பிரிக்கப்பட்டதில் தக்ஷிணப் பிரதேசமாகிய தமிழ் மாகாணம் சேர சோழ பாண்டிய நாடுகளாகும். இதில் சோழ நாட்டை அரசாண்டு வந்த அரசர்கள் மாத்திரம் சூரியகுல வம்சத்தவர்கள் என்று சொல்லப்படுகிறார்கள். நீண்ட காலமாகத் தமிழ் மாகாணத்தை அரசாண்டு வந்த சேர, சோழ, பாண்டியர்கள் கி.பி. பத்து நூற்றாண்டு காலம் வரைக்கும் தங்கள் தங்கள் நாட்டோடு திருப்தி யடைந்தவர்களாய் தங்கள் தங்கள் நாடுகளுக்கே மன்னர்களா யிருந்து அரசியற்றி வந்தார்கள்.

பின்னர் சுமார் இரண்டு நூற்றாண்டு காலம் அதாவது விஜயாலயனுக்குப் பௌத்திரனும் (1-ம்) ஆதித்தனுக்குப் புத்திரனும் இராஜாதித்தன், கண்டராதித்தன், அரிஞ்சயன், கோதண்டராம ஆதித்தன் என்ற நான்கு குமாரர்களுக்குத் தகப்பனும் ஆகிய (1-ம்) பராந்தகன் கி.பி. 907-ல் முடி சூடப்பட்ட காலமுதல் (3-ம்) குலோத்துங்கன் அரசாண்ட கி.பி. 1190 ம் ஆண்டு வரை, சோழ மன்னர்கள் கேரள, ஈழ, பாண்டிய மன்னர்களுடனும் பரத கண்டத்திலுள்ள வேறு மன்னர்களுடனும் போர் புரிந்து ஜெயங்கொண்டு ஜெயிக்கப்பட்ட மன்னர்களைச் சிற்றரசர்களாக்கி அவர்களிட மிருந்து திறைவாங்கி வணங்காமுடி மன்னர்களாய் அரசாண்டு வந்தனர். திறைப் பணம் செலுத்தும் சிற்றரசர்க ளெல்லோரும் கி.பி. 1190 ம் வருடத்துக்குப் பிறகு திறை செலுத்தாமல் நிறுத்திக்கொள்ளவே தனது பிந்திய வாழ்வில் பிரபல்ய மற்றிருந்த (3-ம்) குலோத்துங்கன் திறை வசூலிப் பதற்குச் சக்தியற்று சோழ நாட்டை மட்டும் அரசாண்டு வந்தான்.

இந்த நிலைமையில் (3-ம்) குலோத்துங்கனுக்குப் பிறகு அவன் மகன் (3-ம்) இராஜராஜன் கி.பி. 1216 ல் பட்டத்துக்கு வந்தான். இவன் காலத்தில் பாண்டிய நாட்டை மதுரையிலிருந்து அரசாண்டு வந்த (1-ம்) மாறவர்மன் சுந்தரபாண்டியன் என்பவன் மகாபிரபல சித்தனாயிருந்து பல நாடுகளையும் பிடித்து பேரரசனுய் விளங்கினான். அக்காலத்தில் (3-ம்) இராஜராஜன் (1-ம்) மாறவர்மன் சுந்தரபாண்டியனுக்குக் கீழாக சோழ நாட்டில் சிற்றரசனாயிருந்து திறைப்பணம் செலுத்திவர நேரிட்டது. அவ்வாறே கி.பி. 1246-ம் வருடம் வரை அரசாண்டு வந்தான். இவனுக்குப் பிறகு இராஜேந்திரன், வீரசோழன் என்னும் மன்னர்களும் கி.பி. 1314 க்கு மேல் வீரசம்பன் என்பவனும் அரசாண்டு வந்தார்கள்.

மதுரைத் தமிழ்ச் சங்கத்தார் வெளியிட்டிருக்கும் சோழ வம்ச சரித்திரச் சுருக்கம் என்னும் புத்தகத்தில் ''சோழவம்சம் குறைந்த அளவு பதினைந்து நூற்றாண்டுக் காலம் சிலகாலம் பிரபலமாகவும் சிலகாலம் பிறருக்குட்பட்டும் தொடர்ச்சியாக ஆண்டு வந்த தென்பது திண்ணம்'' என்று அதன் ஆசிரியர் திருவனந்தபுர ஸமஸ்தான சாஸன பரிசோதகர் து.அ. கோபிநாதராவ் எம்.ஏ. எழுதியிருக்கிறார்.

கி.பி. 1559 ம் ஆண்டில் சோழ தேசத்தையாண்ட வீரசேகர சோழன் மதுரை மீது படையெடுத்து வந்து பாண்டிய நாட்டையாண்டிருந்த சந்திரசேகர பாண்டியனை ஜெயித்துப் பாண்டிய நாட்டை சோழ நாட்டோடு சேர்த்து அரசாண்டு வந்தான். விஜய நகரத்து வேந்தராகிய கிருஷ்ணராயரின் தளகர்த்தர் நாகமநாயக்கர் தண்டு தளத்தோடு சண்டைக்கு வந்து வீரசேகர சோழனைத் துரத்தினார்.

இவ்வாறு கி.பி. 1559-ம் வருடம் வரை அரசாட்சி செய்து வந்த சோழ மன்னர்களில் மிண்டிங்கல் என்னுமிடத்தில் கி.பி. 1018-ல் பட்டாபிஷேகஞ் செய்து 1028-ல் கங்கை கொண்ட சோழபுரத்தில் சிம்மாசன மேறி 1052-வரை அரசாண்டு வந்த ராஜகேசரிவர்மன் இராஜாதிராஜனைப் பற்றிச் சொல்லுகிற சாஸனத்தின் மெய்க்கீர்த்தியிலும் இலங்கைச் சரித்திரமாகிய மகா வமிசத்திலும் இவன் தன்னுடைய உறவினர்களில் எழுவரைச் சேரபாண்டிய சாளுக்கிய கங்க ஈழ பல்லவ கன்யாகுப்ஜ நாடுகளுக்கு அரசராக நியமித்தானென்று எழுதப் பட்டிருக்கிறது.

கி.பி. 1070-ம் வருடம் முதல் 1118-ம் வருடம் வரை அரசாண்ட (1-ம்) குலோத்துங்கனது சாஸனத்தில் இவன் பாண்டியர்களோடு சண்டை செய்து ஒரு பாண்டியன் தலையை வெட்டி மன்னார் குடாக்கடலைச் சார்ந்த நாடும் பொதியமலையைச் சார்ந்த கூற்றமும் கன்னியாகுமரியும் கோட்டாறும் கைக்கொண்டு பாண்டியர்கள் பிற்காலத்து தமதென்னாதிருக்க வேண்டி எல்லைகளை நன்கு வகுத்து அவ்விடங்களிற் சேனைகளை நிறுத்திப் பத்திரப்படுத்திக் கொண்டான் என்று சொல்லப்பட்டிருக்கிறது.

சங்கரன்கோவில் தாலுகாவுக்கு வடபாலிருக்கிற கரிவலம் வந்த நல்லூரை யடுத்துச் சோழபுரம் என்ற ஒரு ஊர் இருக்கிறது. அவ்வூரில் கோட்டை கொத்தளங்கள் அரண் மனைக ளிருந்த பழைய சின்னங்கள் இன்னும் காணப்படுகின்றன. சோழபுரம் என்ற பெயருடைய வூர்கள் வேறு சிலவும் பாண்டிய நாட்டில் உள.

பாளையங்கோட்டையிலிருந்து கிழக்கு நோக்கி திருச்செந்தூருக்குப் போகும் பாதையில் பதினோராவது மைலில் அதாவது ஸ்ரீ வைகுண்டத்துக்கு மேற்கே மூன்றாவது மைலில் ஆதித்தநல்லூர் என்ற ஒரு ஊர் இருக்கிறது. இவ்வூரில் பூர்வீக மண் தாழிகள் பூமியினுள்ளிருந்து தோண்டி எடுக்கப்பட்டன. அவற்றோடு அகப்பட்ட சில சாமான்களைச் சென்னை பொருட் காட்சிசாலைக்குக் கொண்டுபோய் வைத்திருக்கிறார்கள். இவ்வூரை யடுத்து வடக்கே ஒரு மைல் தூரத்தில் பூர்வீகமான ஒரு நகரம் இருந்திருக்க வேண்டுமென்று ரீக் துரை கண்டு பிடித்தார். அதற்குரிய சில அடையாளங்கள் அங்கு இருக்கின்றன.

மேற்கண்ட சோழ மன்னர்களாகிய ராஜகேசரிவர்மன் இராஜாதி ராஜனின் உறவினர்களோ, (1-ம்) குலோத்துங்கனது பிரதிநிதிகளோ பாண்டிய நாட்டி லிருந்து அரசாண்ட இடம் இந்த சோழபுரம், ஆதித்தநல்லூர் என்பவைகளாய் இருக்க வேண்டு மென்பதும் பிற்காலத்தில் இந்த உறவுப் பிரதி நிதிகளின் வம்சத்தார் பாண்டியர்களுக்குட்பட்டு ஐக்கியமாகி யிருக்கக் கூடுமென்பதும் ஊகித்தறியலாம்.

இந்த நூலில் கி.பி. பதினாறாம் நூற்றாண்டு முதல் தென்பாண்டி நாட்டிலிருந்து அரசாண்டு வாழ்ந்து வருகிற ஒரு

சோழ வம்சத்தாரின் சரித்திரம் வரையப்பட்டுள்ளது. இந்நூலுக்கு மூலபுருடன் கி.பி. 1560 ம் வருடத்திலிருந்த காயம் பொழில் ஆதித்த நாடன் என்பவராவர். இந்த ஆதித்த நாடன் சோழ நாட்டில் கி.பி. 1559 ல் ஆண்ட கடைசிச் சோழனாகிய வீரசேகரச் சோழனாகவோ அவன் குமாரனாகவோ இருக்க வேண்டும். அல்லது ராஜகேசரிவர்மன் இராஜாதிராஜன் (1-ம்) குலோத்துங்கன் இவர்களின் உறவுப் பிரதிநிதிகளின் வம்சத்தினராக இருக்க வேண்டும். எவ்வாற்றானும் இவர் சோழ வம்சத்தினர் என்பது தெளிவாகும்.

இதைத் தவிர இந்த ஆதித்த நாடனுக்கு முன்னுள்ளோர் யார் என்பது ஆராய்ச்சியில் துலங்கவில்லை யாதலாலும், மேலே கூறிய சான்றுகளே பெரும்பாலும் ஒத்து வருவதாலும், இதை மறுத்தற்கு வேறு ஆதாரங்கள் தோன்றும் வரைக்கும் இங்கனம் கொள்ளலே அமைவுடையதாம்.

2-ம் அத்தியாயம்

மானாட்டு அரசும் சோழவம்ச ஆதித்தர்களும்

பழைய பாண்டிய தேசமானது தற்காலம் மதுரை இராமநாதபுரம் திருநெல்வேலி என மூன்று ஜில்லாக்களாகப் பிரிக்கப்பட்டிருக்கிறது. இவற்றில் திருநெல்வேலி ஜில்லா எட்டுத் தாலுகாக்களைக் கொண்டுள்ளது. இவைகளில் திருச்செந்தூர் தாலுகா ஒன்று. இந்தப் பிரதேசம் கி.பி. 1560-ம் வருடம் முற்கூறியவண்ணம் சோழ வம்ச பரம்பரையில் வந்த ஆதித்த நாடன் ஆளுகையிலிருந்து வந்தது. ஆதித்தநாடன் திருச்செந்தூரை யடுத்த காயம்பொழிலில் சிற்றரசனாயிருந்து அரசியற்றிவந்தார். இக்காலத்தில், பாண்டியர்களில் ஒருவனாகிய வீரபாண்டியன் என்போன் தனது புத்திரியின் வதனமானது அசுவத்தை ஒத்திருந்தபடியால் அவள் சுயரூபம் பெறுவதற்கு மனதிலே ஸ்ரீ சுப்பிரமணியரைத் தியானித்து பக்தி கொண்டு திருச்செந்தூர் வந்து பஹவான் திருவடிகளை நினைந்து ஆலையத்தருகே ஒரு ஸ்னானக்கட்டத்தில் தன்மகளுக்கு ஸ்னானம் செய்வித்தபோது அவள் சுயரூபம் பெற்றாள். அதுமுதல் அந்த ஸ்னானக்கட்டம் வதனாரம்ப தீர்த்தமென்ற பெயரால் விளங்குகிறது. பாண்டியன் மகளுக்கு நல்லமுகம் வந்ததும் பழைய குதிரை முகத்தை ஸ்ரீபுவன மகாதேவி என்னும் அம்மன் ஏற்றுக்கொண்டதாகச் சொல்லப்படுகிறது. அந்த அம்மன் வெயிலுகந்த அம்மன் என்ற பெயரால் வழங்கப்படுகிறது.

அப்பால் வீரபாண்டியன் தனது புத்திரியை அவ்விடத்திற்கருகில் காயம்பொழிலிலுள்ள முன்சொன்ன ஆதித்தநாடன் என்னும் சோழனுக்கு மணம் செய்வித்து தனது மகளிருக்கும் புரிக்குத் தனது பெயரினாலேயே வீரபாண்டியன்பட்டினம் என்று பெயர் விடுத்து ஏகினான். அங்கு அவன் அன்று கட்டுவித்த குதிரையின் சொரூபம் இன்றும் நிலைத்துநிற்கிறது. காயம்பொழிலும் வீரபாண்டியன்பட்டணம் என் வழங்கப்

படுகிறது. வீரபாண்டியன்பட்டணத்தையடுத்த திருச்செந்தூரை சதுர்வேதமங்கலம் என்று கூறுவர் முன்னோர்.

தக்ஷிணமாற நாடர்களுடைய பொருளுதவியினாலும் இந்த ஆதித்த நாடனுடைய முயற்சியினாலும் பாண்டிநாட்டின் பல ஊர்களில் மகமைப் பேட்டைகள் என்ற வர்த்தக மத்தியஸ்தலங்கள் கட்டப்பட்டுள்ளன. அவைகளிற் பல இன்னும் இருந்து வருகின்றன.

கி.பி. 1564-ம் வருடம் வரை திருநெல்வேலியிலிருந்து அரசாண்டுவந்த வீரபாண்டியனுக்கும் அதற்குமேல் தென் காசியிலிருந்து அரசாண்டுவந்ததாகச் சொல்லப்படும் அதி வீரராமபாண்டியனுக்கும் ஆதித்தநாடன் திறை செலுத்திக் கொண்டு சிற்றரசனாகவே இருந்து வந்திருக்கக்கூடும். ஷி வீரபாண்டியனே ஆதித்த நாடனின் மாமனாரென்பது யூகித்துக்கொள்ளக்கூடியது.

ஆதித்தநாடன் தம்முடைய நாட்டில் மிஞ்சிய வருமானத்தை யெல்லாம் திருச்செந்தூரிலுள்ள சுப்பிரமணிய சுவாமியின் கைங்கர்யத்துக்கே செலவுசெய்து, கோவில் காரியாதிகளை ஒழுங்காய் மேற்பார்ப்பதற்குச் சந்நியாசியான ஒருதம்பிரானை நியமித்திருந்தார். சுவாமியின் திருவாபரணங்களடங்கிய கருவூலமும் பணபண்டாரங்களும் எல்லாம் இவருடைய மேற்பார்வையிலேயே இருந்துவந்தது. சுப்பிரமணிய சுவாமிக்குரிய பூஜைச் செலவுகளெல்லாம் இவராலேயே நடந்துவந்தது. திருச்செந்தூரிலுள்ள வெயிலுகந்த அம்மனென்னும் ஸ்ரீ புவனமகாதேவியையும் கடற்கரையிலுள்ள சுப்பிரமணியக்கடவுளையும் பயபக்தியுடன் அன்றாடம் தொழுதுவருவார். ஒருகால் ஆதித்த நாடனின் கனவில் ஸ்ரீ முருகக்கடவுள் தோன்றி ''உன்னை எனது வலது கண்போல் பார்த்துக்கொள்வேன்; உன்னுடைய வாழ்வாவது உனது சந்ததியார் வாழ்வாவது கடல்வற்றின போதிலும் வற்றாது'' என்று வரமருளியதாகச் சொல்லப்படுகிறது.

ஆதித்த நாடனுக்குப் புதல்வர்கள் இருவர். அவர்கள் சிவந்தி ஆதித்தநாடன், குமாரசாமி ஆதித்தநாடன் என்போர். பிதாவாகிய ஆதித்த நாடனின் காலத்துக்குப்பிறகு

இவர்களிருவரும் திருச்செந்தூருக்கு ஐந்து மைலுக்கு மேற்கிலுள்ள ஓரிடத்தை வாசஸ்தலமாகக் கொண்டனர். அந்த வாசஸ்தலம் காயாமொழி என்ற பெயரால் வழங்கப்படுகிறது.

தென்காசியிலிருந்து அரசாண்டுவந்த அதிவீரராம பாண்டியன் உத்தரவுப் பிரகாரம் பாண்டியர்களுடைய பெண்டுக ளெல்லாம் கோஷா முறையைக் கைக்கொள்ளவே ஆதித்தநாடன் குமாரர்களும் தங்களுடைய பெண்களும் கோஷாமுறையைக் கொள்ளும்படிச் செய்துகொண்டனர். தந்தையைப்போலவே இவர்களும் தங்கள் வருமானத்தை யெல்லாம் ஸ்ரீ ஷண்முகக்கடவுளுக்காகச் செலவுசெய்ததுமல்லாமல் திருச்செந்தூரிலிருக்கும் சிவன்கோவிலுக்கு முன்னால் கி.பி. 1584-ம் வருடம் மண்டபமும் கட்டி முடித்தனர். 20-10-30-ல் நாடார் குலமித்திரனில் தோன்றும் பின்வரும் விஷயம் அவர்களின் உரிமையை நன்கு விளக்குகிறது.

பழந்துண்டு

"மித்திரன் மலர் 11 இதழ் 48-ல் "யோசனை கூறுங்கள்" என்ற விஷயத்தில் ஆலய விஷய தஸ்தாவேசுப் பழந்துண்டு ஒன்றைக் குறிப்பிடுவதாயுள்ளது பின்னதாகும்:-

திருச்செந்தூர் சிவன் கோவிலுக்குள்ளிருக்கும் மண்டபம், முற்காலத்தில் திருச்செந்தூர் தாலுகா, காயாமொழி சிவந்தி ஆதித்தநாடார் என்பவரால் கட்டிவைக்கப்பட்டதுந்தவிர, மேற்படி கோயில் சிவக்கொழுந்தீஸ்வரர் சந்நிதி ஆயிரக்கால் பந்தல் மண்டபமும், அதைச்சேர்ந்த தண்ணீர்ப்பந்தல் மண்டபமும், நந்தவனமும் மேற்படி சிவந்தி ஆதித்த நாடாராலும், குமாரசுவாமி ஆதித்தநாடார் என்பவராலும் கட்டப்பட்டன. அவைகளின் குறைவேலையை நாளதுக்கு சுமார் 100-வருஷங்களுக்கு முன் ராமலிங்க ஆதித்த நாடார் என்பவர் கட்டிமுடித்தார். துவக்க முதலே இந்த மண்டபங்கள் மேற்படி ஆதித்த நாடார்களின் ஆதீனத்திலிருந்து வந்தன. ஆவணி, மாசி மாத உற்சவங்களில் மேற்படி பந்தல் மண்டபத்துக்குள் மேற்படி ஈஸ்வரர் வரும்போது நடக்கும் நைவேத்தியச்செலவு ஆதித்த நாடார்களால் நடத்தப்படும். மேற்படி மண்டபத்து முகப்பிலிருக்கும் 6-ம் திருநாள் சாட்டையடி மண்டபப்படியும் மேற்படி ஆதித்த நாடார்க

ளுடையது. இதுபோக திருச்செந்தூர் கோவிலுக்கு (ரதம்) தேர்செய்து வைத்ததும் ஆதித்த நாடார்கள் தான். இது விஷயமாய் திருச்செந்தூர் கோவில் 'பிரபந்தம்' என்னும் பழைய நூலில், "அட்டதிசை புகழ் ஆதித்த நாடார் கொட்டகை தேரையும் பாராய்" எனப் பாட்டு தருகிறது. ஆவணி, மாசி மாதங்களில் ரத உற்சவம் நடக்கும்போது, மேற்படி ஆதித்த நாடார்களை மேற்படி கோவில் ஸ்தானீகர்கள், தாசிகள் முன்பின்வர, மேளதாளங்களோடு மிக்க மரியாதையாய் மேற்படி தேருக்குச் சமீபமாக அழைத்துவர, அவர்கள் முன்னாயத்தமாய் பலி, விடலை எறிதல் முதலிய கிரியைகளை நடத்திக்கொண்டு, மேற்படி தேர்வடத்தைத் தொட்டுக்கொடுத்த பின்பே இதர குலத்தவர்கள் தேரை இழுப்பதுண்டு. இந்த வழக்கம் ஞாபகத்துக்கெட்டாக்கால முதல் நடந்து வருகிறது. மேற்படி தேர் அலங்காரச் செலவையும் இந்த ஆதித்த நாடார்களே கொடுத்து வருகிறார்கள். இது விஷயமாய் 'ஆர்வந்தால் தேரோடும்? ஆதித்தநாடன் வந்தால் தேரோடும்" என அவ்வட்டகையில் யாவருமறிந்த பழமொழியிருந்து வருகிறது. மேலும் பிரதிதினமும் சுப்பிரமணியர் ஆலயத்தில் நடக்கும் 'அறுபத்துமூவர்' அர்ச்சனைச்செலவு மேற்படி ஆதித்த நாடார்களால் நடந்து வருகிறது. விசாககாலத்தில் ஊரடங்க பிராமண போஜனம் ஆதித்த நாடார்களால் கொடுக்கப்பட்டு வருகிறது. ஐப்பசி மாதத்தில் சுப்பிரமணியருக்கு திருக் கல்யாண உற்சவம் நடக்கும்போது முதல்நாளில் மாப்பிள்ளை வீட்டுச்செலவாக கல்யாணவிருந்தும், ஊரடங்க பிராமண போஜனமும் ஆதித்த நாடார்களால் நடக்கும். மறுநாள் பெண் வீட்டுவகையாய் நடக்கும் விருந்தும், ஊரடங்க பிராமண போஜனமும், வள்ளியம்மை தினைப்புனமண்டபப்படியும், நட்டாத்தி ஜமீன்தாரான திருவழுதி நாடார் செலவில் நடக்கும். ஆவ்ணி, மாசி மாதத்திருநாட்களில் திருவாங்கூர் மஹாராஜா வால் நடத்தப்படும். உற்சவத்தின் இரண்டாம் 'சேவை' மேற்கண்ட ஆதித்த நாடார்களால் நடத்தப்படும். மேற்படி தேவஸ்தான விஷயமாகவும் தேர் விஷயமாகவும் ஆதித்த நாடார்கள் முற்காலத்தில் மிகுதியான மானியங்கள் விட்டுக் கொடுத்திருப்பதில், சிலவற்றுக்கு அவர்களே நாளதுவரை

ஹக்தார்களாகவும் இருந்து வருகிறார்கள். அப்படியே மேற்படி சுப்பிரமணிய கோவிலின் "ஆட்ட விசேஷம், மாஸ்த விசேஷம், ஆற்று திருமஞ்சனம்" இவைகளுக் காகவும், திருச்செந்தூரிலுள்ள நந்தவன பரிபாலனம், மடத்து திருவிளக்கு இவைகளுக்காகவும் நட்டாத்தி திருவழுதி நாடார் குடும்பத்தார் விட்டுக்கொடுத்த மானியச் சொத்துக்கள் சிலவற்றின் ஹக்தார்வேலை, மேற்படி திருவழுதிநாடார் குடும்பத்திலிருந்து வருகிறது. கார்த்திகை தீப உற்சவத்தில் திருச்செந்தூரில் நடும் 'சொர்க்கப்பனை'யும் அதைச் சேர்ந்த செலவும் ஆதித்தநாடார்களால் நடத்தப்பட்டு வருகின்றன. வெயிலுகந்த அம்மன் 8-ம் திருநாள் மண்டபப்படி செலவு பூராவும் ஆதித்தநாடார்களால் நடந்து வருவதுமல்லாமல் தெற்குரதவீதியிலிருக்கும் மண்டபமும் அதைச் சேர்ந்த நந்தவனமும் ஆதித்தநாடார்களின் ஆதீனத்திலேயே இருந்து வருகின்றன. மேற்படி மண்டபச் செலவுக்காகவும், அதி லிருக்கும் (கணபதி).பிள்ளையார் பூசைக்காகவும் முன்னமே மேற்படி நாடார்கள் போதிய மானியமும் விட்டுக் கொடுத்திருக்கிறார்கள். பிரதிமாதத்தின் கடைசி சுக்கிரவாரத்தில் சுப்பிரமணியர் கோவிலில் நடக்கும் நைவேத்திய அலங்கார எழுந்திருத்தம் செலவு பூராவும் நாஞ்சினாட்டைச் சேர்ந்த ராஜாக்கள் மங்கலம், பத்மநாப நாடார் குடும்பத்தவரால் பரம்பரையாய் நடந்துவருகிறது. பிரதிதினமும் மேற்படி கோயிலில் நடக்கும் 'உதயமார்த்தாண்ட பூசைக் குரிய புஷ்பச் செலவு குட்டம் குமாரவீரமார்த்தாண்ட நாடார் குடும்பத்த வரால் நடந்துவருகிறது. மேற்படி கோவில் கோபுரத் தின் மேலவாசலிலிருக்கும் அம்மனுக்கு பிரதி தினமும் நடக்கும் பூசைச்செலவு மூலப்புளி, சிவ சுப்பிரமணிய நாடார் குடும்பத்தவரால் நடந்துவருகிறது. இப்படியே இன்னும் பலவுண்டு.

இவர்கள் இருவரும் காயாமொழியில் தென்புறத்திலும் வடபுறத்திலும் இரண்டு மாளிகைகள் கட்டி அதையே தங்கள் இருப்பிடமாகக் கொண்டதால் சிவந்தி ஆதித்தநாடன் சந்ததியார்களெல்லோரும் தெற்குவீட்டுக்காரரென்றும் குமார்சாமி ஆதித்தநாடனின் சந்ததியார்களெல்லோரும் வடக்கு வீட்டுக்காரரென்றும் சொல்லப்பட்டார்கள். தெற்கு வீடு சிவந்தி ஆதித்த நாடனின் புதல்வர் சுப்பிரமணிய

ஆதித்தநாடன் என்பவராகும். இவர் அடிக்கடி தேசாந்திரம் சென்றுவருவார். தேசாந்திரப்பிரயாணத்தில் வழிதப்பிய வேளைகளில் ஸ்ரீமுருகக்கடவுள் ஒரு ரிஷபமாகவந்து காட்சி யளித்து அவருக்கு வழிகாட்டுவதுண்டு என்று சொல்லப்படுகிறது. இந்த சுப்பிரமணிய ஆதித்த நாடனின் புதல்வர்கள் ஐவர். அவர்கள் ஆதித்த நாடன், திக்கெல்லாங் கெட்டிநாடன், அறுபத்துமூவர் ஆதித்தநாடன், தாயங் கொட்டை ஆதித்த நாடன், ராமலிங்க ஆதித்தநாடன் என்பவர்களாவர்.

வடக்கு வீடு குமாரசாமி ஆதித்த நாடனின் புதல்வர் ராமசாமி ஆதித்த நாடன், அவருக்கு சுப்பிரமணிய ஆதித்த நாடன், தீத்தா ரப்ப ஆதித்த நாடன் என இரு குமாரர்கள் இருந்தனர்.

இவர்களெல்லோரும் அக்காலத்தில் காயாமொழியிலுள்ள துர்க்கை அம்மன் என்ற கௌமாரிதேவிக்கு ஒரு ஆலயம் கட்டியது மல்லாமல் தங்கள் சிம்மாசன ஸ்தலமாக சதுர்க்கை என்றொரு கட்டிடமும் கட்டினார்கள். பிற்காலத்திலுள்ள போடிநாயக்கனூர் சோமசுந்தரக் கவிராயர் முத்துசாமி நாயுடு இந்த சதுர்க்கையைப் பற்றி

''தென்ற லுலாவுந் திருமகளும் வீற்றிருப்பாள்
மைந்தர் குலதெய்வ ரம்பையர்வந் - துந்தவே
ஆதித்த பூப னருள்சதுர்க்கை மீதிருந்து
வேதத் தமிழ்மணக்கு மே.''

என்று பாடியிருக்கிறார்.

இவ்வாறு இவர்கள் வாழ்ந்து வரும் காலத்தில் காயா மொழிக்கு இரண்டு மைலுக்குத் தென்மேற்கும் திருச்செந் தூருக்கு ஏழு மைலுக்கு மேற்குமாக மானாடு என்னும் பேரூரைத் தலைநகராகக் கொண்டுள்ள மானவீரவளநாடு என்றொரு பகுதி யிருந்தது. இப்பகுதி வடபத்து, தென்பத்து என இரண்டாகப் பிரிக்கப்பட்டும் இருந்தது. இவற்றைப் பாண்டிய ராஜ வம்சத்தினர் ஆண்டு வந்தனர். வடபத்து இலாகாவில் அரசாண்டு கொண்டு வந்த வழுதிகளுக்குள் ஒற்றுமையில்லாதிருந்தது.

ஏழு கரைக்காரர் அல்லது ஏழு தண்டிகைக் காரராகிய வெட்டியாண்டான் என்னும் வெற்றி கொண்ட நாடன் சிம்மங்கரையான் என்ற சிமிளி, பின்னங்கரையான்,

குமாரக்கரையான், அத்தி பெரியவன், அறம்வளர்த்தாண்டான், சரவணப் புதியவன், என்ற எழுவரும் வீரப்ப நாடன் தீத்தியப்ப நாடன் வடமலைநாடன் என்ற மூவருக்குமுள்ள பாகத்தைக் கொடுக்காமல் தாங்களே நிர்வகித்து அநுபவித்து வந்தனர். எனவே இந்த மூவரும் காயாமொழியிலுள்ள ஆதித்த நாடன் திக்கெலாங் கெட்டி நாடன் ஆகியவர்களைத் துணைவேண்டினர். ஆதித்தர்களும் இம்மூவருக்கும் பணமும் படையும் கொடுத்துதவினர். இரு திறத்தினருக்கும் போர் நிகழ்ந்தது. போரில் ஏழுகரைக்காரர் தோற்றுப் போனதால் ஆதித்தர்களும் இம்மூவரும் ஏழு தண்டிகைக்காரர்களின் ஆட்சியான பூமியைக் கைப்பற்றிக்கொண்டனர். அது முதல் ஆதித்தர்களும் அம்மூவர்களும் உடன்பிறந்த சகோதரர்கள் போல் வாழ்ந்து வந்ததுடன் குதிரைமொழிக் கிராமத்தி லிருக்கும் சுந்தராக்ஷி அம்மன் கோவிலுக்கும் அதன் சமீபத்தி லிருக்கும் கலியுகவரதர் கோவிலுக்கும், அதன் மேற்கிலிருக்கும் கருக்குவேலையன் கோவிலுக்கும் பள்ளிப் பத்துக்கு வடபுறமாயிருக்கும் வெளிநின்ற பத்திரகாளியம்மன் கோவிலுக்கும் மிகுந்த மானியங்கள் விட்டுக்கொடுத்தார்கள். இவைகளை யெல்லாம் விபரமாகச் சொல்லகிற ஒரு தாமிர சாஸனம் கலியுகவரதர் கோவிலில் வருடந்தோறும் நடந்து வருகிற பங்குனி மாத உத்தரத்திலிருந்து ஐந்தாம் நாள் திருவிழாவில் பழங்குளத்துப் பிள்ளைமாரால் கொண்டு வரப்பட்டு நாளதும் வாசிக்கப்படுகிறது. செம்மறிக்குளம் கிராமத்தின் தென்பாலிருக்கிற நங்க மொழியிலுள்ள காளத்தியீஸ்வரர் கோவிலுக்கும், இவர்கள் ஏராளமான கைங்கர்யங்கள் செய்து வந்ததாகச் சொல்லப்படுவதுண்டு.

நிற்க, வீரப்ப நாடன் தீத்தியப்ப நாடன் வடமலை நாடன் ஆகிய மூவர்களுடன் ஆதித்தர்கள் சகோதர தத்துவமாக நடந்து வந்த போதிலும் அம்மூவரும் ஆதித்தர்களை விசேஷமாக சிரேஷ்டராக மதித்து வந்தனர். ஆலயத்துள் காணிக்கை செலுத்துதல் பிரசாதம் பெறுதல் ஆட்சிமுறையில் ஆலோசனை பெறுதல் இவையாவும் ஆதித்த நாடனுக்கே முதலில் அருளப்பட்டன.

இவ்வாறு இருக்கையில் அம்மூவர்களில் வடமலை நாடன் காலஞ்செல்லவே அவரின் ஒரே குமாரராகிய அய்யக்குட்டி

நாடனும் வீரப்ப நாடனும் தீத்தியப்ப நாடனும் அவர்கள் உறவினர் ஐவரும் திக்கெலாங்கெட்டி நாடனும் ஆதித்த நாடனைத் தலைவராகக்கொண்டு மானவீர வளநாட்டு வுடபத்து இலாகாவை அரசாண்டு வந்தனர்.

வடமலை நாடனின் சந்ததியர்கள் பள்ளிப்பதத்திலும் வீரப்ப நாடனின் சந்ததியார்கள் சீருடையாபுரத்திலும் தீத்தியப்ப நாடனின் சந்ததியர்கள் பரமன்குறிச்சியிலும் நாளதும் வசித்து வருகிறார்கள்.

சகாப்தம் 1561-ல் (கி.பி. 1639) எழுதப்பட்டதாய் திருச்செந்தூர் தாலுகா குதிரைமொழி ரிஸர்வ் பாரஸ்ட்டின் (முத்துக்கிருஷ்ணாபுரத்தின்) தென் ஓரத்தில் நிற்கிற ஒரு பெரும் சாஸனக் கல்லில் அக்காலத்தில் மேற்கண்ட மானவீர வளநாட்டு வடபத்து இலாகாவில் ஆதித்த நாடன், கோவிந்தப் பணிக்க நாடன். வீரப்ப நாடன், தீத்தியப்ப நாடன், பிச்ச நாடன், அய்யக்குட்டி நாடன், திக்கெலாங்கெட்டி நாடன், நினைத்தது முடித்த நாடன், அவத்தைக் குதவி நாடன், குத்தியுண்டா நாடன் என்பவர்கள் ஜமீன்தார்களும் பிரபுக்களும் தங்கள் இலாகாவுக் குட்பட்ட சர்வஜாதிக் குடிகளின் பேரிலும் தீர்வைகளை ஏற்ற, இறக்க, ரத்துச் செய்ய அதிகாரமுடையவர்களா யிருந்து அக்காலத்தில் மதுரையை ஆண்ட திருமலை நாயக்கர் என்னும் வடுக ராஜாவின் துரைத் தனத்திற்குத் தீர்வை முதலிய விஷயங்களில் எப்பொறுப்பு முடையவர்களாய் நாடாண்டு வந்ததாக நாளதும் துலங்கிக் கொண்டிருக்கிறது.

இவ்வாறு அக்காலத்தில் அரசாட்சி ஒழுங்காக நடை பெற்று வரும் பொழுது கோயில், குளம், அரசியல், ஜனசமுகம் முதலிய பல துறைகளிலும் ஆதித்த நாடன் முதன்மை ஸ்தானம் வகித்து வருவதையும் தாங்கள் அவர் சொற்படி கேட்டு நடந்து வருவதையும் வீரப்ப நாடன் நினைத்து அவர்மீது பொறாமை கொண்டார். பாண்டிய வம்சத்தின ரென்று சொல்லிக் கொண்டு தாங்கள் எண்மரிருந்தும் சோழவம்சத்திலிலுள்ள ஒருவருக்குக் கீழ்ப்படிந்து நடந்து வருவது மானக்குறைவெனக் கருதினார். எனவே அவரை மானவீர வளநாட்டை விட்டுத் துரத்த வேண்டும். அல்லது கொலைசெய்து விடவேண்டுமென்று

தமக்குள் தீர்மானித்துக் கொண்டார். அக்காலத்தில் திக்கெலாங்கெட்டி நாடன் இறந்து போகவே கடவுள் தமது பங்கிலிருப்பதாக வீண் கனவு கண்டு கொண்டிருந்தார். ஆதித்த நாடனைக் கொன்றுவிட்டு அங்கனம் கொன்றதற்குக் காரணமாய் அவர் மீது ஏதேனும் ஒரு அபாண்டமான பழியைச் சுமத்தி விடலாம் என்பது வீரப்ப நாடனின் எண்ணம். அதுவுமல்லாமல் தான் மிக்க வீரதீரம் பொருந்திய பராக்கிரமசாலியாகையால் கொன்றதற்கு ஒரு காரணமுங் கூடச் சொல்லாமல் தமது சகாக்களாகிய பாண்டியர்களையும் தமக்குக்கீழே அடக்கி வைத்துத் தான் தலைவனாக இருந்து மானவீர வளநாட்டை அரசாண்டு வரலாம் என்பதும் வீரப்ப நாடனின் கருத்து.

இத்தகைய கருத்து நெடு நாளாக நெஞ்சில் வைத்துக் கொண்டிருந்த வீரப்ப நாடனுக்கு அவர் சகாக்களாகிய பாண்டியர்களிற் சிலரும் உடந்தையாக இருந்ததாகவும் சொல்லப்படுகிறது.

மானாட்டு அரண்மனையின் ஸ்நான அறையில் வழக்கம்போல் ஒரு நாட் காலையில் ஆதித்த நாடன் எண்ணெய் ஸ்நானம் செய்து கொள்ளப் புகுந்தபோது ஏற்கனவே அங்கு ஒளிந்திருந்த வீரப்ப நாடன் பின்புறமாகச் சென்று வாளை யெடுத்து ஓங்கி ஒரே வெட்டாக அவரை வெட்டிவிட்டுப் பரிசாரகர்கள் கைக்குத் தப்பி ஓடிவிட்டார். பரிதாபம்! தலை தரையில் உருண்டு விட்டது. உதிரம் பெருகிற்று உயிரும் போனது. உடலுஞ் சாய்ந்தது. கோரமான இந்தக் காட்சியை அரண்மனையின் மற்றொரு அறையிலிருந்த பிச்சை நாடன் கண்டு ஓடி வந்தார். வீரப்ப நாடனை நோக்கி அடாபாவி! இது நியாயமா? இப்படியுஞ் செய்தாயே, தெய்வமும் உண்டே என்று மட்டுஞ் சொல்லி விட்டு "ஆதித்த நாடனைக் கொலை செய்த வீரப்ப நாடன் ஆதித்த நாடனின் மனைவிக்கும் குழந்தைக்கும் தீங்கும் செய்யக் கூடுமாகை யால் முதலில் அவர் மனைவியையும் குழந்தையையுமாவது பிழைக்கச் செய்வோம்" என்ற எண்ணத்துடன் அந்தப் புரத்தை நோக்கி விரைந்து சென்றார். நிகழ்ந்த அநியாயத்தைப் பணிப் பெண்களிடம் சொல்லி அரற்றி அழுதார். வெளிக்குத் தெரியின் தமக்கே மோசம் வருமாகையால் இதுசமயம்

வருத்தத்தை யெல்லாம் பொறுத்துக் கொண்டு துரிதமாகப் பின்வாசல் வழியாக எஜமாட்டியைக் காயாமொழிக்குப் புறப்படச் சொல்லுங்கள் என்று ஆக்ஞாபித்தார்.

குழந்தை நித்திரையி லிருந்தது. அதனை அப்படியே எடுத்து ஒரு பஞ்சுப் பெட்டியில் வைத்து குழந்தையின் மேல் பஞ்சை லகுவாகத் தூவி மறைத்து ஒரு தாதியின் தலையில் வைத்து அவளைக் காயாமொழிக்குக் கொண்டு போகச் செய்தனர். அவள் ஒரு பஞ்சுப்பெட்டியைக் கொண்டு போவது போல் குழந்தையைக் கொண்டு போனாள். க்ஷணநேரத்தில் சில தாதிகளும் சில காலாட்களும் சூழ்ந்து வர மூடுபல்லக்கி லிருந்துகொண்டு ஆதித்த நாடன் மனைவிதென் திருப்பேரை மாவீடுபெண்ணை திருவழுதி நாடர் புதல்வி வெள்ளையம்மை நாடாச்சியும் காயாமொழிக்குப் போய்க் கொண்டிருந்தார்.

அதிர்ஷ்டவசமாக குழந்தையும் தாயும் யாதொரு இன்னலுமில்லாமல் காயாமொழி வந்து சேர்ந்தனர். காயா மொழியில் அப்பொழுது அறுபத்து மூவர் ஆதித்த நாடன், தாயங்கொட்டை ஆதித்த நாடன், ராமலிங்க ஆதித்த நாடன், சுப்பிரமணிய ஆதித்த நாடன், தீத்தாரப்ப ஆதித்த நாடன் என்பவர்களிருந்தனர். அவர்கள் இந்த விபரீத சம்பவத் தைத்தெரிந்து கொண்டதும் யுத்த சன்னத்தராய் மானாடு சென்றார். ஆனால் அங்கு யுத்தம் நடைபெறவில்லை. மானாட்டில் சில் பாண்டியர்கள் இவர்களுடன் சேர்ந்து கொண்டனர். சில பாண்டியர்கள் யாருக்கு வந்த விருந்தோ என நடுநிலைமை வகித்து மறைந்து கொண்டனர். வீரப்ப நாடன் மட்டும் அகப்பட்டுக்கொண்டார். பழக்குப்பழி வாங்கிக் கொலைசெய்யப்பட்ட ஆதித்த நாடனுடன் வீரப்ப நாடனையும் சேர்த்தே புதைத்து விடவேண்டுமென்று இவர்கள் தீர்மானித் திருந்தார்கள். ஆனால் ''வீரப்ப நாடனை வெட்டவேண்டாம். அவன் பழி அவனுடனேயே இருக்கட்டும்'' என்று வெள்ளையம்மை நாடி சொல்லி யிருந்தார். அந்த வார்த்தைக்காக வீரப்ப நாடனுக்கு உயிர்ப்பிச்சை கொடுத்து விட்டுக் கொலை செய்யப்பட்ட ஆதித்த நாடனுக் குரிய ஈமக்கிரியைகளை நடத்தி முடித்துக் காயாமொழி வந்து சேர்ந்தனர்.

இதன் பின்னர் மானாட்டில் பலவிதமான குழப்பங்கள் நடைபெற்றுக் கொண்டே யிருந்தன. என்றாலும் ஆதித்தர்களின் அரசாட்சி நடைபெற்றே வந்தது. பிரஜைகளும் ஆதித்தர்களின் அரசாட்சியையே விரும்பினர். மதுரை மன்னராகிய திருமலை நாயக்கரது ஆதரவும் ஆதித்தர்களுக்கு இருந்து வந்தது. மானவீரவள நாட்டின் வடபத்திலாகாவிலுள்ள ஒருசிறு ஊரையே வாசஸ்தலமாகக்கொண்டு வெள்ளையம்மை நாடாச்சியை அரசியா யிருக்கச் செய்து அவரின் பிரதிநிதிகளாக தாயங்கொட்டை ஆதித்த நாடன் சுப்பிரமணிய ஆதித்த நாடன் ஆகிய இவர்களும் நாட்டையாண்டு வந்தார்கள்.

இவ்வாறு ஆண்டு வருங்காலத்தில் வெள்ளையம்மை நாடாச்சியின் குமாரனாகிய மருதப்பன் வாலிபப் பிராயமடைந்து கி.பி. 1670-ம் வருடத்திலிருந்து நாட்டையாண்டு வந்தார். மருதப்பன் என்பது அவர் பெயராயிருந்த போதிலும் அவர் ஆறுமாதக் குழந்தையாக இருக்கும் பொழுது பஞ்சுப் பெட்டியில் வைத்துக் காப்பாற்றிக் காயாமொழிக்குக் கொண்டு வரப்பட்ட காரணத்தால் பஞ்சாதித்தன் என்ற பெயராலும் அழைக்கப்பட்டார். இந்த இரு பெயராலும் அவர் வாசஸ்தலம் மருதூரென்றும் அவர் ஆண்டநாடு பஞ்சமாநாடு என்றும் வழங்கப்பட்டது.

மருதப்பன் என்ற பஞ்சாதித்தன் இவ்வாறு சுமார் பத்துவருட காலம் நாடாண்டு வருகையில் காயாமொழியிலுள்ள அறுபத்து மூவர் ஆதித்த நாடன், ராமலிங்க ஆதித்த நாடன், தீத்தாரப்ப ஆதித்த நாடன் ஆகியவர்கள் திச்செந்தூரிலுள்ள தங்கள் குல தெய்வத்துக்கு வேண்டிய பணிவிடைகளைச் செய்து கொண்டே வந்தனர். கி.பி. 1675-ம் வருடம் அவர்கள் திருச்செந்தூரிலுள்ள சிவன்கோவிலில் தங்கள் முன்னோர்களைத் தொடர்ந்து தாமும் ஒரு மண்டபமும் கட்டினர். பின்னர் அவர்களில் ஒருவர் பின் ஒருவராகக் காலமாயினர். அவர்களில் சுப்பிரமணிய ஆதித்த நாடன் தவிர மற்றவர்களுக்குச் சந்ததியில்லை.

தமது சிறிய தந்தையர்களெல்லாரும் காலமானதும் மருதப்பன் என்ற பஞ்சாதித்தன் காயாமொழிக்கே வந்து தமது முன்னோர்களைப்போல் அவ்வூரையே வாசஸ்தலமாகக்

கொண்டார். இவர் காயாமொழிக்கு வந்ததும் மருதூரிலுள்ள இவரது குடிபடைகளும் காயாமொழிக்கே வந்து குடியேறி விட்டனர். இதனால் காயாமொழியும் மருதூர் என வழங்கப்படுகிறது.

இந்த மருதப்பன் என்ற பஞ்சாதித்தன் காலத்தில் அரசாட்சியானது ஒழுங்காகவும் நியாயமாகவும் நடை பெற்றது. தர்மசாலியாகவும் பிரக்யாதியுள்ளவராகவும் விளங்கினார். திருச்செந்தூரில் கோவில் திருப்பணிவேலைகளும் சுவாமியின் அநேக ஆபரணங்களும் இவர் காலத்தில் செய்யப்பட்டன. இதரஉற்சவமும் இவராலேயே ஏற்படுத்தப்பட்டது. பத்துத் திருநாளையும் வரிசையாக நடத்தியது இவர் தான். இவரைப்பற்றி சாந்தப்பக் கவிராயர் என்பவர்,

''அந்த ஆதித்தனையும் ஆனமரு தூர்வாழும்
இந்த ஆதித்தனையும் எண்ணுங்கால் முந்தமுந்த
காய்வா னாதித்தனவன் சந்ததமும் கர்ணனைப்போல்
ஈவானா தித்த னிவன்.''

என்று பாடியிருக்கிறார்.

இந்த மருதப்பன் என்ற பஞ்சாதித்தனின் தாயாராகிய வெள்ளையம்மை நாட்டாச்சியால் காயாமொழியில் ஒரு பார்வதி அம்மன் கோவில் அமைக்கப்பட்டது.

மருதப்பன் என்ற பஞ்சாதித்தனின் குமாரரின் பெயர் திக்கெலாங்கெட்டி ஆதித்த நாடன். இந்தத் திக்கெலாங் கெட்டி ஆதித்த நாடனுக்கு இருபுதல்வர்கள். அவர்களின் பெயர்கள் ஆதித்தநாடன், புதுநயினார் ஆதித்த நாடன் என்பவைகளாகும். இந்த புதுநயினார் ஆதித்தனுக்கு புத்திரோற்பத்தியில்லை. இவ்விருவர்களில் ஆதித்த நாடன் மிகவும் சௌந்தர்ய முள்ளவர். அவரைக் கண்ணுற்ற கன்னிகை ஒருத்தி அவர் மீது காதல் கொண்டாள். ஆயினும் காதலை வெளிக்குச் சொல்லிக் கொள்ளக்கூடவில்லை. அவள் அல்லும் பகலும் உண்ணும் போதும் உறங்கும்போதும் ஆதித்த நாடனையே நினைந்து நினைந்து உருகினாள்.

ஒரு நாள் அவள் தனது தோழிகளுடன் சென்று ஸ்நானஞ் செய்து விட்டு ''ஆதித்தா' என்று சொல்லிக் கொண்டு

விபூதியை நெற்றியிலணிந்தாள். அவளது குறிப்பறிந்த தோழிகள் அவளது காதலைத் தாயிடம் வந்து தெரிவிக்க அவள் தன்மகளைக் கடிந்துரைத்தாள். இந்தச் சம்பவத்தை,

"திக்கெல்லாங் கெட்டியருள் சேயென் றேனோ
செட்டிதோ ளேறியென்று செப்பினேனோ
இக்குவேள் புதுநயினார் துணையென்றேனோ
ஈழந்திறை கொண்டானென் றியம்பினேனோ
அக்கைமா ருடன்கூடிச் சுனைநீராடி
ஆதித்தா என்றிலைநீ றணிந்ததற்குத்
தக்கசாஸ் திரம்படித்த கள்ளியென்று
தாயேசி யெனையடிக்கத் தான்வந்தாளே:"

என்ற கவியால் அறியலாம்.

ஷை ஆதித்த நாடனின் குமாரர் சுப்பிரமணிய ஆதித்த நாடன். சுப்பிரமணிய ஆதித்த நாடனின் குமாரர் சிவந்தி ஆதித்த நாடன். இந்த சிவந்தி ஆதித்த நாடனின் காலம் கி.பி. 1780ம் வருடம் காயாமொழி தெற்கு வீட்டில் இவர் தலை சிறந்து விளங்கினார்.

இதுபோலவே குமாரசாமி ஆதித்த நாடன், ராமசாமி ஆதித்த நாடன், சுப்பிரமணிய ஆதித்த நாடன், தீத்தாரப்ப ஆதித்த நாடன் வெளிறினபெருமாள் ஆதித்த நாடன், இராமகிருஷ்ணமுத்து ஆதித்த நாடன் என்ற பெயர்களுள்ள பல ஆதித்தர்கள் காயாமொழி வடக்கு வீட்டிலிருந்து வந்தும் குடும்பம் விருத்தியாகாமல் கடைசியில் சுப்பிரமணிய ஆதித்தநாடன் என்னும் ஒருவரே கி.பி. 1800ல் தலையெடுத்து விளங்கினார். இவர் உடல் முழுதும் எதிர்ரோம முள்ளவர். இவருக்குக் குமாரசாமி ஆதித்தன் என்னும் ஒரு இளைய சகோதரர் உண்டு. அவர் மிருதங்கம் வீணை வாசிப்பதில் மகா நிபுணர். அவருக்குச் சந்ததியில்லை.

3-ம் அத்தியாயம்

காயாமொழிச் சிவந்தி ஆதித்தரும் பாஞ்சாலங்குறிச்சிக் கட்டப்பொம்மு நாயக்கரும்

''பேரரசர்களாகிய சேர, சோழ பாண்டியர்களுக்குக்கீழ் அவர்கள் வம்சத்துசிற்றரசர்கள் ஆளுகையும் உண்டு. வடுகு, மகமதிய அரசர்களின் படை யெழுச்சியால் அவர்களது பேரரசோடு சிற்றரசுகளும் அநேகமாக அழிக்கப்பட்டன. அப்படி அழிந்தது போக நின்றனவும் சிலவுண்டு. அப்படி நின்றவைகளாகிய காயாமொழி, படுக்கப்பத்து, மாவீடு பண்ணை முதலிய நூற்றுக் கணக்கான ஊர்களையும் கைவசப்படுத்த ஊமையராலும். கட்டப்ப நாயக்கராலும், கான்சாய்புவாலும் பலதடவை முயற்சி செய்யப்பட்டு முடியாமற் போய்விட்டது. அவைகளெல்லாம் பூர்வ சிற்றரசு பாத்யதையிலிருந்து தொன்று தொட்டு பரம்பரையாக நாளதும் அநுபவித்து வருவன'' என்று கி.பி. 1922-ம் வருடம் மே மாதம் வெளியான க்ஷத்திரிய மித்திரன் பத்திரிகை மலர் 3, இதழ் 9-பக்கம் 278-ல் ஆசிரியர் க. விஜயதுரைசாமி கிராமணியார் வெளியிட்டுள்ளார். அதிலிருந்து இதனை விரிவாக ஆராய்ச்சி செய்து பார்த்த பொழுது பின் வருமாறு விபரமாகத் தெரிய வருகின்றது.

காயாமொழி தெற்கு வீட்டில் கி.பி. 1780-ம் வருடத்தில் தலைசிறந்து விளங்கிய சிவந்தி ஆதித்த நாடனிடம் அக்காலத்தில் பாஞ்சாலங்குறிச்சியில் பாளையப்பட்டாக இருந்த கட்டப்பொம்மு நாயக்கர் என்பவர் தமது காலாட்களில் சுமார் முப்பது பெயரை அனுப்பித் திசைகாவல் கேட்கும்படியாகச் சொல்லியிருந்தார்.

திசைகாவல் என்பது தேசகாவலாகும். பாளையப் பட்டுக்காரர்கள் தங்கள் ஆட்சிக்குள்ளடங்கிய ஒவ்வொரு கிராமத்துக்கும் சிலரைக் காவலராக அமத்தியிருப்பார்கள்.

கிராமத்துத் தலைவன் திசை காவல்வரி என்று வசூல் செய்து ஷை காவலர்களிடம் கொடுத்துக் கொண்டிருப்பது வழக்கம்.

இத்தகைய வழக்கத்தை காயாமொழியிலும் உண்டு பண்ணிவிட வேண்டுமென்ற எண்ணத்துடன் பாஞ்சாலங் குறிச்சிப் பாளையப்பட்டுக் கட்டபொம்மு நாயக்கர் சில ஆட்களை சிவந்தி ஆதித்தநாடனிடம் அனுப்பி வைத்திருந்தார். சிவந்தி ஆதித்தநாடன் அவர்களுக்கு தாகசாந்தி செய்வித்து தனக்குத் தன்னுதவி போதுமென்றும் இதுவரையில் வழக்கமில்லாத பிறர் சகாயம் வேண்டுவதில்லை என்றும் திசைகாவல் தரமுடியாதென்றும் சொல்லி அனுப்பிவிட்டார்.

அவர்கள் காயாமொழியை விட்டுத் திரும்பிப் போகையில் மேய்ச்சல் நிலங்களில் விடப்பட்டிருந்த ஆதித்தர்களது மாட்டு மந்தையைப் பற்றி ஓட்டிக்கொண்டு சென்றனர். மந்தைக் காவலர்கள் ஓடோடியும் வந்து இது சம்பவத்தை சிவந்தி ஆதித்த நாடனிடம் முறையிட அவரும் அவரது ஆப்த நண்பர் முரட்டுக்கட்டை என்னும் முகம்மதியரும் ஏனைய காலாட்களும் வடதிசை நோக்கி விரைந்து சென்று திசை கொள்ளைக் காவலர்களை நிந்தித்து நன்றாய்ப் புடைத்து ஆத்தூர் மேட்டிலிருந்து மாட்டு மந்தையை மீட்டுக் கொண்டு வந்தனர்.

இந்த அபஜெயத்தைத் தமது காவலர்களிடம் கேட்ட கட்டப்பொம்மு நாயக்கர் ஒருதந்திரஞ் செய்தார். தென்கடலோரமுள்ள குட்டத்தில் திசைகாவல் கைக்கொண்டால் இடைநடுவிலுள்ள காயாமொழியை முறியடித்து விடலாம் என்பது அவரது எண்ணம். அந்த எண்ணத்தின் மீது ஒரு முப்பது பேரைக் குட்டத்துக்கு அனுப்பினார்.

குட்டம் அக்காலத்தில் அழகப்ப வீரமார்த்தாண்ட நாடனுடைய தலைமையின் கீழ் இருந்தது. அவர் கட்டப் பொம்மு நாயக்கரின் காலாட்களுக்குத் தாகசாந்தியேனும் செய்விக்காமல், திசைகாவலுக்கும் இசையாதிருந்தார். அதையறிந்த நாயக்கரது காலாட்கள் திரும்பிப் போவதாகப் பாவனைகாட்டி அவ்வூர்ப் புறத்துள்ள தெங்குகள் வளர்ந்த தோப்பில் பெரும் நாசஞ்செய்து விட்டுப் புறப்பட்டனர். புறப்படுஞ் சமயம் மார்த்தாண்ட நாடார்கள் காலாட்களுடன்

குழூமி வந்து நாயக்கரது சேவகர்களைப் பிடித்துக் குடுமியைக் கொய்து பலவிதமாக இம்சித்து பாஞ்சாலங்குறிச்சிக்கு ஓட்டிவிட்டனர்.

பாஞ்சாலங்குறிச்சியில் இவர்கள் குட்டத்தில் நடந்த விருத்தாந்தங்களைக் கூட்டியும் குறைத்தும் கட்டப்பொம்மு நாயக்கருக்குச் சொன்னார்கள்.

கட்டப்பொம்மு நாயக்கருக்குக் கோபம் பிறந்தது. ''ஒரு வாரத்துக்குள் யுத்தம் நடைபெறும்'' என்பதாகக் காயாமொழிக்கும் குட்டத்துக்கும் தூது அனுப்பி விட்டார். யுத்தத்தில் எதிரிகளின் குடுமியைக் கொய்து விடுபவருக்கும் பரிசளிக்க வேண்டுமென்று சில ஆபரணங்களும் தயார் செய்து வைத்திருந்தார்.

திருச்செந்தூருக்கு மேற்கே இரண்டு மைல் தூரமுள்ள தலைவாணிச் சாத்தான் கோவில் பக்கமே யுத்தக்களமாயிருந்தது. கீழ்பக்கத்தில் கட்டப்பொம்ம நாயக்கரும் அவரின் இளைய சகோதரர் ஊமைத்துரையும் இரண்டு பல்லக்குகளிலும் மேற்பக்கத்தில் ஆதித்த நாடனும் மார்த்தாண்ட நாடனும் இரண்டு பல்லக்குகளிலும் வீற்றிருந்தனர். போர்முகத்தில் இருமடங்கு காலாட் படைகள் பதினாயிரம் வரை யிருக்கும். கொம்பு முழக்கக்காரர்கள் நூறுபேரிருந்தனர். குதிரைவீரர்கள் பதின்மரே உலாவினர். யுத்தம் ஆரம்பமானதும் தாம் ஒருவரே நின்று பொருது வென்றி பெறுவதாக ஊமைத்துரை உறுதிகூறி தமயனைத் திருச்செந்தூருக்கு அனுப்பி வைத்தார். அவ்வளவு தைரியத்தோடு ஊமைத்துரை உறுதி கூறியபோதிலும், தமயன் சென்றபிறகு தனியராய் யுத்தத்தை ஆரம்பியாமல் எதிரிகளைக் கண்டு பிரமித்து வாளா விருந்தார். அது சமயம் யுத்தத்தை ஆரம்பிப்போமா என்று மார்த்தாண்டர் ஆதித்தரிடம் ஆலோசனை கேட்க அவர் நாமாக முந்தக்கூடாது. எதிரிகள் முந்தட்டும். அதைக் காரணமாகக் கொண்டு யுத்தத்தை ஆரம்பிக்கலாம் என்று கூறினார்.

மார்த்தாண்டருக்கு அவ்வளவு நேரத்துக்கு மேல் பொறுத்துக் கொண்டிருக்க முடியவில்லை. பல்லக்கிலிருந்து கீழே இறங்கினார். காலாள் ஒருவனிடம் காதில் ஏதோ

ஊதினார். அந்தக் காலாள் சற்றுத் தூரத்தில் மேய்ந்து கொண்டு நின்ற கழுதைகளில் ஒன்றைப் பிடித்துக் கொண்டு வந்து தேங்காய்க் கொப்பரையைக் கீறி அதன் காதில் கௌவவிட்டு வாலில் காவோலையை கட்டித் தீயைக் கொழுத்தி நாயக்கர்சேனைகளுக்குள் முடுக்கினான். காதுவலி பொறுக்க முடியாமலும் தீச்சூட்டை தாங்க முடியாமலும் அக்கழுதை கத்திக்கொண்டு நாயக்கர் சேனைகளுக்குள் ஓடியது. உடனே ஊமைத்துரை யுத்தத்தை ஆரம்பிப்பதற்காக மல்லாரிகளை முழக்கச் சொன்னார். க்ஷணநேரத்துக்குள்ளாக இருமருங்கிலும் எங்கெங்கு பார்த்தாலும் கொம்பு மல்லாரிகள் முழங்கின. ஊமைத்துரை பல்லக்கை விட்டு இறங்கிப் போர்முகத்துக்கு வரவே மார்த்தாண்டரும் போர்முகத்துக்கு வந்தார். ஆதித்தர் பல்லக்கை விட்டு இறங்கிப் போர்முகத்துக்கு வரவே அவரது நண்பர் முரட்டுக்கட்டையும் அங்கு தோன்றி ஆதித்தருக்குக் கண்ணும் கவசமும் போல் நின்றிலங்கினார். யுத்தமும் ஆரம்பித்து விட்டது. ஈட்டிகள் பாய்ந்தன, விற்கள் குவிந்தன அம்புகள் பறந்தன. வாட்கள் உலாவின. தடிகள் முழங்கின அவற்றால் தலைகள் உருண்டன. நெஞ்சுகள் பிளந்தன, கைகாலொடிந்தன. குடல்கள் சாய்ந்தன, பிணங்கள் குவிந்தன, குருதியாறு பெருகி ஓடியது. ஆதித்தரும் அவரைவிட ஆக்குரோசமாய் மார்த்தாண்டரும் முரட்டுக்கட்டையும் சலிப்பின்றி முனைந்து நெருக்கவே ஊமைத்துரை புறங்காட்டி ஓடினார். பின்பு குதிரையில் சவாரி செய்து கொண்டு பாஞ்சாலங் குறிச்சிக்குப் புறப்பட்டார். அச்சமயம் திருச் செந்தூரிலிருந்து மூன்று பிராமணர்கள் வந்தனர். அவர்கள் ஊமைத்துரையைக் குதிரையை விட்டுக் கீழே இறங்கச் சொல்லி அவரை நோக்கி, "தங்கள் தமையனார் கட்டப் பொம்ம நாயக்கர் திருச்செந்தூர் வந்தார். அவர் இங்கு நடந்துபோன சம்பவத்தை நடக்கப் போவதாகச் சொன்னார். நாங்கள் உடனே மிகவும் வருத்தப்பட்டு ஆதித்த மார்த்தாண்டர்களின் பெருமைகளை அவருக்கு எடுத்துச் சொன்னோம். உங்களைப் போலவே அவர்கள் உங்களுக்கு முன்னரே திருச்செந்தூர் ஸ்ரீ முருகக் கடவுளுக்கு வேண்டிய திருப்பணிகள் செய்து வருபவர்கள். திருச்செந்தூரில் பிராமணர்களைக் குடியேற்றியவர்கள். அவர்கள் முன்னோர் களில்லையானால் நமது கோவில் இவ்வளவு பிரபல்யமாகி

யிருக்காது. உங்களைப்போல் அவர்களும் மகா பக்தர்கள். நீங்களெல்லாம் முருகனின் பக்தர்களாயிருந்து கொண்டு உங்களுக்குள் சண்டை போடலாமா? நீங்களெல்லாம் ஒற்றுமையாகச் சண்டை சச்சரவு இல்லாமல் வாழவேண்டி யவர்கள். இந்த யுத்தம் நடந்திருக்கக் கூடாது. உங்கள் தமையனார் கட்டப்பொம்ம நாயக்கர் எங்கள் வார்த்தைகளை அங்கீகரித்தார். யுத்தக்களம் சென்று தம்பியையும் எதிரிகளையும் சமாதானஞ் செய்து அழைத்துக்கொண்டு வாருங்கள் என்றார். நாங்கள் அதிக சந்தோஷமாக வந்தோம். துரதிஷ்டமாக நாங்கள் வருமுன்னதாகவே உங்கள் யுத்தம் நடைபெற்றுப் பல உயிர்கள் நாசமாயின. இப்போது அதற்காக வருந்துவதில் பயன் இல்லை. இனிமேலாவது சமாதானமாகுங்கள். தமயனாரும் சொல்லியனுப்பி இருக் கிறார்'' என்றனர். ஊமைத்துரையும் உடன்பட்டார். ஒருங்கே ஆதித்த மார்த்தாண்டர்களிடம் வந்தனர். அவர்களும் பிராம ணர்களின் வார்த்தைகளுக்கு இணங்கினர். ஊமைத்துரையும் ஆதித்த மார்த்தாண்டர்களிடம் உறவு பாராட்டிச் சகோதரர் முறையாய் நடந்து கொண்டார். பாஞ்சாலங்குறிச்சி பாளையப்பட்டு தானாதிபதி சிவசுப் பிரமணியபிள்ளை மத்தியில் நின்று சமாதானம் வாழ்த்துக் கூறினார்.

பின்னர் உத்தரவுப் பிரகாரம் எஞ்சிய சேனைகள் யுத்தத்தில் மாய்ந்தவர்களுக்குச் செய்யத்தக்கன செய்தார்கள். அப்புறம் ஆதித்தரும், மார்த்தாண்டரும், ஊமைத்துரையும் மூன்று பல்லக்குகளில் திருச்செந்தூர் சென்றனர். அங்கு கட்டப்பொம்மு நாயக்கர் இருந்தார். அவர் ஆதித்த மார்த்தாண்டர்களை வரவேற்று ''இனி நமக்குள் சண்டையை மறந்துவிட வேண்டு''மென்று இனிய பிரிய வசனங்கள் சொல்லினர்.

பின்பு கோவிலிலிருந்து பிரசாதம் வந்தது. அதை உண்டுவிட்டு தத்தமது தேச வளமைகளைப் பற்றிப் பேசிக்கொண்டிருந்தனர். அப்பொழுது கட்டப்பொம்மு நாயக்கர் ஆதித்த மார்த்தாண்டர்களை நோக்கி ஐயன்மீர்! தென்னாட்டிலுள்ள மற்றக் கிராமத்தினரையாவது திசைகாவல் கொடுக்கும்படியாக நீங்கள் ஆக்ஞாபிக்கப்படாதா என்றார். அதற்கு மார்த்தாண்டர் ஐய! அது முடியாத காரியம்.

இதற்குமுன் அந்த வழக்கமில்லை. உங்கள் காவல்காரர் கொஞ்சம் யோக்கியதையுடன் நடந்திருந்தாலாவது ஒருவேளை அதைப் பற்றி யோசிக்கலாம். உங்கள் காவல் காரர்கள் குறும்பூரில் சிலருக்கு அடி கொடுத்து கைகாலை முறித்துப் போட்டு விட்டுப் போய்விட்டனர். மானாட்டி லிருந்து நெய் விற்று வந்த இரண்டு இடைப்பெண்களிடமிருந்து அவர்கள் நெய் விற்றுவந்த பணத்தையும் அவர்கள் போட்டிருந்த ஆபரணங் களையும் சேலைகளையும் அபகரித்துச் சென்றனர். எங்கள் விஷயத்தில் மாடு திருடியிருக்கிறார்கள். தெங்கஞ் சோலையை அழித்திருக் கிறார்கள். இத்தகைய காரியங்களில் அவர்கள் இறங்கி யிருக்கிற படியால் மற்றக் கிராமக்காரர்களையும் திசைகாவல் கொடுக்கும்படியாக எங்களால் உத்தரவு பிறப்பிக்க முடியாது. இங்கு எங்கள் காவலே ஒழுங்காக நடை பெற்று வருகிறது என்று கண்டிப்பாகச் சொல்லிவிட்டார்.

உடனே கட்டப்பொம்ம நாயக்கர் மனவருத்தத்துடன் எனது காவலாளிகள் இத்தகைய அற்பத்தனங்கள் செய்திருக் கிறார்களா? அப்படி அவர்கள் செய்திருந்தால் அவர்கள் தலைமயிரை அறுத்துவிடக் கூடாதா என்றார்.

அவர் அவ்வாறு சொல்லி வாய்மூடுமுன் மார்த்தாண்டர் இதோ பாருங்கள், எமது பல்லக்கில் தொங்குகிற மயிர் கற்றை வேறுயாருடையதாக இருக்கும் என்றார்.

உடனே நாயக்கருக்கு சந்தோஷம் உண்டாகிவிட்டது. நடந்துபோன யுத்தத்தில் எதிரிகளான இவர்களின் குடுமியைக் கொய்பவனுக்குப் பரிசளிக்க வேண்டி வைத்திருந்த ஆபரணங்களை ஆதித்த மார்த்தாண்டர்களுக்கு அளித்தார்.

பின்னர் ஆதித்த நாயக்கரைத் தமது ஊருக்கு விருந்திற் கழைக்க நாயக்கரும் அவ்வழைப்பிற்கிணங்கி காயாமொழி வந்தார். ஊமைத்துரை பாஞ்சாலங்குறிச்சி சென்றார். காயாமொழி கௌமாரிதேவி என்னும் துர்க்கை அம்மன் கோவில் முன்னிலையில் ஓர் பந்தலிட்டு அதில் வாழை, தெங்கு முதலியவற்றால் அலங்காரம் செய்து வைத்திருந்தது. நாயக்கர் அங்கு எட்டு நாள் ஆதித்தரின் விருந்தாளியா யிருந்தார். பின்னர் நாயக்கரின் விருப்பத்துக்கு இணங்கி

ஆதித்தரும் மார்த்தாண்டரும் ஒன்பதாம் நாள் நாயக்கருடன் பல்லக்கில் பாஞ்சாலங்குறிச்சிக்குப் புறப்பட்டனர். அவர் களுடன் முரட்டுக்கட்டையும் காலாட்கள் ஒரு நூறு பேரும் சென்றனர். அங்கு நாயக்கரும் ஆதித்த மார்த்தாண்டர்களை அதிக அன்புடன் உபசரித்தார்.

இவ்வாறு அன்புடன் உபசார விருந்துண்டு உல்லாசமாக காலங்கழிக்கும்போது ஓர் தினம் கட்டப்பொம்ம நாயக்கர் தமது திறமைகளை ஆதித்த மார்த்தாண்டர்களிடம் காட்டு வதற்கு நினைத்து 'மனை' விளையாட்டுக்கு ஆதித்தரை அழைத்தார்.

ஆதித்தரும் உடன்பட்டு நாயக்கருடன் விளையாட ஆரம்பித்தார். மனைக்கோடு கீறி பதினைந்து நாயும் மூன்று புலியும் வைத்து விளையாடிவர ஆதித்தரே ஒவ்வொரு முறையும் வெற்றி பெற்றார்.

அடுத்த தினத்தில் நிரை என்னும் விளையாட்டு விளையாடினர். இந்த விளையாட்டிலும் ஆதித்தரே வெற்றி பெற்றார். மறுதினம் படைவெட்டு என்னும் விளையாட்டு விளையாடினர். இதிலும் ஆதிததரே வெற்றி பெற்றார். நான்காம் நாளையில் சொக்கட்டான் விளையாட்டு விளை யாடினர். இந்த விளையாட்டிலும் ஆதித்தர் பக்கமே வெற்றியாயிற்று. ஐந்தாம் நாள் சதுரங்கம் விளையாடினர். இந்த விளையாட்டில் ஆதித்தர் ரதகஜதுரகபதாதிகள் இருக்கும் பொழுதே ராஜாவைக் கட்டிக் கொள்வார்.

அப்பொழுது நாயக்கர் இவ்விதமான யுக்தி விளை யாட்டில் தம்மை மிஞ்சியவர்கள் இல்லையென்று தாம் நினைத்துக் கொண்டிருந்ததாகவும் ஆதித்தர் தம்மைவிட எவ்வளவோ யூகசாலியா யிருந்து விளையாடித் தம்மை ஜெயித்துக் கொள்வதாகவும் சொன்னார். ஆதித்தர் அதற்குப் பதிலாக தமக்கு நாயக்கருக் கொப்ப யூகம் இல்லையென்றும் இதற்குமுன் இவ்வளவு அபார யூகசாலிகளிடம் தாம் விளையாடியதில்லை யென்றும் நாயக்கர் விளையாட்டில் தான் புதிய பல வழிகளைத் தெரிந்து கொள்ள நேர்ந்த தென்றும் விளையாட்டுகளிலும் கூட ஜெயிப்பதற்கு ஸ்ரீமுருகக்கடவுள் உதவி செய்வார் என்று தமக்குப் பரிபூர்ண

நம்பிக்கை உண்டென்றும் அந்த நம்பிக்கையினாலேயே தாம் ஜெயம் பெறுவதாகவும் கூறினார்.

ஆறாவது நாளையில் நாயக்கர் தேகபலத்திலாவது நாம் ஆதித்தர் வகையறாக்களை வென்றுவிட வேண்டுமென்று கிளித்தட்டு விளையாடுவதற்கு அழைத்தார். ஆதித்தரும் சம்மதித்தார். விளையாட்டு இடம் கோட்டைக்கு வெளிப்பகுதி யாயிருந்தது. ஏறி விளையாடி உப்புக் (ஜெயம்) கூறுபவர் கோட்டைச் சுவரின் நேரே ஓட வேண்டியதிருந்தது. ஆகையால் தட்டுக் கட்டும் பக்கத்தில் கிளியாயிருந்து விளை யாடுபவர் விரைவாய் ஓடுபவராதலால் கோட்டைச் சுவர் நேருக்கு ஓடுபவரைக் கட்டாயம் அடித்து விடலாம். எனவே கிளியாயிருந்து விளையாடுபவரை அன்று நாயக்கர் நன்கு உற்சாகப்படுத்தி வைத்திருந்தார். நாயக்கரது பிரியப்படி அவர் பக்கத்துக்காரரே தட்டுக் கட்டினர். ஆதித்த மார்த்தாண்டரது பக்கத்தினர் ஏறி விளையாடினர். ஏறி விளையாடும் பக்கத்தில் முரட்டுக்கட்டை என்னும் முகமதியர் மகா சமர்த்தர். தட்டுக்கட்டுபவர் எத்தகைய சூரனாயிருந்தாலும் இவர் மூன்றே மறுக்கில் மறுக்கித் தாண்டி விடுவார். இவர் கையில் ஒருமுழ நீளமுள்ள ஒரு கைத்தடி எந்த வேளையிலு மிருக்கும். இவரது சமர்த்து நாயக்கருக்கும் அவரது வகையறாக்களுக்கும் தெரியாமலிருந்தது. முரட்டுக்கட்டையும் தட்டேறினார். ஒவ்வொருவரையும் மூன்றே மறுக்குகள் செய்து தட்டுகளைக் கடந்து கொண்டே போனார். ஒவ்வொருவரையும் மறுக்குகை யிலும் முதல் மறுக்கில் அத்தாப்பார் என்றும் இரண்டாவது மறுக்கில் இத்தாப்பார் என்றும் மூன்றாவது மறுக்கில் ஆதித்த நாடரின் கண்ணைப் பார் என்றும் சொல்லிக்கொண்டே கடந்து போனார். இவர் ஒருவரால் ஆதித்த மார்த்தாண்டர்களது பக்கம் பலதடவை ஜெயித்துக்கொண்டே யிருந்தது. கடைசியாக நாயக்கர் பக்கத்தில் ஒரு புதிய கிளி விளையாட்டுக்காரரை நிறுத்தி வைத்திருந்தது. பாஞ்சாலங்குறிச்சியில் இவரை ஜெயிப்பார் யாரும் இல்லை. இவர் ஒரு சேனாதிபதி. இம்முறை முரட்டுக்கட்டையும் அடிபட்டு ஆதித்த மார்த் தாண்டகளது பக்கமும் அபஜெயப்படும் என்று அனைவரும் பேசிக்கொண்டனர். இதுசமயத்தில் முரட்டுக்கட்டை எல்லோரையும் மறுக்கிவிட்டு கிளித்தட்டுக்குட் போனார். வழக்கம் போல் மூன்று மறுக்குகள் மறுக்கிவிட்டு ஒவ்வொரு

மறுக்குக்கும் முறையே அத்தாப்பார் இத்தாப்பார் ஆதித்த நாடரின் கண்ணைப் பார் என்று கூறி உப்புக்கூவிக் கொண்டு ஓடினார். ஓடின விரைவில் தமது கைத்தடியை கோட்டைச் சுவரில் மோதிக் காயம்பட்டு அறிவு மயங்கிக் கிடந்தார். அறிவு தெளிந்த பிற்பாடு தாம் விளையாட்டில் சமர்த்தர் என்பதற்காக அவ்வளவு நாளாகப் பெற்றிருந்த பரிசுகளை முரட்டுக் கட்டைக்குச் சமர்ப்பித்தார். நாயக்கரும் முரட்டுக்கட்டைக்குக் கணக்கற்ற சன்மானங்கள் வழங்கி தம்மிடத்தில் வாசற் பிரதானியா யிருக்க வேண்டினார். அதற்கு முரட்டுக்கட்டை தாம் நாயக்கரையும் ஆதித்தரையும் சமமாகவே பாதிப்பதாகவும் ஆதித்தரிடமிருப்பது நாயக்கரிடம் இருப்பது போலவே என்றும் ஆதித்தருடன் செல்வதற்கு விடை தரவேண்டுமென்றும் தாழ்மையுடன் கேட்டுக் கொண்டார். மறுநாட் காலையில் ஆதித்த மார்த்தாண்டர்களும் முரட்டுக் கட்டையும் மற்றப் பரிவாரங்களும் பாஞ்சாலங்குறிச்சியை விட்டுக் காயாமொழிக்குப் புறப்பட்டனர். நாயக்கரும் அதிக சிறப்புடன் வழியனுப்பி வைத்தார்.

இதன் பின்னர் கட்டப்பொம்ம நாயக்கரும் சிவந்தி ஆதித்தரும் அந்யோந்நிய அன்புள்ளவர்களாய் ஒற்றுமை யுள்ள சகோதரர்களாகவே தங்கள் காலமெல்லாம் நடந்து வந்தனர். வேட்டையாடுமிடங்களில் அவர்கள் சிலவேளை சந்தித்திருக்கின்றனர். அவர்கள் நட்பு வளர்பிறையாகவே வளர்ந்து வந்ததற்குக் காரணம் அவர்கள் ஒருவரை யொருவர் மதித்து நடந்து கொண்டதேயாகும். கி.பி. 1799-ம் வருடம் கட்டப்பொம்மு நாயக்கர் மரண தண்டனைக்குட்பட்டபோது காயாமொழி சிவந்தி ஆதித்தரும் அவரைச் சேர்ந்தவர்களும் மிகவும் வருந்திப் புலம்பியதாகச் சொல்லிக் கொள்ளப்படுகிறது.

4-ம் அத்தியாயம்

சோழ ஆதித்த வம்ச விருக்ஷம்

கி.பி. 1780-ம் வருடத்திலும் அதற்கு மேலும் காயாமொழி தெற்கு வீடு சிவந்தி ஆதித்த நாடனுக்கு சுந்தரக்குமார் ஆதித்த நாடன், தையல்பாக ஆதித்த நாடன், என இரு புதல்வர்கள் பிறந்தார்கள். இந்த சுந்தரக்குமார் ஆதித்த நாடன் சந்ததியார்கள் தெற்கு வீடு கீழவாசல் பண்ணையார்க ளென்றும் தையல்பாக ஆதித்த நாடன் சந்ததியார்கள் தெற்கு வீடு மேலவாசல் பண்ணையார்களென்றும் அழைக்கப்படுகிறார்கள்.

இதுபோலவே கி.பி. 1800-ம் வருடத்திலும் அதற்கு மேலும் காயாமொழி வடக்கு வீடு சுப்பிரமணிய ஆதித்த நாடனுக்கு இராமகிருஷ்ணமுத்து ஆதித்த நாடன் இராமசாமி ஆதித்த நாடன் என இரு புதல்வர்கள் பிறந்தார்கள். இவர்களில் இராமகிருஷ்ணமுத்து ஆதித்த நாடன் சந்ததியார்கள் வடக்கு வீடு மேலவாசல் பண்ணையார்களென்றும் இராமசாமி ஆதித்த நாடன் சந்ததியார்கள் வடக்கு வீடு கீழவாசல் பண்ணையார்க ளென்றும் வழங்கப்படுகிறார்கள்.

தெற்குவீடு கீழவாசல் பண்ணையார் சுந்தரக்குமார் ஆதித்தநாட்னும் தெற்கு வீடு மேலவாசல் பண்ணையார் தையல்பாக ஆதித்த நாடனும் வடக்கு வீடு மேல வாசல் பண்ணையார் இராமகிருஷ்ணமுத்து ஆதித்த நாடனும் வடக்கு வீடு கீழவாசல் பண்ணையார் இராமசாமி ஆதித்த நாடனும் கி.பி. 1820-ம் வருடம் தங்கள் முன்னோர்களின் ஆட்சிக்குட் பட்டிருந்த பூமியை முதன் முதலாக நான்கு சமபங்குகளாக வைத்துப் பாகம் பிரித்துக் கொண்டனர். அப்பால் குடும்பம் விருத்தியாக ஆக பூர்வ ஆஸ்தியைப் பல பாகங்களாகப் பிரித்துக் கொண்டு தங்கள் தங்கள் பாகத்துக்குரிய தீர்வையை பிரிட்டீஷ் கவர்மென்டாருக்குச் செலுத்திக் கொண்டு நாளதுவரை வாழ்ந்து வருகிறார்கள்.

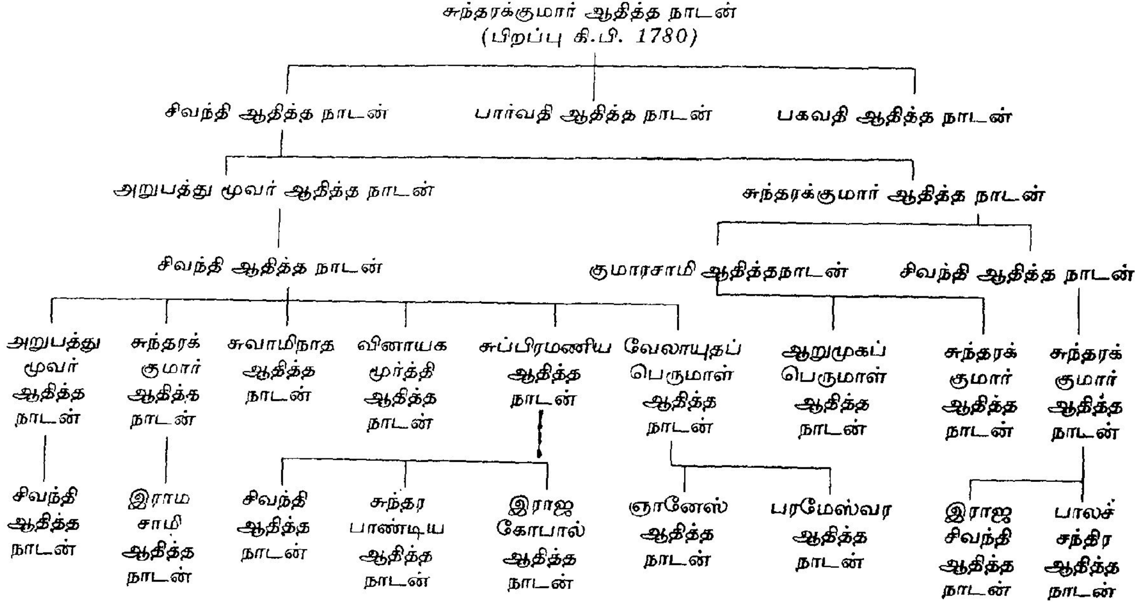
இந்த அத்தியாயத்தில் ஆதித்த வம்சாவளி விபரமாகச் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. அவர்களில் சிலர் சந்ததியில்லாதவர்கள், பலர் இறந்து போனவர்கள், உயிரோடிருப்பவர்களுக்கு கி.பி. 1930-ம் வருடத்திலுள்ள வயதை அவரவர்கள் பெயருக்குக் கீழ் குறிக்கப்பட்டுள்ளது.

காயாமொழி ஆதித்த வமிசாவழி

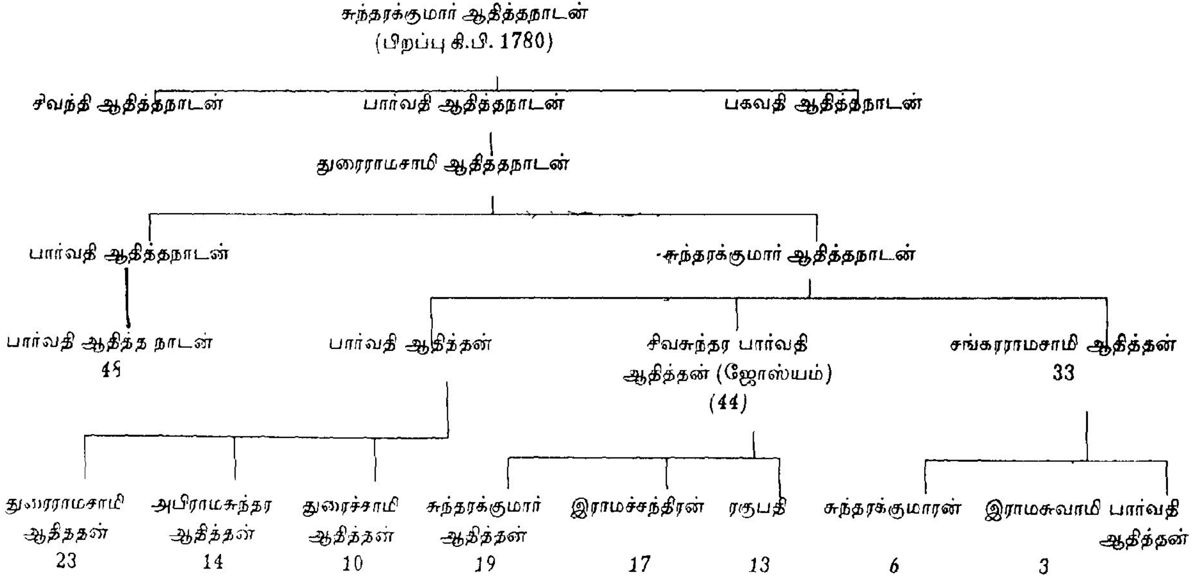
(கி.பி.1930 வரை)

- ஆதித்த நாடன்
  - சிவந்தி ஆதித்த நாடன் (தெற்கு வீட்டு மூலபுருடன்)
    - சுப்பிரமணிய ஆதித்த நாடன்
      - ஆதித்த நாடன்
        - மருதப்பன் என்ற பஞ்சாதித்தன்
          - திக்கெல்லாங் கெட்டி ஆதித்த நாடன்
            - ஆதித்த நாடன்
              - சுப்பிரமணிய ஆதித்த நாடன்
                - சிவந்தி ஆதித்த நாடன்
                  - சுந்தரக் குமார் ஆதித்த நாடன் **(தெற்கு வீடு கீழவாசல்)**
                  - தையல்பாக ஆதித்த நாடன் **(தெற்கு வீடு மேலவாசல்)**
            - புதுநயினார் ஆதித்த நாடன்
      - திக்கெல்லாங்கெட்டி ஆதித்த நாடன்
      - அறுபத்துமூவர் ஆதித்த நாடன்
      - தாயங்கொட்டை ஆதித்த நாடன்
      - இராமலிங்க ஆதித்த நாடன்
  - குமாரசாமி ஆதித்த நாடன் (வடக்கு வீட்டு மூலபுருடன்)
    - இராமசாமி ஆதித்த நாடன்
      - சுப்பிரமணிய ஆதித்த நாடன்
        - ரெற்றினப் பெருமாள் ஆதித்த நாடன்
          - சுப்பிரமணிய ஆதித்த நாடன்
            - குமாரசுவாமி ஆதித்த நாடன்
              - சுப்பிரமணிய ஆதித்த நாடன்
                - ராமகிருஷ்ண முத்து ஆதித்த நாடன்
                  - சுப்பிரமணிய ஆதித்த நாடன்
                    - இராமகிருஷ்ண முத்து ஆதித்த நாடன் **(வடக்கு வீடு மேல வாசல்)**
                  - குமாரசாமி ஆதித்த நாடன்
                    - ராமசாமி ஆதித்த நாடன் **(வடக்கு வீடு கீழவாசல்)**
      - தீர்த்தாரப்ப ஆதித்த நாடன்

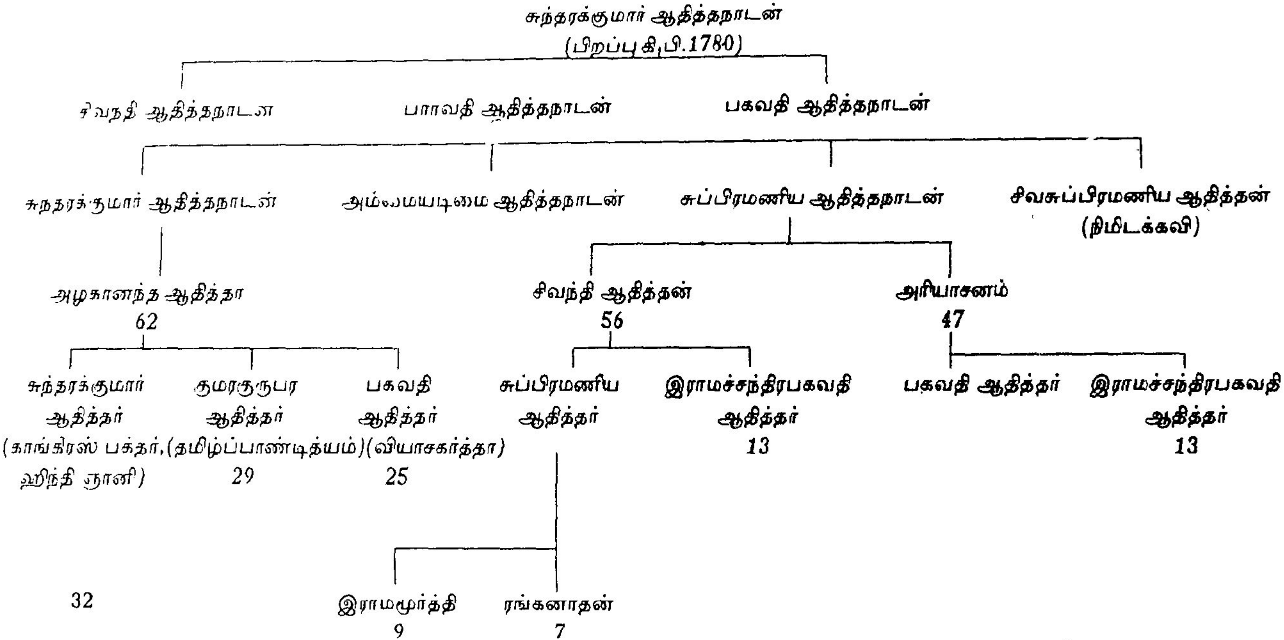
காயாமொழி தெற்கு வீடு கீழவாசல் பண்ணையாரின் வம்சாவளி

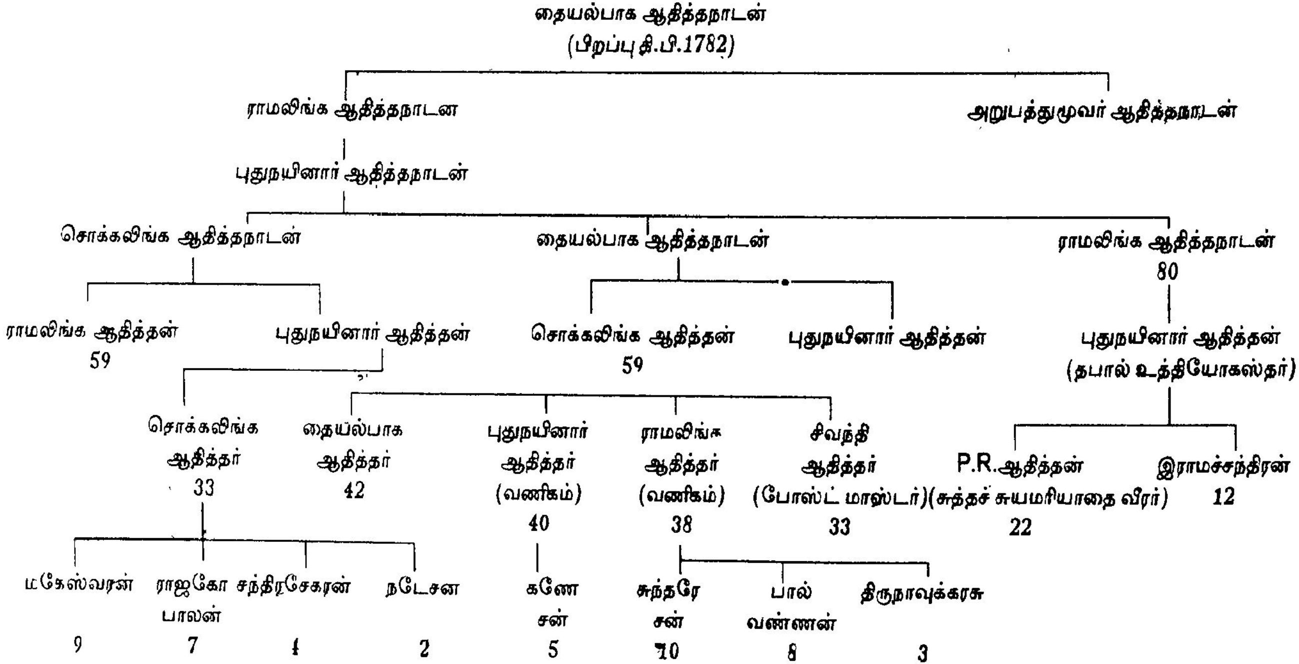
காயாமொழி தெற்குவீடு கீழவாசல் பண்ணையாரின் வம்சாவளி

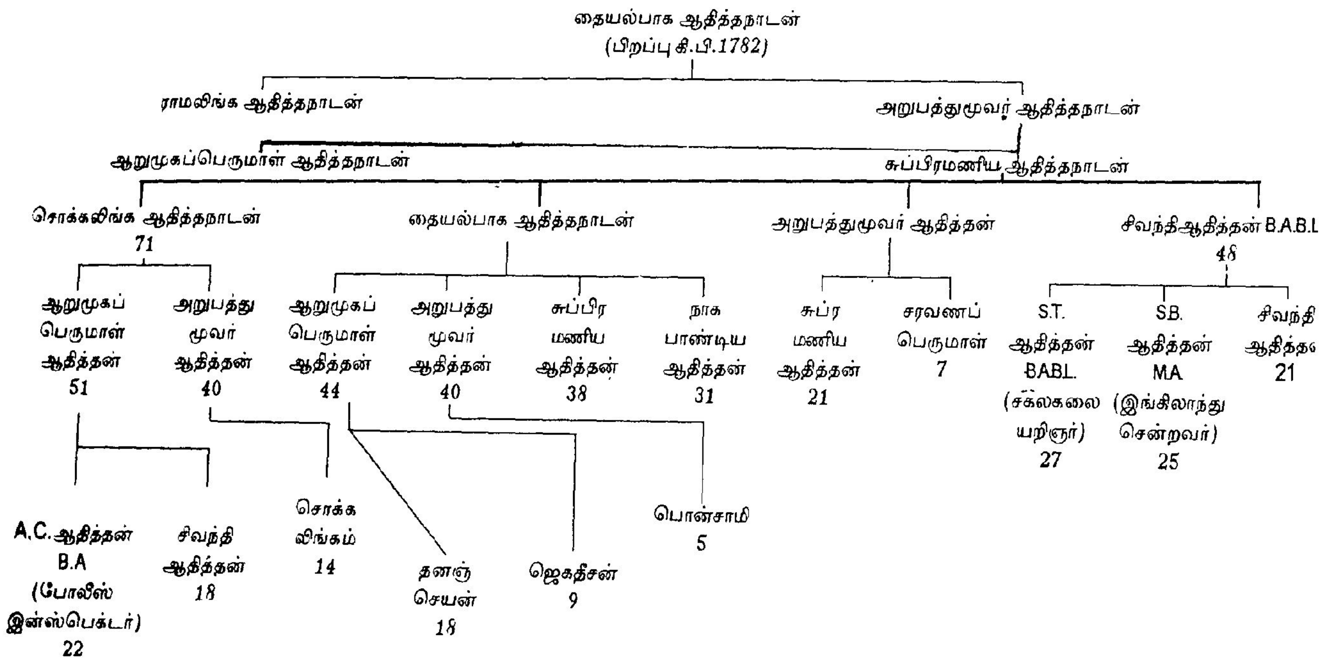
காயாமொழி தெற்குவீடு கீழவாசல் பண்ணையாரின் வம்சாவளி

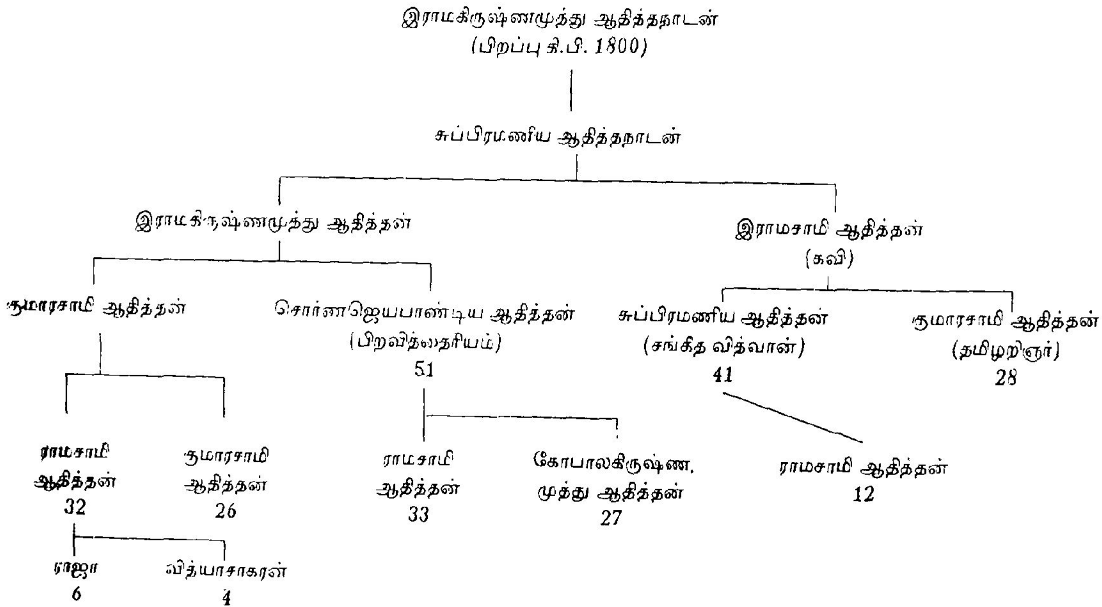
காயாமொழி தெற்குவீடு மேலவாசல் பண்ணையாரின் வம்சாவளி

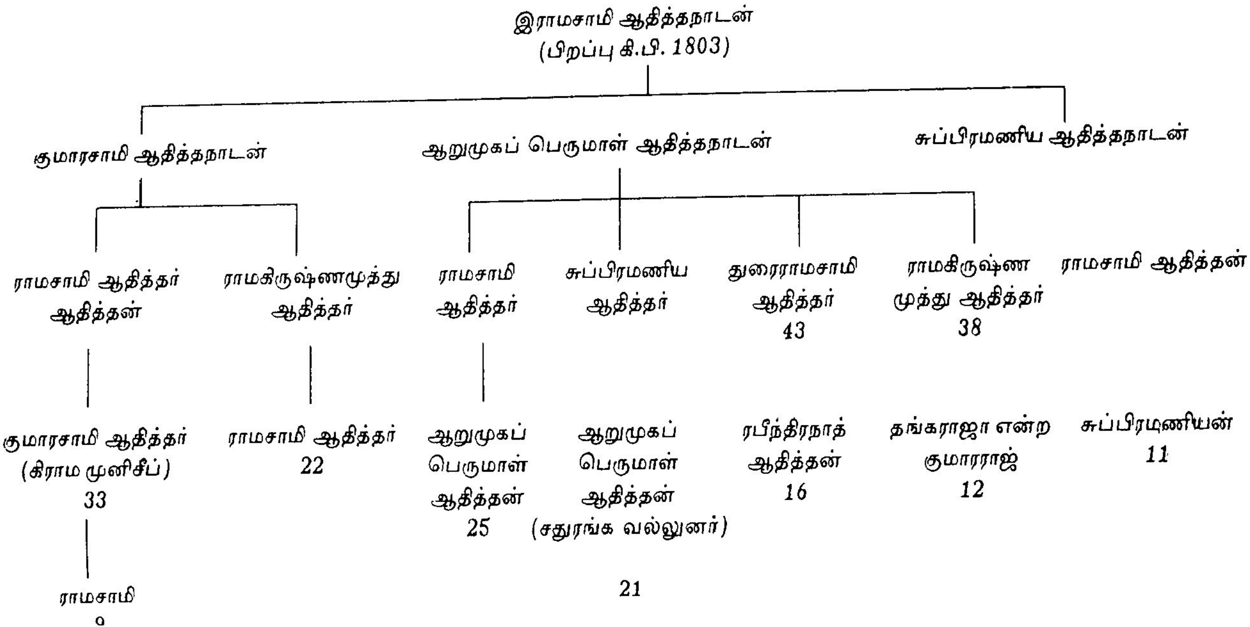
காயாமொழி தெற்குவீடு மேலவாசல் பண்ணையாரின் வம்சாவளி

காயாமொழி வடக்கு வீடு மேலவாசல் பண்ணையாரின் வம்சாவளி

காயாமொழி வடக்குவீடு கீழவாசல் பண்ணையாரின் வம்சாவளி

5-ம் அத்தியாயம்

அபிதான விளக்கம்

(1) சுந்தரக்குமார் ஆதித்த நாடன்

இவர் தெற்கு வீடு கீழவாசல் மூலபுருடன். திருச்செந்தூர் ஆலயத்தில் அறுபத்து மூன்று நாயன்மார்களை ஏற்படுத்தி பூஜை செய்வதற்கு ஓதுவார்களையும் நியமித்தவர் இவர்தான். இவர் சந்ததியார் பலர் இவரது பெயரை வைத்துக் கொண்டிருக்கிறார்கள்.

(2) சிவந்தி ஆதித்த நாடன்

இவர் தெற்கு வீடு கீழவாசல் முதலாவது அறுபத்து மூவர் ஆதித்தரின் குமாரர். வில் வித்தையில் வல்லவர். தக்ஷிணத்தில் அக்காலம் வரை இவரை ஜெயிப்பாரில்லை.

(3) குமாரசாமி ஆதித்தர்

இவர் தெற்கு வீடு கீழவாசல் பண்ணையார்களில் ஒருவர். மற்ற ஆதித்தர்களைப் போலவே ஸ்ரீமுருகக் கடவுள் மீது மிகுந்த பக்தியுள்ளவர். பக்தியின் மேலீட்டால் இவர் பாடிய பல பாடல்களில் கீழ்வரும் வெண்பா ஒன்று.

ஆறுமுகமே தெய்வம் அவனே குருசாமி
வேறுதெய்வ மெல்லாம் விருதாவே-ஆறுமுகம்
மெய்யென்ற வர்தமக்கு மெய்யாய் விளங்கிடுமே
பொய்யென்றார் வாய்புழுத்துப் போம்.

(4) சிவசுப்பிரமணிய ஆதித்தர்

இவர் தெற்கு வீடு கீழவாசல் பண்ணையார்களில் ஒருவர். ஒரு வரகவி. எந்த நிமிடம் வேண்டுமானாலும் இவர் வாயிலிருந்து சுயகவி வருமாதலால் இவரை நிமிடக்கவி என்று

கூறுவர். வடக்கு வீடு மேலவாசல் இ.சு. இராமசாமி ஆதித்தருக்கு இவர் பிரியாத உற்ற நண்பராயிருந்தார். இவர் பாடிய பாமாலைகள் எண்ணிறந்தன. அவைகளெல்லாம் மறைந்து போயின. படுக்கப்பத்தில் கோவில் கொண்டிருக்கும் துர்க்கை அம்மனாகிய கௌமாரி தேவி பேரில் இவர் ஒரு பஞ்சரத்தினத் திருப்புகழ் பாடியுள்ளார். அந்நூலுக்கு வடக்கு வீடு மேலவாசல் இ.சு. இராமசாமி ஆதித்தர் சாற்றுக்கவி கொடுத்திருக்கிறார். அக்கவி பின் வருமாறு:

காயைமாமொழி யூர்தனில் வாழ்பவன்
கங்கைவேணி யனைத்தினஞ் சூழுவோன்
தூயவான்ரவி தன்குல சேகரன்
சோதியான பகவதி ஆதித்த
நேயநாட்டவன் அன்பிற் பிறந்தவன்
நிபுணனாம் சிவ சுப்ரமண்யக் கவி
தாயுமை கௌமாரி படுக்கைவாழ்.
சங்கரிக்கிது தக்கது தக்கதே.

ஒரு வீட்டில் விருந்து சாப்பிடுவதற்காகச் சென்ற நிமிடக்கவியார் போஜனத்தை அதிவிரைவாக முடித்துக் கொண்டு வெளியில் வந்ததைக் கண்டு அவரது நண்பர் காரணம் வினவியபோது அவர் பாடிய வெண்பா.

அன்னங் கசப்பு அதிலுங் கறிகசப்பு
பின்னர்விட்ட நெய்யோ பெருங்கசப்பு மன்னாகேள்
பண்ணிமாட முக்கந்தன் பாவை சமைத்தகறி
உண்ணச் சுவையா தெவர்க்கும்.

(5) பகவதி ஆதித்தன்

இவர் தெற்கு வீடு கீழவாசல் பண்ணையார்களில் ஒருவராகிய அரியாசனம் அவர்களின் குமாரர். வியாபாரத் துறையில் இறங்க,வேண்டுமென்று இந்த வம்சத்திலிருந்து இரங்கோன் சென்றவர் இவர் ஒருவரே. இரங்கோனில் வியாபாரத்தில் இவர் முன்னேறி வரும் சமயம் துரதிஷ்டவசமாகப் பிணிவாய்ப்பட்டு தமது வாலிப வயதில் கி.பி. 1925-ம் வருடம் அங்கேயே உயிர் துறந்தார்.

(6) இராமலிங்க ஆதித்த நாடன்

இவர் தெற்கு வீடு மேலவாசல் மூல புருடனின் குமாரர். இவர் காலத்தில் இவரது முயற்சியால் திருச்செந்தூரில் முன் னோர்கள் விட்டு வைத்துப் போன குறை வேலையை கி.பி. 1843-ல் பூர்த்திசெய்து மண்டபமும் கட்டி முடிக்கப்பட்டது.

(7) இராமகிருஷ்ணமுத்து ஆதித்த நாடன்

இவர் வடக்கு வீடு மேலவாசல் மூலபுருடன். மருதப்பன் என்ற பஞ்சாதித்தன் காலத்திலிருந்து பஞ்சமாநாடு என்று வழங்கப்பட்ட காயாமொழிப் பிரதேசத்துக்கு பிரிட்டீஷ் ஆட்சியில் கி.பி. 1870 -ம் வருடம் வரையும் பஞ்சமாத்தாலுகா என்று பெயர் கொடுக்கப்பட்டிருந்தது. பஞ்சமாத் தாலுகாவின் முக்கியமான கிராமமாகிய காய்ாமொழியில் கி.பி. 1825-முதல் 1845-வரை வடக்கு வீடு மேலவாசல் மூலபுருடராகிய இராமகிருஷ்ணமுத்து ஆதித்த நாடரே கிராம முன்சீப்பாக இருந்தார். இவருக்கு உட்பட்ட பரமன்குறிச்சி, பள்ளிப்பத்து, குதிரைமொழி, தளவாபுரம் முதலிய ஊர்களில் மிராசுதார்கள் நியமிக்கப்பட்டிருந்தார்கள். மிராசுதார்களின் கடமை கிராம முனிசீப்புக்கு வரி வசூல் செய்து கொடுக்க வேண்டியதாகும்.

இவ்விதம் இவர் கிராமமுனிசீப்பாக இருந்து வரும் காலத்து சென்னை அசெஸ்மெண்டாபீஸ் முதலாவது மானேஜர் ஐயாச்சாமி முதலியாரவர்களின் குமாரர்களாகிய சபாபதி முதலியார், உமாபதி முதலியார், சிற்றம்பல முதலியார், பொன் னம்பல முதலியார், ஆகிய சகோதரர்களின் தலைமையில் சென்னை சைதாபுரம் என்ற சைதாப் பேட்டையில் சதுர்வேத சித்தாந்த சபை என்றொரு சங்கம் கி.பி. 1841-ம் வருடம் ஏற்படுத்தப்பட்டிருந்தது. அந்தச் சபையில் முன்சொன்ன இராமகிருஷ்ணமுத்து ஆதித்தரும் ஒரு அங்கத்தினராவர். சென்னைக்கு அக்காலத்தில் போகவர ஒரு வருடம் பிடிக்கும். போக்குவரத்துச் சாதனங்களில்லாத அந்தக் காலத்திலேயே இவர் சென்னை சென்று ஷ சபையை நண்ணி சொற்பொழி வாற்றி விட்டுத் திரும்பியதுண்டு. அதன் மூலம் சபைத்தலை வர்களுக்கு இவர் முக்கியமான நண்பரா யிருந்தார். அக்காலத்தில் இவரின் வேண்டுகோளுக்கிணங்கி சபைத்தலைவர்கள் நால்வரும் சேர்ந்து "அம்மணியம்

ஐயாச்சாமியம்'' என்றொரு நூல் பாடினர். அந்த நூலில் இந்த இராமகிருஷ்ண முத்து ஆதித்த நாடார் 'திரிமூர்த்திகள் ஸ்தோத்திரம்' என்பதாக ஒரு வெண்பா பாடினார். அந்த வெண்பாவுக்கு அச்சதுர்வேத சித்தாந்த சபையார் பொருள் கூற இயலாதிருந்தனர். அதன்மேல் தாம் பாடிய அந்த வெண்பாவுக்கு தாம் தாமே பொருளுங் கூறினர். அதன்மேல் ஷை அம்மணீயம் ஐயாச் சாமியம் என்னும் நூல் புதுவைத் தமிழ்ப்புலவர் பொன்னுசாமி முதலியாரது சிறப்புப் பாயிரத்துடன் சென்னை சதுர்வேத சித்தாந்த சபைத் தலைவர்களில் ஒருவராகிய சிற்றம்பல முதலியாரால் இயற்றப் பெற்றதாக திருவண்ணாமலை ஞானதீபக்குடை தர்மகர்த்தா வீரக்குட்டி ஸ்ரீநிவாச முதலியாரால் முதலாவதாகப் பதிப்பிக்கப்பட்டது. இரண்டா வதாக ஷையார் அநுமதியின் பேரில் திருநெல்வேலி ஜில்லா எட்டயாபுரம் சமஸ்தான வித்வான் திருமயிலை வி. சுந்தர முதலியாரால் பரிசோதிக்கப் பட்டு மதராஸ் ரிப்பன் அச்சுக்கூடத்தில் கி.பி. 1910-ம் வருடம் பதிப்பிக்கப்பட்டிருக்கிறது.

புதுவைத்தமிழ் புலவர் பொன்னுசாமி முதலியாரால்சிறப்புப் பாயிரமாகச் செய்யப்பட்ட நேரிசை ஆசிரியப்பா அம்மணீயம் ஐயாச்சாமியம் என்னும் நூலில் 9-ம் பக்கத்திலிருந்து 15-ம் பக்கம் வரையில் உள்ளது. அதில் 11, 12, 13 ம் பக்கங்ககளில் இராமகிருஷ்ணமுத்து ஆதித்தரைப் பற்றிப் பிரஸ்தாபிக்கப் பட்டிருக்கிறது. அது பின்வருமாறு:

இன்னா விலம்பா டுடையோ ரிடுக்கண்
டுன்னா வாறிவண் டுகளறு மிரணிய
மழைபொழி யெழிலி மாண்புயர் பல்கலை
தழைதரூஉ மேதையர் தண்டாவவையினன்
பூதலத்தி யாங்கணும் பொங்கியாங் குறையுளி
யேதென மாழ்கிமீ தெழீஇ விசும் பண்மி
முகடுகீண் டோங்குறு மொய்கொண் மீக்குற்றினன்
மகரகேதனனென வையம் வியக்குறூஉ
மாடவர் பெண்ணல மவாவல் செய்மாழைய
னீடியவறனெலா நிலைபெற வீங்கோர்
சட்டகம் புனைந்த தாமெனூ உந்தன் மையன்
மட்டறு கலைவாய் மடுத்த பேரறிவினன்

பான்மைகூ ரொக்கலிற் பாங்கற் குழாமுயிர்
போனமெனப் புரிதரூஉம் புந்தியனோவா
தடையலரிடமற வடர்ந்தணி யணியா
விடர்தவிர் கெனவாங் கெய்து புவணங்குழி
யுற்றகோடீர முரிஞ்சலிற் சிவக்கப்
பெற்றுயர் தாளுடைப் பெற்றியங்குரிசி
றுன்றிய துகிர்ப்பூ தரத்தொடு மரகதக்
குன்றொன்றி யாங்கெழில் குலவிய மேனிப்
பரம்பொருட் சேவடி பரசுநர் தமையப்
பரமென வெண்ணுறூஉம் பண்பின னுலகி
லன்னையின் றனமுறழ்ந் தாருயி ரோம்பு
மின்னலச்சரயு வெனுமிரு நதியின
னரர்பவந் தணந்து நற்கதி யுய்த்திடு
சுரநதிகுலத்துட் டோன்றிய புனித
னிலவிய விறற்றிற னீணிலத் திலகக்
குலவிய சிங்கக் கொடியுடைப் பொருநன்
மருக்கமழ் சந்தன மலர்தரச் சிவணிய
வுருக்கிள ரொலியலா ரொண்புய வரையினன்
முரண்கெழு கடிப்பிடு மும்முரசப்பறை
திரைகட லெனமுரல் செய்திரு முன்றிலா
னுவணத்திரடமக் குணாவினை வெஃகிச்
சிவனுமதிப் பெயர்ச் சீர்சாயகத்தினன்
கலைசான் முழுமதி கவித்தாங்கு கவியா
நிலவெறி வெண்குடை நிழற்று நீணிதிக்கோன்
சுடர்மணிப் பைம்மா சுணமுடி பொறுக்கும்
புடவியு மெண்டிசைப் பொருப்பும் வான்முகடுங்
கிடுகிடென்ற திர்தரக் கீழ்மே லலமரீஇ
நடமிடு வெண்பரி நடாத்து நரேந்திரன்
முன்னோன் வைகுறூஉ மூங்கிலின் வணத்த
தென்னப் பெறூஉம்பண் பியை வெண்கரியினன்
சாந்தவி யறழாஅத் தவநிலை சிறந்த
காந்தமா விருடிதன் காண்டகு கோத்திர
னீழந்திறை கொளீஇ யிருநிலத் திசைபெற
வாழுஞ் சான்றார் வண்குலத் தலைவன்
மாறாப்பல் வளம் வறப்பினு நல்கு
மேறாடி மாமலை யெனுமங் கத்தினன்

வானோரவாக்கொடு வதிதற்கிடனா
மானவீர வளநா டுடையோ
னேணநன் கமைந்தோங் கேமகூடம் பொருஉ
மாணை சிவாநந்த ராமிரதத்தின
னொப்பறுதவம்பல வோவாது ஞற்றிய
சுப்பிரமணியா தித்த நாடான் சுதன்
கொய்யுளை யேழுடைக் கூவிரி யுகைக்கும்
வெய்யவ னெனுந்தனை வேட்டோ னகன்றுழி
விதுவெனும் விடன்றன் வெண்கதிர்க் காத்தாற
கதுமெனக்கூய்க் கொடுககன வெள்ளிடைக்க
ணெழுதலை நோக்கியாங் கிதழ்க்கத வடைத்து
வழுவாங்குலமகள் வாழ்க் கைக்கிஃதென்
றுன்னுங்கற்பக முளமுண்டகமலா
துன்னுநீர் நிலையஞ் சூழ்பைம் பொழிலுஞ்
செந்நெல்கழையெனச் செழித்தினி தோங்கு
மன்னக்குழாஞ்செறிந் தகல்சாலேயமும்
புவிமக டனக்குப் புனைமுடி கவித்தாங்
கவிமணிப் பன்னிலை யமைநெடு மாடமு
மோங்கிய மருதூர் காயாமொழியோ
னாங்குயர் முனிஷீப் பாந்தகை மேயினோன்
விஞ்சிசைத் திருநெல் வேலி ஜில்லாப்
பஞ்சமாத் தாலுக் காவளர் பார்த்திப
னித்தலம்புகழு மிராமகிருட்டிண
முத்தாதித்தநா டான் மூதக்கோன்

* * * * * * * * * * * *

அம்மணீயம் ஐயாச்சாமீயம் என்னும் ஷை நூலின் 18, 19-ம் பக்கங்களில் இராமகிருஷ்ண முத்து ஆதித்தர் பாடிய திரிமூர்த்திகள் ஸ்தோத்திர வெண்பாவும் அதற்கு அவர் தானே செய்த உரையும் காணக் கிடைக்கிறது. அது பின்வருமாறு:

திரிமூர்த்திகள் ஸ்தோத்திரம்

''பெற்றோரைப் போற்றுவம் பேரம் மணீயநூல்
வற்றாச் சமுத்திரஞ்சூழ் வையத்து-ஞற்றோர்தம்
வேர்முக்கா லந்தெளிய வெண்பாவி லேசொல்லத்
தேர்முக்கோல் செங்கை தினம்.

(இ-ள்) அன்னையும் பிதாவும் முன்னறி தெய்வமென்று ஔவையார் திருவுள்ளம் பற்றியிருத்தலின் மக்களியாக் கையைப் பெற்ற யாம் நம்மையீன்றோராகிய தாய் தந்தை யரை யின்பொறுதற் பொருட்டு முற்பட அன்னோரை வழிபட்டு வணங்குது மென்று இந்நூலாசிரியர் கூறியது மன்றி முன்னெடுத்துக் காட்டிய சூத்திரத்துண் முதற்கட் கூறியது அன்னையாதலிற் றமதன்னையாகிய அம்மணியம்மா ளென்னு மியற் பெயரினையுடையாளை யவள தியற்கைச் சிறப்பை யெடுத்தினிது விளக்குதற்கு இச்சோதிடநூற் கவ்வன்னையின் பெயரையே பெயராகத் தந்து இஃது முட்டின்றி முடிதற் பொருட்டுத் தாம்வழிபடு கடவுளையும் மும்மூர்த்திகளையும் வணங்குங் கடவுள் வணக்கத்தை முறையே விற்பூட்டுப் பொருள் கோளாகவும் நிரனிறைப் பொருள் கோளாகவுமிச் செய்யுளிலு ரைத்தனம்; என்னை? "தெய்வ வணக்கமுஞ் செயப்படு பொருளு மெய்தவுரைப்பது தற்சிறப்பாகும்" என்றாராகலின் அஃதெங்கனமெனின்? எக் காலத்தும் வற்றுதலில்லா நெடுங்கடல் சூழ்ந்த இவ்வையத்தோர்கட்குரிய இறப்பெதிர்வு நிகழ்வெனு முக்காலத்தின் மூலத்தை யாவருமெளிதி லுணருமாறு பாவுட் சிறந்த வெண்பாவினா லிந்நூலைக் குறையறக்கூற ஆக்கல் அளித்தல் அழித்தலென்னு முத்தொழில்களையும் தமது செவ்விய கரத்தாலிடைவிடாது நடாத்தியருளு மொப்பற்ற கடவுளைத் துதிப்பாமென்று, தேர்தினம் பெற்றோரை என்பதென்னெனின் உரோகணி நாட்குரிய பிரமனையும், முக்கோல் தினம் பெற்றோரை என்பதென்னெனின் திருவாதிரை நாட்குரிய உருத்திரனையும் துதிப்போமென்று சொல்லியதாம். இதனுள் யாம் என்னும் எழுவாய் தொக்கு நிற்றது. இஃது பாளையங்கோட்டை திருநெல்வேலி ஜில்லா பஞ்சமாத்தாலுகாச் சீமானும் காயாமொழிக் கிராம முனிசீப்பும் அம்மணியம் ஐயாச்சாமியம் நூலாசிரியருக்கு இஷ்டரும் ஆகிய இராமகிருஷ்ணமுத்து ஆதித்தநாடரவர்களால் உரையிடப் பட்டது.

(8) இராமசாமி ஆதித்தர்

இவர் முன் கூறப்பட்ட இராமகிருஷ்ண முத்து ஆதித்த நாடரின் பௌத்திரனாகும். தெற்குவீடு கீழவாசல் நிமிடக்கவி சிவசுப்பிரமணிய ஆதித்தருக்கு இவர் பிரியாத உற்ற நண்பராயிருந்தார். இவர் கல்வி கேள்விகளிற் சிறந்தவர். நிமிடக்கவி சிவசுப்பிரமணிய ஆதித்தர் இவரைப்பற்றிப் பாடிய

பல கவிகளில் இரண்டு கவிகள் பின்வருவன.

இராமசாமி ஆதித்தர் மணக்கோலத்துடன் ஏரல்நகரில் பல்லக்கில் பவனி வருகையில் ஆற்றிலிருந்து தண்ணீர் மொண்டுகொண்டு வந்த பெண்கள், ''மணமகன் மணமக ளுக்குச் சரியான சிவந்த அழகில்லை'' என்று பேசிக் கொண்டதைக் காதில் வாங்கிய நிமிடக்கவி சிவசுப்பிரமணிய ஆதித்தர் அப்பொழுது பாடியது:

குணம் குலம் கல்வி செல்வம் கோமள வளப்புச் செம்மை
மணந்திகழ் அரியதிண்டோள் மதன சுந்தரனைக் கண்டால்
அணங்கு நோய் செய்து மாதர் அவரவர் கணவரோடு
இணங்கி டிலிவனையெண்ணி ஏக்கமுற்றிருப்பர் மாதோ.

பானலங் கனிந்த கதலிச் செந் தேனும்
   பைந்தொடி கலவியா ரமுதும்,
மேனல முளதே யாயினும் வெறுத்திடும்
   மெய்யுயிர்த் துணையொடும் துணையாம்
கோனெனும் ராம சாமிஆ தித்தன்
   கொவ்வைவாய் இன்னிசை கேட்கில்
வான்கட லொலியா தென்செவி நிறையும்
   மாந்தியும் மால்மிக வுள்ளதே.

(9) இராமசாமி ஆதித்த நாடன்

இவர் வடக்குவீடு கீழவாசல் மூலபுருடன். இவர் புல்லுவிளைக் கிராண்டுக்குள் கோவில் கொண்டிருக்கிறார்.

ஆதித்த பூபதிகள் ஒவ்வொருவருடைய அபிதான விளக்கத்தையும் விள்க்கப் போவதாயின் இந்நூல் மிகவும் பெரிதாகிவிடும். ஆகையால் கி.பி. 1800-ம் வருடத்துக்குப் பின்னுள்ளவர்களும் 1930-ம் வருடத்துக்கு முன் இறந்து போனவர்களுமாகிய பல பெரியார்களில் சிலரது அதாவது ஒரு ஒன்பதுபேரின் வரலாறுகளையே மேலே விளக்கினோம்; மற்றவர்களைப் பற்றியும் இக்காலத்தில் உயிருடன் இருக்கிறவர்களைப் பற்றியும் இந்நூலில் கொஞ்சமும் சொல்லப்படவில்லை.

6-ம் அத்தியாயம்

திருச்செந்தூர் ஆலயமும் காயாமொழி ஆதித்தர்களும்

திருச்செந்தூர் ஆலயத்தில் மாத்திரம் காயாமொழி ஆதித்தர் களுக்கு இருக்கிற உரிமைகளை இந்த அத்தியாயத்தில் சுருங்கச் சொல்லி விளங்க வைக்கிறேன்.

பஞ்சமாத் தாலுகாவில் கி.பி. 1843-ம் வருடம் முத்துக் குமாரசாமியாபிள்ளை என்பவர் தாசில்தாராக இருந்தார். அவர் சில சாஸனங்களைப் பரிசோதித்து அவைகளை ஓலைப்பத் திரத்தில் பதிவு செய்து தமது கையெழுத்தும் வைத்திருக்கிறார். அதனை இவ்விடம் எடுத்தெழுதுகிறேன்.

(கி.பி. 1584)

760-ம் ஆண்டு தை-14மீ௳ ந்தேதி சுக்கிரவாரமும் அஸ்த நக்ஷத்திரமும் கூடின சுபயோக சுபதினத்தில் குடநாடு திருச்செந்தூர் சிரிபுவன மகாதேவி சதுர்வேதமங்கலத்தில் நாயனாரினைய நயினார் கோயில் சொர்ண நிலையத்தில் திருச்செந்தூர் சுவாமி சிவக்கொளுந்தீஸ்வரர் கோயில் சிவக் கொளுந்து முதலியார் திரவியத்தினாலும் சாமிக்கொத்தனாலும் வேலாயுதச்சிவம் பண்டாரத்தாலும் கட்டப்பட்ட பெரிய கொட்டாரவாசல் பெரியகதவுக்கும் கிழக்கு, விசயரங்க நாயக்கர் காசிபக்கொத்து நாயக்கர் இவர்கள் அதிகாரத்தில் அவர்கள் வகை நரசிங்கராயர் கிஷ்ட்ணராயர் அதிகாரத்தில் கட்டப்பட்ட மண்டபத்துக்கு எல்கையாவது, வடஎல்கை திம்மிசெட்டி சுப்பராயசெட்டி நந்தவனபூசை மடத்துக்கும் தெற்கு, கதவு இல்லாத பெரிய கொட்டார வாசலுக்கும் கருப்பசாமி குத்துக்கல்லுக்கும் மேற்கு- சிவனணைந்த பெருமாள்பிள்ளை சத்திரத்திற்கும் பாசுரம் பையன் முன்னோர்கள் காலிமனைக்கும் வடக்கு. இந்நான்கு

எல்கைக்குட்பட்ட மண்டபம் காயாமொழியிலிருக்கும் சிவந்தி ஆதித்த நாடன் குமாரசாமி ஆதித்தநாடன் உள்ளிட்டாரால் அப்போது வழங்கப்பட்ட நாணயம் தடிக்காசு குண்டுப்பூ விராகன் ஏக்கரா நாணயம்.... இதுகளால் கட்டப்பட்ட மண்டபம். இதன் கணக்கு நாடாக்கள் வீட்டில் சோதனை செய்து ஷிகணக்கில் அதிகாரஸ்தர்கள் கையெழுத்து சகிதமாய் பார்வையிடப்பட்டும் அவர்கள் கையெழுத்து வைக்கப் பட்டிருந்த கணக்கு சீரணப்பட்டும் அதற்குப்பதில் நகல் எழுதப்பட்டு இருக்கிறது. நகல் எழுதினது நாடாக்கள் கணக்கு வீரவாகுபிள்ளை.

முத்துக்குமாரசாமியாபிள்ளை தாசில்

(கி.பி. 1675)

850-ம் ஆண்டு வைகாசி மாதம் 23-ம் தேதி ஆதித்த வாரமும் ரேபதி நக்ஷத்திரமும் கூடின சுபயோக சுபதினத்தில் குடநாடு திருச்செந்தூர் சிரிபுவன மகாதேவி சதுர்வேதமங் கலத்தில் நாயனாரினைய நயினார்கோயில் சொர்ண நிலையத்தில் திருச்செந்தூர் சிவக்கொளுந்தீஸ்வரர் கோயில் கருப்பசாமிக் குத்துக்கல்லுக்கும் கதவில்லாத பெரிய கொட் டார வாசலுக்கும் கிழக்கு. வடக்கு எல்கை. சிவமுப்பன் சவுக்கைக்கும் மேற்படி கிழமேல் ஓடிய பாதைக்கும் திரு மலையப்பபிள்ளை காலி மனைக்கும் தெற்கு, கிழக்கு எல்கை, ஆதித்தநாடாக்களால் கட்டப்பட்ட கொட்டகைக்கும் மேற்கு, தென் எல்கை. பாஞ்சாலங்குறிச்சி குமாரப்பிள்ளை மண்ட பத்துக்கும் கருப்பன் செட்டி மடத்துக்கும் கம்மாளர் காலி மனைக்கும் கீழ்மேல் ஓடிய இடுக்குக்கும் வடக்கு. இந்நான்கு எல்கைக்கு உட்பட்ட மண்டபம் காயாமொழியிலிருக்கும் ராமலிங்க ஆதித்த நாடனாலும் தீத்தாரப்ப ஆதித்த நாடனாலும் அறுபத்து மூவர் ஆதித்த நாடனாலும் வகையறாக்களாலும் கட்டப்பட்ட மண்டபம். இதன் வகை விபரக்கணக்கு தீத்தாரப்ப தளவாவாலும் வடமலையப்பபிள்ளையனாலும் நவாபுவகை செய்து முகுதுவாலும் கையெழுத்து வைக்கப் பட்டும் கணக்குகள் சீரணப்பட்டும் நொந்து அதற்கு நகல் இருளப்ப மாணிக்கவாசகம் பிள்ளையால் நகல் எழுதப் பட்டிருக்கிறது.

முத்துக்குமாரசாமியாபிள்ளை தாசில்
(கி.பி.1843)

1018-ம் ஆண்டு ஆனிமாதம் 22-ம் தேதி சோமவாரமும் அஸ்த நக்ஷத்திரமும் கூடிய சுபயோக சுபதினத்தில் குடநாடு திருச்செந்தூர் ஸ்ரீ புவனமாதேவி சதுர்வேதமங்கலத்தில் நாயனாரினைய நயினார்கோயில் சொர்ணநிலைய்த்தில் இதற்குமுன் ஆதித்தநாடக்களால் ஓலைப்பறையாகக் கட்டப் பட்டிருந்த கொட்டகைக்கு எல்கையாவது; முன் ஆதித்த நாடாக்களால் கட்டப்பட்டிருக்கின்ற கல்மண்டபத்துக்கும் கிழக்கு வடஎல்கை, திருமலையப்ப பிள்ளை மண்டபத்துக்கும் திம்மிசெட்டி சுப்புராய செட்டியாரால் ஞானசிகாமணி முதலியாரவர்கள் முன்னோர்களுக்குக் கிரயமாகி ஞானசிகா மணி முதலியாரால் கார்த்திகை முத்தையனால் காயாமொழி தையல்பாக ஆதித்த நாடன் மகன் ராமலிங்க ஆதித்தநாடன் கிரயம் வாங்கிய மனைக்கும் நெல்லுணர்த்துகிற இடத்தைக் கிரயத்துக்கு வாங்கி வெங்கு முதலியாரால் கட்டப்பட்ட மண்டபத்துக்கும் தெற்கு, கீழ்எல்கை, வாசமுத்துச் செட்டி குறட்டுக்கும் ரதவீதிக்கும் மேற்கு, தென்எல்கை, விசயராகவ முதலியார் சத்திரத்துக்கும் ஆதித்தநாடாக்கள் தண்ணீர்ப் பந்தல் மண்டபத்துக்கும் குமாருப்பிள்ளை சுவாமி எழுந்தருளப் பண்ணுகிற மண்டபத்துக்கும் வடக்கு, இந்நான்கு எல்கைக் குட்பட்ட மண்டபத்தை காயாமொழியிலிருக்கும் தையல் பாக ஆதித்த நாடன் மகன் ராமலிங்க ஆதித்த நாடனால் ரூபாய் ஏழாயிரம் போடப்பட்டும் நாட்டில் ரூபாய் எண்ணாயிரம் வசூல் செய்யப்பட்டும் ரூபாய் பதினையாயிரம் செலவு செய்து மண்டபம் கட்டப்பட்டும் முகப்புக்கோட்டை வெங்கு முதலியாரால் தகனால் நெறித்து அதற்காக சின்னானாசாரி ராமலிங்காசாரி இவர்களால் தூண் ஒண்ணுக்கு ரூபாய் இருநூறு பேசி நாலு தூணுக்கு ரூபாய் எண்ணூறுக்கு ரூபாய் நானூறு அட்வான்ஸ் கொடுத்து மலைப்பிளவையாக அடித்து மலையில் வைக்கப்பட்டும் குத்துக்கல் நட்டப்பட்டும் இருக்கிறது. இதுக்கு வகை விபரக் கணக்கு சொக்கலிங்கம் பிள்ளை தகப்பனார் வீரபத்திர பிள்ளையால் எழுதப்பட்டும் ஷை கணக்குகளுக்கு அவர் மகனால் நகல் எழுதப்பட்டுமிருக்கிறது. அந்தக் கணக்கில் தாசில், முத்துக்குமாரசாமியா பிள்ளை

கையெழுத்து வைக்கப்பட்டு அதிலுள்ள வாடகை மகமைகள் நாடாக்களால் வாங்கப்பட்டும் தர்மம் செய்யப்பட்டும் வருகிறது.

முத்துக்குமாரசாமியாபிள்ளை தாசில்.

[தாசில்தார் முத்துக்குமாரசாமியா பிள்ளையின் கை யெழுத்துடன் கூடிய ஷை மூன்று ஓலைப் பத்திரங்களின் நகல்களையும் காயாமொழி திரு.சு. பார்வதி ஆதித்தர் அவர்கள் கி.பி. 1924-ம் வருடம் நவம்பர் மாதம் வெளிவந்த க்ஷத்தரிய மித்திரன் பத்திரிகை மலர் 6 இதழ் 3 பக்கம் 95-லும் ஷை வருடம் டிசம்பர் மீ ஷை பத்திரிக்கை மலர் இதழ் 4 பக்கம் 117லும் வெளியிட்டிருக்கிறார்கள்.]

திருச்செந்தூர் தாலுகா ஸ்ரீமான் குமாரவர்மா அவர்களால் கி.பி. 1922-ம் வருடம் திருநெல்வேலிப் பாலம் ஸ்ரீகாந்திமதி விலாஸம் பிரஸில் பதிப்பிக்கப்பட்டு வெளிவந்த "திருச் செந்தூர் வைகாசி விசாகம்" என்னும் நூல் பக்கம் 5-ல் "அவ்வாதித்தன் அளாவிப இவவாதித்தன் அருள் தேரும்" என்றொரு சுலோகம் வருகிறது.

ஆறுமுகநேரி ஸ்ரீமான் சி.அ. ராமச்சந்திரன் என்பவரால் எழுதப்பட்டு மதராஸ் சைதாப்பேட்டை ஒற்றுமை ஆபீஸாரால் கி.பி. 1926-ம் வருடம் வெளியிடப்பட்ட "வள்ளி நாயகி" என்ற நாவல் பக்கம் 18, 19-ல் காயாமொழி ஆதித்தர்களுக்கு திருச்செந்தூர் ஆலய இரதோற்சவத்திலிருக்கிற உரிமைகள் வற்புறுத்தப் பட்டிருக்கிறது.

மதுரையைச் சேர்ந்த ஆலயங்களில் பாண்டி மன்னர் களுக்கிருந்த உரிமைகள் வடுக அரசாட்சி காலத்தில் இழக்கப்பட்ட போதிலும், காயாமொழி, ஆதித்தர்களின் திருச் செந்தூர் சுப்பிரமணிய ஸ்வாமியி னாலயச் சுதந்தரம் அவர்களால் இழக்கப்பட்டிலது. ஆங்கில மன்னர் காலத்திலே, தர்மகர்த்தாக்கள் நியமித்து தேவஸ்தலங்கள் பரிபாலிக்கப் பட்ட காலத்திலே ஆதித்தர்கள் மேல் பொறாமையும் துவேஷமும் குடிகொண்ட சில கர்த்தாக்களால் அவர்கள் சில சுதந்தரத்தை யிழந்தார்கள். அவைகளுள் முக்கியமானது ஆலயத்தில் மேலவாசல் பிரவேசமும் மண்டபத்தில் மகமை வசூல் செய்வதுமாகும்.

இதன் பிறகு திருச்செந்தூர் ஆலயத்தில் தங்களுக்குள்ள உரிமையை விரும்பிக் காப்பாற்றிக் கொள்வதற்கு ஆதித்த வாலிபர்கள் கவலையில்லாதவர்களானார்கள். நமது கண் காண நடந்துவந்த சில சுதந்தரங்களுங்கூட சுமார் பத்து வருடங்களுக்கு முன் கைவிடப்பட்டன. எனினும் இன்னும் சில சுதந்தரங்கள் அவர்களை விட்டு விலகாமல் இருந்து கொண்டே வருகின்றது. அவர்கள் சுதந்தரங்கள் மதுரை விக்டோரியா எட்வர்ட் ஹாலில் கூடிய நாடார் மகா ஜன சங்கம் 4-வது கான்பரன்ஸில் 1918-ம் வருடம் ஜூன் மாதம் 6-ம் தேதி ரபி. பி.ஜே.எம். குலசேகரராஜ் அவர்களால் தயார் செய்து வாசிக்கப்பட்ட உபந்யாஸத்தில் விளக்கமாகச் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. அந்த உபந்யாசம் "நாடார் குல வரலாறு' என்ற பெயருடன் பாளையங்கோட்டை டார்லிங் அச்சுக்கூடத்தில் பதிப்பிக்கப்பட்டு புஸ்தக ரூபமாக வெளிவந்திருக்கிறது. ஷை புஸ்தகம் பக்கம் 30, 31-ல் சொல்லப்பட்டிருப்பது பின்வருமாறு:

திருச்செந்தூர் சிவன் கோவிலுக்குள்ளிருக்கும் மண்டபம், முற்காலத்தில் திருச்செந்தூர் தாலுகா, காயாமொழி சிவந்தி ஆதித்த நாடன் என்பவரால் கட்டி வைக்கப்பட்டதுந் தவிர, ஷை கோவில் சிவக்கொழுந்தீஸ்வரர் சந்நதி ஆயிரக்கால் மண்டபமும், நந்தவனமும் ஷை சிவந்தி ஆதித்த நாடாராலும், குமாரசாமி ஆதித்த நாடர் என்பவராலும் கட்டப்பட்டன. அவைகளின் குறை வேலையை நாளதுக்கு சுமார் 100-வருஷங்களுக்கு முன்பு ராமலிங்க ஆதித்த நாடர் என்பவர் கட்டி முடித்தார். துவக்க முதலே இந்த மண்டபங்கள் ஷை ஆதித்த நாடர்களின் ஆதினத்திலிருந்து வந்தன. ஆவணி, மாசி உத்ஸவங்களில் ஷை பந்தல் மண்டபத்துக்குள் ஷை ஈஸ்வரர் வரும்போது நடக்கும் நைவேத்தியச் செலவு ஆதித்த நாடார்களால் நடத்தப்படும். ஷை மண்டபத்து முகப்பிலிருக்கும் 6-ம் திருநாள் சாட்டையடி மண்டபப்படியும் ஷை ஆதித்த நாடர்களுடையது. இதுபோக, திருச்செந்தூர் கோவிலுக்கு (ரதம்) தேர் செய்து வைத்ததும் ஆதித்த நாடர்கள்தாம். இது விஷயமாய் 'திருச்செந்தூர் கோவில் பிரபந்தம்' என்னும் பழைய நூலில், "அட்ட திசை புகழ் ஆதித்த நாடார் கொட்டகை தேரையும் பாராய்" என பாட்டு வருகிறது. ஆவணி, மாசி மாதங்களில் ரத உத்ஸவம் நடக்கும்போது ஷை

ஆதித்த நாடர்களை ஷை கோவில் ஸ்தானீகர்கள், தாசிகள் முன்பின் வர, மேள தாளங்களோடு மிக்க மரியாதையாய் ஷை தேருக்குச் சமீபமாக அழைத்துவர, அவர்கள் முன்னாயத் தமாய் பலி-விடலை எறிதல் முதலிய கிரியைகளை நடத்திக்கொண்டு, ஷை தேர் வடத்தைத் தொட்டுக் கொடுத்த பின்பே இதர குலத்தவர்கள் தேரை இழுப்பதுண்டு. இந்த வழக்கம் ஞாபகத்துக் கெட்டாக்கால முதல் நடந்துவருகிறது. ஷை தேர் அலங்காரச் செலவையும் இந்த ஆதித்த நாடர்களே கொடுத்து வருகிறார்கள். இது விஷயமாய், "ஆர் வந்தால் தேரோடும்? ஆதித்தநாடன் வந்தால் தேரோடும்' என, அவ்வட்டகையில் யாவருமறிந்த பழமொழியிருந்து வருகிறது. மேலும், பிரதிதினமும் சுப்பிரமணியர் ஆலயத்தில் நடக்கும் 'அறுபத்துமூவர்' அர்ச்சனைச் செலவு ஷை ஆதித்த நாடர்களால் நடந்து வருகிறது. விசாக காலத்தில் ஊரடங்க பிராமண போஜனம் ஆதித்த நாடர்களால் கொடுக்கப்பட்டு வருகிறது. ஐப்பசி மாதத்தில் சுப்பிரமணியருக்கு திருக் கலியாண உத்ஸவம் நடக்கும்போது, முதல் நாளில் மாப்பிள்ளை வீட்டுச் செலவாக திருமாங்கல்யம் செய்து கொடுப்பதும், கலியாண விருந்தும், ஊரடங்க பிராமண போஜனமும், ஆதித்த நாடர்களால் நடக்கும்; மறுநாள் பெண் வீட்டு வகையாய் நடக்கும் விருந்தும், ஊரடங்க பிராமண போஜனமும், வள்ளியம்மை தினைப்புல மண்டபப்படியும் நட்டாத்தி ஜமீன்தாரான திருவழுதி நாடர் செலவில் நடக்கும்; ஆவணி, மாசி மாத திருநாட்களில் திருவாங்கூர் மகாராஜாவால் நடத்தப்படும் உற்சவத்தின் இரண்டாம் 'சேவை,' மேற்கண்ட ஆதித்த நாடர்களால் நடத்தப்படும். ஷை தேவஸ்தான விஷயமாகவும் தேர் விஷயமாகவும் ஆதித்த நாடர்கள் முற்காலத்தில் மிகுதியான மானியங்கள் விட்டுக் கொடுத் திருப்பதில், சிலவற்றுக்கு அவர்களே நாளதுவரை அக்தார்களாகவும் இருந்து வருகிறார்கள்; அப்படியே, ஷை சுப்பிரமணியர் கோவிலின் "ஆட்டவிசேஷம், மாஸ்த விசேஷம், ஆற்றுத் திருமஞ்சணம்" இவைகளுக்காகவும், திருச்செந்தூரிலுள்ள நந்தவன பரிபாலனம், மடத்து திரு விளக்கு இவைகளுக்காகவும், நட்டாத்தி-திருவழுதி நாடர் குடும்பத்தார் விட்டுக்கொடுத்த மானியச் சொத்துக்கள் சிலவற்றின் அக்தார் வேலை, ஷை திருவழுதி நாடர்

குடும்பத்திலிருந்து வருகிறது. கார்த்திகைத் தீப உற்ஸவத்தில் திருச்செந்தூரில் நட்டும் 'சொற்கப்பனையும்' அதைச் சேர்ந்த செலவும் ஆதித்த நாடார்களால் நடத்தப்பட்டு வருகிறது. வெயிலுகந்த அம்மன், 8-ம் திருநாள் மண்டபப்படி செலவு பூராவும் ஆதித்த நாடார்களால் நடந்து வருவதுமல்லாமல், தெற்கு ரதவீதியிலிருக்கும் மண்டபமும் அதைச் சேர்ந்த நந்தவனமும் ஆதித்த நாடார்களின் ஆதினத்திலேயே யிருந்து வருகின்றன. ஷை மண்டபச் செலவுக்காகவும், அதிலிருக்கும் (கணபதி) பிள்ளையார் பூசைக்காகவும், முன்னமே ஷை நாடார்கள் போர்ந்த மானிபமும் விட்டுக் கொடுத்திருக்கிறார்கள். இப்படியே இன்னும் பலவுண்டு.

கி.பி. 1925-ம் வருடம் ஜனவரி மாதம் வெளியான க்ஷத்திரிய மித்திரன் பத்திரிகை மலர் 6. இதழ் 5. பக்கம் 149-ல் அதன் ஆசிரியர் த. விஜயதுரைசாமி கிராமணியார் எழுதிய, 'கோவில் பிரவேசம்' என்னும் வியாசத்தில் மேற்கண்ட விஷயங்கள் எடுத்துக் கையாளப்பட்டிருப்பதோடு 1925-ம் வருடம் ஏப்ரல் மாதம் வெளியான க்ஷத்திரியன் பத்திரிகை பக்கம் 9-விலும், ஷை வியாசம் பிரசுரிக்கப்பட்டிருக்கின்றது.

'குற்றாலக் குறவஞ்சி' என்னும் பழைய இலக்கிய நூலில் சிங்கனுக்கும் சிங்கிக்கும் நடக்கும் சம்வாதத்தில் பின் வருமாறு கூறப்பட்டிருக்கிறது.

சிங்கன்: மார்பிற்கு மேலே புடைத்த சிலந்தியில்
கொப்புளங் கொள்வானேன் சிங்கி
சிங்கி: பாருக்குள்ளேற்றமா காயங்குளத்தார் தந்த
பாரமுத்தார மடாசிங்கா.
சிங்கன்: எட்டுப்பரவை குமுறுங் கழுத்திலே
பத்தெடடுப் பாம்பேதடி சிங்கி.
சிங்கி: குட்டத்து நாட்டாருங் காயங்குளத்தாரும்
இட்ட சவளியடா சிங்கா.

7-ம் அத்தியாயம்

பொதுச் சமாச்சாரங்கள்

இராஜாங்க முறை

சோழ வம்ச ஆதித்த பூபதிகள் ஆதியில் மதுரை திருநெல்வேலி தென்காசி நகரங்களில் இருந்து அரசாண்ட பாண்டியர்களுக்கு திறை செலுத்திக்கொண்டு சிற்றரசர்களா யிருந்தார்கள். பிறகு மதுரையிலிருந்து அரசாண்ட நாயக்க மன்னர்களில் கி.பி. 1623-முதல் 1659-வரை அரசாண்ட திருமலை நாயக்கர் காலமுதல் மதுரை நாயக்க மன்னர்களுக்கு திறை செலுத்திக்கொண்டு சிற்றரசர்களாயிருந்து வந்தார்கள். அப்புறம் தற்காலம் பிரிட்டிஷ் ஆட்சியிலிருந்து வருகிறார்கள். இவர்கள் சிற்றரசர்களாயிருந்து வந்த காலத்தில் இவர்களுக்கு உட்பட்ட ஊர்கள் பல உண்டு. ஒவ்வொரு ஊரிலும் ஒவ்வொரு தலைவர்கள் ஜமீன்தார் போன்று இருந்து வந்தனர். அவர்கள் ஆதித்தர் அரசாட்சிக்கு திசை காவல் அல்லது வரி கொடுத்து வந்தனர். அக்காலத்தில் தக்ஷிணத்திலுள்ள பல தலைவர்களின் உதவியாலும் ஆதித்த நாடனின் முயற்சியாலும் பல இடங்களிலும் பேட்டைகள் கட்டப் பட்டன. அப்பேட்டைகளிற் பல பிற்காலத்தில் வேற்றரசர் களால் பறிமுதல் செய்யப்பட்ட போதிலும் தக்ஷிண மாற நாடர் பேட்டைகளென்றும் குறிப்பாக ஆதித்த நாடர் பேட்டைக ளென்றும் நாளதுவரை வழங்கப்பட்டு வருகிறது. பறிமுதல் செய்யப்படாத சில பேட்டைகளுக்குரிய வரவு செலவு பார்க்கும் மானேஜர் பதவியும் நாளதுவரை ஷை ஆதித்த நாடர் குடும்பத்தவரின் மேல்பார்வையிலிருந்தே வருகிறது. அது போலவே தக்ஷிண ஹிந்து நாடர்களது திருச்செந்தூர் மண்டப மானேஜர் பதவியும் நாளது வரை ஆதித்த வம்சத்தாரிடையே தான் இருந்து வருகிறது.

இவர்களது அரசாட்சியில் இவர்களுக்கு மந்திரி ஸ்தானத் திலிருந்தவர்கள் முகுந்தர் அல்லது முக்கந்தர் எனவும், புரோகித வேலை பார்த்தவர்கள் குருக்கள் அல்லது ஐயர் எனவும்,

கொடி பிடிப்போர் கொடிக்காரர் எனவும், தண்டக்காரர், நோட்டக்காரர், சேனாதிபதியார் முதலியோர் அண்ணாவி அல்லது சிலம்பக்காரர் எனவும், திசை காவற்காரர்கள் பணிக்க ரெனவும், வேவுகாரர்களாகவும் தூதர்களாகவும் பல்லக்கு சுமப்பவர்களாகவும் படை வீரர்களாகவும் இருந்தவர்கள் சேர்வைக்காரர் எனவும் பட்ட முடையவர்களர்க இருந்து வந்தார்கள். சிலகாலங்களில் இவர்கள் கையின் கீழ் மறவர் படைகளுமிருந்து வந்திருக்கின்றது. இவர்களிடம் காலாட் படைகள் மாத்திரமே யிருந்ததெனினும் பிரயாண சௌகர்யத் துக்காக ஒவ்வொருவரிடமும் ஒவ்வொரு குதிரையும் இருந்து வந்தது. படையாளர்கள் போரில்லாத காலங்களில் பயிர்த் தொழில்கள் முதலியன செய்து கொண்டிருப்பது வழக்கம். இவர்களது அரசாட்சியில் பல தொழில் வகுப்பினரும் தத்தமது கடமைகளைத் தவறாது சரிவரச் செய்து வந்தமையால் குடிகளெல்லோரும் க்ஷேமமாகவும் அமைதியாகவும் வாழ்ந்து வந்தார்கள். ஆதித்த சமஸ்தான மேளகாரர்கள் இன்னமும் சோலை குடியிருப்பில் வசித்து வருவதோடு விசேஷ நாட்களில் ஆதித்தர் வீடுகளில் வந்து மேளம் சேவிக்கிறார்கள்.

குடிகள்

குடி ஜனங்கள் ஆதித்தர்களை நாளது வரையும் நாயன், எஜமான்கள், முதலாளி, மகாராஜா, நிலைமைக்காரர், சாமி, கும்பிடுதுரை என்று அழைப்பதுண்டு. அவர்கள் ஆதித்தர் களைக் கண்டவுடன் தங்கள் மேல் வேஷ்டியை இறக்கி விடுவது, நமஸ்காரம் செய்வது முதலிய மரியாதைகள் செய்வதுண்டு. அவர்களாவது வேறெவர்களாவது தங்கள் நன்மை தின்மை காரியங்களில் ஆதித்தருடைய தெருக்களில் பவனி வருவதில்லை. சகல விஷயத்திலும் ஆதித்தர்களுக்கு மற்றவர்கள் தாங்களாகவே ஒரு மதிப்பையும் உயர்வையும் கொடுத்து வருகிறார்கள். ஆனால் இக்காலத்து ஆதித்த வாலிபர்களிற் சிலர் ஜனங்களிடை சமதர்மத்தை யனுஷ்டிக்க முயற்சி செய்து வருகின்றனர்.

ஆயுதங்கள்

ஆதித்தர்கள் யுத்தத்தில் உபயோகித்த ஆயுதங்கள் அரிவாள், கத்தி, பட்டாக்கத்தி, ஈட்டி, வல்லையம், வில்லம்பு,

வேல் கம்பு, வீச்சுவாள், சொருகுவாள், சாதாத்தடி என்பவை களாகும். அவர்கள் உபயோகித்த வேல் கம்பு 18, 20 அடி நீளமுள்ளதாயிருக்கிறது. சாதாத்தடி ஐந்தடி உயரமுள்ள உலக்கை மாதிரி இருக்கிறது. சொருகுவாள் என்பது கைத்தடியில் துவாரமிட்டு அந்தவாளை அக்கம்பினுள் செலுத்தப்பட்டு பார்வைக்கு சிறு கம்பு மாதிரியாகவே இருக்கிறது. சொருகப்பட்டிருக்கும் வாளைப் பார்த்தால் பளபளப்பாயில்லாமல் துருப்பிடித்த மாதிரியே இருக்கிறது. அதைக் காய்ச்சி அடிக்கும்போதே விஷத்தைக் கலக்கிற தென்றும் அந்த வாளினால் கொஞ்சம் கோரை யேற் பட்டாலும் உடனே மரணம் சம்பவிக்குமென்றும் சொல்லுகிறார்கள். இந்த ஆயுதங்களும் வேட்டையில் உபயோகித்த சல்லடம், வேட்டைவார், வேட்டைச் செருப்பு, வில், உண்டைகள், பூண் கட்டிய தடிகள், சக்கரங்கள் முதலிய பலவும் நாளதும் சில ஆதித்தர் வீடுகளில் உதவாமற் கிடக்கின்றன. அக்காலத்தில் ஆண்கள் சதா ஆயுதபாணி களாகவே யிருந்தனர். எந்த நேரமும் தலைப்பாகையும் வைத்திருப்பர். கலியாணப் பட்டணப் பிரவேச காலத்தில் யுத்தாயுதமாகிய பட்டயத்தை அல்லது கத்தியை மணமகன் தனது வலது கையில் பிடித்திருப்பது அல்லது இடுப்பில் அணிந்திருப்பது கட்டாயமாக அனுஷ்டிக்கப்பட்டது.

தேகாப்பியாசம்

காயாமொழியில் ஒரு இளவட்டக்கல் உண்டு; அது உருண்டை வடிவாயிருக்கும். இந்த இளவட்டக்கல் நாளதும் வெளியே கிடக்கின்றது. ஒவ்வொரு வாலிபரும் தங்கள் பலத்தைக் காட்டுவதற்காக அந்தக்கல்லை முழங்கால் வரையில் எடுத்து மேலே உருட்டித் தோள் வரையில் கொண்டுபோய் மறுபுறத்தில் போட்டுவிடுவர். கற்களை கையிலெடுத்து தூரத்திலுள்ள பொருட்களைக் குறிப்பாய் எறிந்து விடுவர். எல்லாருக்கும் வில் வித்தையும் சிலம்ப விளையாட்டும் நன்றாகத் தெரியும். சிலம்ப வித்தையில் எதிராளியின் கையிலுள்ள கம்பையோ, வாளையோ, தன்கையிலுள்ள கம்பினால் பிடுங்கிக் கொள்வர். கீழிருந்து நமது நம்பிக்கைக்கு அடங்காத உயரத்துக்கும் அந்த உயரத்திலிருந்து பூமிக்கும் தேகத்தில் யாதொரு விதமான

காயமும் ஏற்படாமல் அந்தரடித்துக் குதித்து விளையாடுவர். இது தவிர கிளித்தட்டு, உப்புக்கோடு என்ற பலவிதமான விளையாட்டுகள் விளையாடுவர். இத்தகைய தேகாப் பியாசத்தால் ஒவ்வொருவரும் தேக திடமுள்ளவராகவும் யுத்தத்தில் சுத்த வீரராகவும் விளங்கினர். இதுவுமல்லாமல் இவர்கள் வேட்டைப் பிரியர்களாகவும் வேட்டையாடு பவர்களாகவும் இருந்தனர்.

வாகனங்கள்

ஆடவர்களுக்கு குதிரைகளும் கொம்புப் பல்லக்குகளும் பெண்களுக்கு பெட்டிப் பல்லக்குகளும் மூடுவண்டிகளும் வாகனங்களா யிருந்தன. நாளதும் சில பல்லக்குகள் மூலை முடுக்குகளில் கிடக்கவே செய்கின்றன. இந்தக் காலத்திலும் பெண்கள் மூடு வண்டிகளிலாவது முக மூடியுடன் தோழிகளுடனாவதுதான் பிரயாணம் செய்கிறார்கள்.

கல்வி

ஆதித்தர்கள் தாமே மிக்க கல்விமான்களாக இருந்ததோடு கற்றோர்களை ஆதரித்தும் வந்தனர். ஓலை யேட்டுப் பிரதிக ளாகிய ராமாயண பாரத நைடதம் திருக்குறள் முதலிய பழய நூல்கள் நாளைக்கும் ஆதித்தர் வீடுகளில் உண்டு. ஆதித்தர்களில் ஆண் பெண் இருபாலரும் காவியத்தையும், கலையையும் வளர்த்துவந்தார்கள். அவர்கள் சொந்தத்தில் பாடிய எண்ணிறந்த பல பாடல்கள் கரையானுக்கு இரை யாயின. ஒவ்வொருவரும் ஒவ்வொரு வித்வான்களாக விளங்கியதோடு புலவர்களைப் போற்றி வளர்த்தும் வந்தனர். சங்கீதத்தில் விற்பன்னர்களாகவும் சதுரங்க சொக்கட்டான் மனை முதலிய யுக்திக்குரிய விளையாட்டுகளில் தேர்ச்சியுள்ள வர்களாகவும் இருந்து வந்தனர். நாளதும் தமிழ் ஆங்கில உயர்தர பட்டதாரிகள் நூலாசிரியர்கள் உத்தியோகஸ்தர்கள் ஆதித்த வம்சத்தில் பலர் இருந்தே வருவதோடு மேற்கண்ட பல சிறப்புகளும் ' இன்னமும் பலரிடம் இருக்கவே செய்கிறது. தற்காலம் இரண்டொருவர் வியாபாரத் துறையிலும் இறங்கியிருக்கின்றனர்.

மதம்

ஆதித்தர்கள் சிவபெருமானையே முழுமுதற் கடவுளாகக் கொண்ட சைவ சமயத்தினர். உமாதேவியின் அம்சமாய் காயாமொழியில் கோவில் கொண்டிருக்கும் கௌமாரி தேவி என்னும் துர்க்கை அம்மனையே அவர்கள் குல தேவதை யாகக் கொண்டு வழிபட்டு வருகிறார்கள். ஷ கோவிலில் பிரதி வருடமும் ஆடி மாதத்துக் கடைசிச் செவ்வாய்க்கிழமை மகோத்ஸவம் நடைபெற்று வருகிறது. கி.பி. 1921-ம் வருடத்திலிருந்து ஷ மகோத்ஸவத்தில் சப்பரம் எழுந்திருந்து ஊர் வலமும் ஏற்பாடு செய்யப்பட்டு நடந்து வருகிறது. தென்னிந்தியாவின் அத்துவைத சித்தாந்த சமயாசாரியாராகிய லோக குரு என்னப்பட்ட சிரிங்கேரி மடத்து ஸ்ரீசங்கராச்சார்ய சுவாமிகளுக்கு உட்பட்ட ஐந்து மடங்களில் சத்யோஜாத மடம் ஒன்று இந்த மடத்துப் பிராமணத் திருமேனிகளான குரு சுவாமிகளுக்கு ஆதித்தர் வெகு காலமாக சிஷ்யர்களாக இருந்து வருகிறார்கள்.

ஆதித்தர்கள் இந்து மதத்திலுள்ள ஒவ்வொரு பிரிவையும் ஆதரித்தே வருவதோடு இதர மதங்களையும் மதித்தே நடந்துவருகின்றனர்.

பழக்க வழக்கங்கள்

கட்டிலிலேயே படுக்கை வைத்துக் கொள்வதும், பொன் வெள்ளிகளில் பாத்திரங்களைச் செய்து உபயோகிப்பதும், விவாக மரண காலங்களில் கணக்கிலடங்காத சடங்கு முறை களைக் கையாளுவதும் ஆதித்தர்களின் பழக்க வழக்கங்களா யிருந்து வருகிறது.

ஆதித்த சமுகத்தில் ஆண்களும் பெண்களும் ஏராளமான ஆபரணங்களை யணிந்து கொள்வது வழக்கமாயிருந்தது. கி.பி. 1880ம் வருடம் வரை தலைரோமம் கூட புருடர் யாவரும் பெண்டிரைப் போல்வே பூராவும் வளர்த்துக் கட்டிக்கொண்டிருந்தனர். இருபாலரும் கல்விமிக் குள்ளவர் களாயிருந்ததோடு திட காத்திரமும் ஆரபாரமுங் கொண்டு அழகு பொருந்தியவர்களாக இருந்தனர். இக்காலத்தில் அவர்கள் தங்கள் முன்னோர்களைப் போல் ஆரவார திடகாத்திரமாக இல்லையானாலும், ஒரு தனிப்பட்ட அழகு

அவர்களிடம் பொருந்தியே காணப்படுகிறது. பொதுவாக ஆதித்தர்கள் காலமாறுதலுக் கேற்ப நியாயமாகவும் ஒழுக்கமாகவும் முன்னணியிலேயே நிற்பவர்களாயிருக கிறார்கள்.

அவர்கள் பிராமணர்களையே புரோகிதர்களாகக் கொண்டு விவாஹம் செய்துகொள்கின்றனர். விவாஹ காலத்தில் மணமகனை மணமகள் வீட்டார் எதிர் சென்று வரவேற்று மாலையிட்டு அழைத்து வருவதும் ஆடம்பரமாகச் செலவு செய்வதும் நீளமான மாங்கலியம் தரிப்பதும் வழக்கத்தி லிருந்து வருகிறது. இவர்களுள் பாலிய விவாஹமோ, விதவா விவாஹமோ கிடையாது.

முற்காலம் குட்டம் மார்த்தாண்ட நாடர் வம்சத்திலும் பிற்காலம் அகஸ்தீஸ்புரம், படுக்கப்பத்து, தண்டுப்பத்து, தென்திருப்பேரை (மாவீடு பண்ணை) சிறுத்தொண்டநல்லூர் முதலிய ஊர்களிலும், 1885-ம் வருடத்திலிருந்து ஆறுமுகநேரி, கச்சினாவிளை தற்காலம் பல ஊர்களிலும் ஆதித்தர்கள் விவாஹம் செய்திருக்கிறார்கள். இவர்கள் குடும்பம் விருத்தியாகி சுமார் 400 வருடங்களாகப் பல தலைமுறைகள் கடந்தும் இவர்கள் இதுவரையும் தங்களுக்குள் விவாஹம் செய்துகொள்ளவில்லை.

ஆதித்தர்கள் பிரேதத்தை யெடுக்கும்பொழுது வெகு விமரிசையாகப் பலமான மூன்று புஷ்பத்தேர்கள் கட்டி அவற்றுள் நடுவில் போகும் தேரில் பிரேதத்தை வைத்து அத்தேரில் வாலிபர் ஏறி ஷி பிரேதத்துக்கு சங்கநாதத்துடன் வெண்சாமரை வீசிக்கொண்டு போவதும் பிரேதம் எடுத்துப் போகும் சமயத்திலும் பின்னால் உத்தர கிரியைகள் நடத்தும் போதும் பாவாடை கையிற் பிடித்து மாற்று என்று அழைக்கப்படும். சேலையை வெளுப்பானால் விரிக்கப்பட்டு அதன் மேல் நடந்து செல்வதும் தம்புரு மேள நாதத்துடன் இரட்டைச்சங்கு ஊதப்படுவதும் அடிமைப் பெண்கள் திரளாய் வந்து மாரடித்துச் செல்வதும் வழக்கமாக நடந்து வருகிறது.

தற்கால மாறுதல்

காயாமொழியை முக்கிய கிராமமாகக் கொண்ட பஞ்சமாத் தாலுகாவுக்கு கி.பி. 1870-க்கு மேல் தென்கரைத் தாலுகா

என்று பெயர் கொடுக்கப்பட்டது. பஞ்சமாத் தாலுகா தென்கரைத் தாலுகாவாக மாறிய காலத்தில் காயாமொழிக் கிராமத்தின் கிராம முனிசீப்புக்குட்பட்ட பரமன்குறிச்சி, பள்ளிப் பத்து, குதிரை மொழி, தளவாபுரம் முதலிய ஊர்கள் கிராமங் களாகவும் ஷை ஊர்களிலுள்ள தலைவர்களாகிய மிராசுதார்கள் கிராம முனிசீப்புகளாகவும் மாற்றப்பட்டார்கள். கி.பி. 1896-ம் வருடம் காயாமொழியில் தபால் ஆபீஸ் ஏற்படுத்தப்பட்டு 1930-ம் வருடத்திலிருந்து தந்திஆபீஸும் இணைக்கப்பட் டிருக்கிறது.

கி.பி. 1900-ம் வருடத்திலிருந்து தென்கரைத் தாலுகா ஸ்ரீவைகுண்டம் தாலுகாவோடு சேர்க்கப்பட்டது. அவ்வாறு ஸ்ரீவைகுண்டம் தாலுகாவோடு சேர்க்கப்பட்ட தென்கரைத் தாலுகாவுக்கு கி.பி. 1911-ம் வருடத்திலிருந்து திருச்செந்தூர் தாலுகா என்று பெயர் கொடுக்கப்பட்டு நாளதுவரை அப்பெயராலேயே வழங்கப்பட்டுவருகிறது.

திருச்செந்தூர் தாலுகா காயாமொழியிலுள்ள ஆதித்தர் களும் மற்ற ஊர்களிலுள்ள அவர்களது சம்பந்தக்காரர்களும் நாடர் அல்லது நாடார் என்ற தங்களின் பட்டத்திலிருந்து விலகிக்கொண்டு வருகிறார்கள்.

ஆதித்தர்களின் அரசாட்சி காலத்தில் முகுந்தர், முக்கந்தர் கொடிக்காரர், அண்ணாவி, சிலம்பக்காரர் பணிக்கர் என்ற பட்டமுடையவர்களாயிருந்து வந்தவர்கள் தற்காலம் ஷை பட்டங்களை விலக்கியும் நாடார் என்ற பட்டத்தோடு விளங்கியும் கிறிஸ்து மார்க்கத்தில் சேர்ந்தும் கல்வி செல்வங்களில் எவ்வளவோ முன்னேறியிருக்கின்றனர்.

சேர்வைப்பட்ட முடையவர்கள் இப்பொழுதுதான் சில இடங்களில் நாடார் பட்டத்தை உபயோகித்துக் கொண்டு வருகிறார்கள்.

இத்தனைக்கும் மத்தியில் ஜாதிப்பட்டங்களை அடியோடு விலக்க வேண்டுமென்று கூறும் சுயமரியாதை இயக்கத் துக்கும் ஆதரவு மிகுந்து வருகிறது.

ஆதித்தர்களாவது மற்றவர்களாவது தற்காலம் முற் காலத்தைப் போல் தேகாப்பியாசம் செய்வதாவது வேட்டைக் குச் செல்வதாவது கிடையாது. ஆனால் அவர்கள் இக்

காலத்தில் பந்து விளையாடி வருகிறார்கள். ஒரு சிலர் வேட்டைக்குச் செல்வதானால் துப்பாக்கி சகிதம் போகிறார்கள். தங்கள் முன்னோர்களைப்போல் சதா ஆயுத பாணிகளாயி ருப்பதில்லை.

தற்காலம் பல்லக்குப் பிரயாணமும் குதிரைச் சவாரியும் நின்று விட்டது. என்றாலும் சில கலியாணங்களில் பல்லக்குப் பவனி இன்னமும் நடைபெற்றே வருகிறது. கி.பி. 1926-ம் வருடத்திலிருந்து ஊருக்குள் சரல் ரோடு போடப்பட் டிருப்பதால் மோட்டார் வாகனங்கள் உபயோகிக்கப்பட்டு வருகிறது.

வெகுகாலமாக ஆதித்தர்களின் பெண்மக்கள் கோஷா முறை என்ற வழக்கத்துக்குக் கட்டுப்பட்டுக்கிடந்தமையால் அவர்கள் வெளியில் வந்து கல்வி பயில்வதற்கு அவர்களுக் கென ஒரு தனிப்பாடசாலையேற்படாதிருந்தது. ஆதித்தரின் பெண் குழந்தைகள் பிறந்தது முதல் அந்தப்புரத்திலேயே வாழ்ந்து வருவதும் அங்கு தானே உபாத்தியாயினிகளால் கல்வி போதிக்கப்பட்டு வளர்ந்து வருவதும் வழக்கத்திலிருந்து வந்தது.

கி.பி. 1910-ம் வருடத்திலிருந்து பெண் பாடசாலை யேற்படுத்தப்பட்டு இந்த கோஷாமுறை ஒழியும்படியாக பெண் மக்கள் பத்து வயது வரையாவது வீதிவழியாகப் பாடசாலைக்கு வந்து கல்வி பயிலவும் அங்கு மற்ற பெண்மணிகளுடன் கலந்துறவாடிப் பழகிக்கொள்ளவும் நேர்ந்தது.

இதுவுமல்லாமல் கி.பி. 1928-ம் வருடம் இரண்டொரு வாலிபர்கள் தங்களது விவாஹ காலத்தில் பெண்ணுக்கு முகமூடி யில்லாமலே மணஞ் செய்து கொண்டதுமல்லாமல் பிந்திய வாழ்க்கையிலும் கோஷா முறையைக் கட்டாயமாக அநுஷ்டிப்பதை விட்டு விட்டனர். அதுபோலவே இரண்டொரு பெரியார்களும் வாலிபர்களின் சீர்திருத்தத்துக்கு இணங்கி தங்கள் புதல்விகளுக்கு நடந்த விவாஹத்தில் முகமூடியை விலக்கி விட்டனர். இதிலிருந்து நாளாவட்டத்தில் கோஷா முறை அறவே ஒழிந்துவிடும் என்று கருதப்படுகிறது.

இக்காலத்திலுள்ள ஆதித்த வாலிபர்களில் சிலர் போலிச் சைவ சமயத்தைத்தள்ளி உண்மை சமயத்தைக்கண்டு கொண்டிருக்கின்றனர். அவர்கள் எல்லா மதங்களுக்கும் ஒத்துள்ள பொது நீதியான சமரஸ சன்மார்க்க அன்புச்சமயத்தை விரும்பி நிற்கின்றனர். தமிழ் வேதமாகிய திருக்குறளும் அதில் கூறப்படும் தமிழர் சமயமாகிய நெறியுமே தங்களுக்குரியதென உணர்ந்து வருகின்றனர். விவாஹ காலத்திலும் பார்ப்பனர் புரோகிதம் கோஷா முறை அர்த்தமற்ற சடங்குகள் யாவையும் விலக்குவதற்கு உணர்ச்சி கொண்டிருக்கின்றனர். பூணூலணிவது அநாவசியமென்று அணியாமலிருக்க முயற்சி செய்கின்றனர்.

மரணச்சடங்காகிய ஈமக்கிரியைகளிலும் எவ்வளவோ வழக்கங்கள் நின்று வருகின்றன. ஆதித்த வம்சத்தார் எதிர்காலத்தில் இப்பொழுதிருக்கிற பழக்கவழக்கங்களையும் கைவிட்டு விட்டு எவ்வளவோ புது மாறுதலடைவார்கள் என்பது திண்ணம்.

''பழையன கழிதலும் புதியன புகுதலும்
வழுவல காலவகையி னானே''

பின்னுரை

நிற்க, கி.பி. 1925-ம் வருடம் ஏப்ரல் மாதம் 11-ம் தேதி வெளியான சேலம் க்ஷத்திரியன் என்ற பத்திரிகையில் மானாடு, கு. சங்கரன் பிள்ளை எழுதியனுப்பியதாக க்ஷத்திரியன் பத்திராதிபர் சு. அர்த்தநாரீச நாயக்கரால் ஓர் கடிதம் பிரசுரித்து வெளியிடப்பட்டிருந்தது. அக்கடிதத்தில் காயாமொழி ஆதித்த நாடர்களைப் பற்றியும், நட்டாத்தி ஜமீந்தாரான வைகுண்ட நாடாரவர்களைப் பற்றியும் அகாரணமாக இரண்டொரு குறைகள் கூறப்பட்டிருந்தது. அக்கடிதத்தைப் பார்த்த மானாட்டிலுள்ள சங்கரன் பிள்ளை யென்பார் தான் அந்தக் கடிதத்தை எழுதவில்லை யென்றும், இன்னொருவரைக் கொண்டு எழுதச் சொல்லவில்லை யென்றும், சங்கரன் பிள்ளை யென்ற பெயருள்ளவரே மானாட்டில் தான் ஒருவர் தானென்றும் தன்னைத் தவிர சங்கரன்பிள்ளை யென்ற பெயருள்ளவர் மானாட்டில் வேறெவரும் இல்லை யென்றும் ஆகையால் 11.4.25-ல் பிரசுரிக்கப்பட்ட க்ஷத்திரியன்

பத்திரிகையில் வெளியான அக்கடிதத்தை தப்பென்று மறுபிரசித்தம் செய்ய வேண்டுமென்றும், தவறினால் அவதூறான சிருஷ்டினைக் கடிதம் ஒன்றைப் பிரசுரித்ததற்காக காயாமொழி ஆதித்த நாடர்களுடன் சேர்ந்துகொண்டு மானநஷ்ட வியாஜ்யம் தொடங்கப் படுமென்றும் ஓர் ''எச்சரிக்கைக் கடிதம்'' எழுதி 18.4.25-ல் க்ஷத்திரியன் பத்திராதிபர், சு. அர்த்தநாரீச நாயக்கருக்கு அனுப்பி வைத்தார். அந்த ''எச்சரிக்கைக் கடிதம்'' 28.4.25-''நாடார் குலமித்திரன்'' பத்திரிகையிலும் 1925-ம் வருடம் ஏப்ரல் மாதம் வெளிவந்த 'க்ஷத்திரிய மித்திரன்' பத்திரிகை மலர் 6. இதழ் 8. பக்கம் 215-விலும் வெளிவந்திருக்கிறது.

அதுபோலவே காயாமொழி திரு. அ. பகவதி ஆதித்தரும் 'க்ஷத்திரியன் பத்திரிகை' ஆசிரியர் சு. அர்த்தநாரீச நாயக்கருக்கு 20.4.25-ல் எச்சரிக்கையுள்ள ரிஜிஸ்டர் கடிதம் ஒன்று அனுப்பி வைத்தார். அக்கடிதம் 1925-ம் வருடம் ஏப்ரல் மாதம் வெளிவந்த 'க்ஷத்திரிய மித்திரன்' பத்திரிகை மலர் 6 இதழ் 8 பக்கம் 218-விலும் 11-5-25 நாடார் குல மித்திரனிலும் பிரசுரிக்கப்பட்டிருக்கிறது.

அதன்மேல் 'க்ஷத்திரியன்' ஆசிரியர் சு. அர்த்தநாரீச நாயக்கர் 11.4.25 க்ஷத்திரியன் பத்திரிகையில் தம்மால் வெளியாக்கப்பட்ட கடிதத்தைத் தமக்கு எழுதியனுப்பிய கு. சங்கரன் பிள்ளை யென்பார் இரண்டு வாரத்துக்குள், முன் வந்து சரிசொல்ல வேண்டுமென்றும், அந்த இரண்டு வாரமும் காயாமொழி திரு. அ. பகவதி ஆதித்தர் பொறுத்துக் கொள்ளும் படியாகக் கேட்டுக் கொள்வதாகவும் 23.5.25-ல் வெளியான தமது 'க்ஷத்திரியன்' பத்திரிகை பக்கம் 5-ல் ''அறிவிப்பு'ப் பிரசுரம் செய்திருந்தார். கு. சங்கரன் பிள்ளை யென்ற அநாமதேய நபர் வெளிவந்த பாடில்லை. எனவே 'க்ஷத்திரியன்' ஆசிரியர் சு. அர்த்தநாரீச நாயக்கர் 13.6.25-ல் வெளியான 'க்ஷத்திரியன்' பத்திரிகை பக்கம் 5-ல் ''ஓர் பொய்க் கடிதம்'' என்பதாகத் தலையங்கம் கொடுத்து, அதில் மானாடு, கு. சங்கரன் பிள்ளை என்னும் கையெழுத்துடன் தமக்கு ஒரு கடிதம் கிடைத்ததாகவும், அதனை உண்மையென நம்பி 11.4.25 க்ஷத்திரியன் பத்திரிகையில் தாம் பிரசுரித்ததாகவும், தற்போது அக்கடிதம் சுத்தப் பொய்யென்று தெரிவதாகவும்,

அது பொய் மனுஷரால் எழுதப்பட்ட பொய்க்கடிதம் என்று இதனால் பிரசுரம் செய்வதாகவும், பொய்க் கடிதத்தை பிரசுரிக்க நேர்ந்ததற்கு வருத்தப்படுவதாகவும், அந்த வருத்தத்தை ஆதித்த நாடர் வகையாறாக்களுக்கு இப்பிரசுர மூலமாகத் தெரியப்படுத்திக் கொள்வதாகவும் பிரசுரம் செய்துள்ளார். அதற்குப் பிறகு ஆதித்த வம்சத்தாரைப் பற்றி மறைவிலிருந்து கூடத் தாக்கி எழுதுவதற்கு ஒருவரும் முன்வரவில்லை.

''பரந்த திறலாரைப் பாசிமே லிட்டுக்
கரந்து மறைக்கலு மாமே—நிரந்தெழுந்து
வேயிற் றிரண்டதோள் வேற்கண்ணாய் விண்ணியங்கும்
ஞாயிற்றைக் கைம்மறைப்பா ரில்''

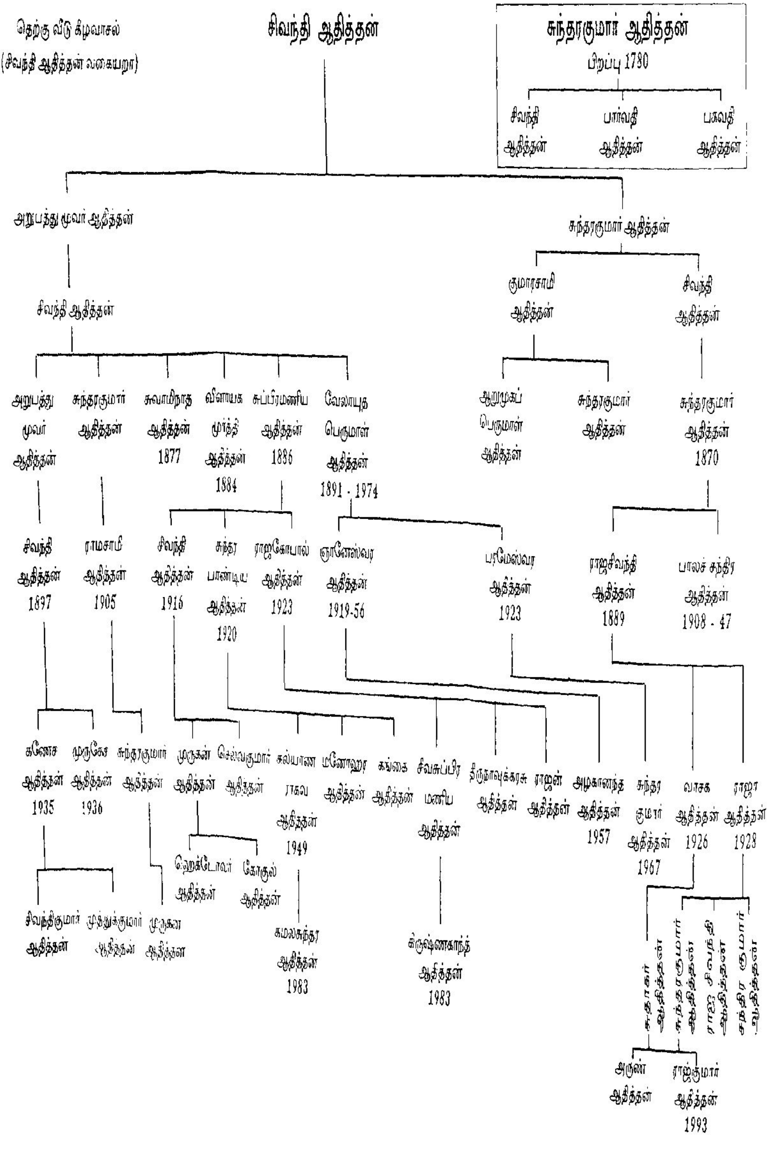
முற்றிற்று.

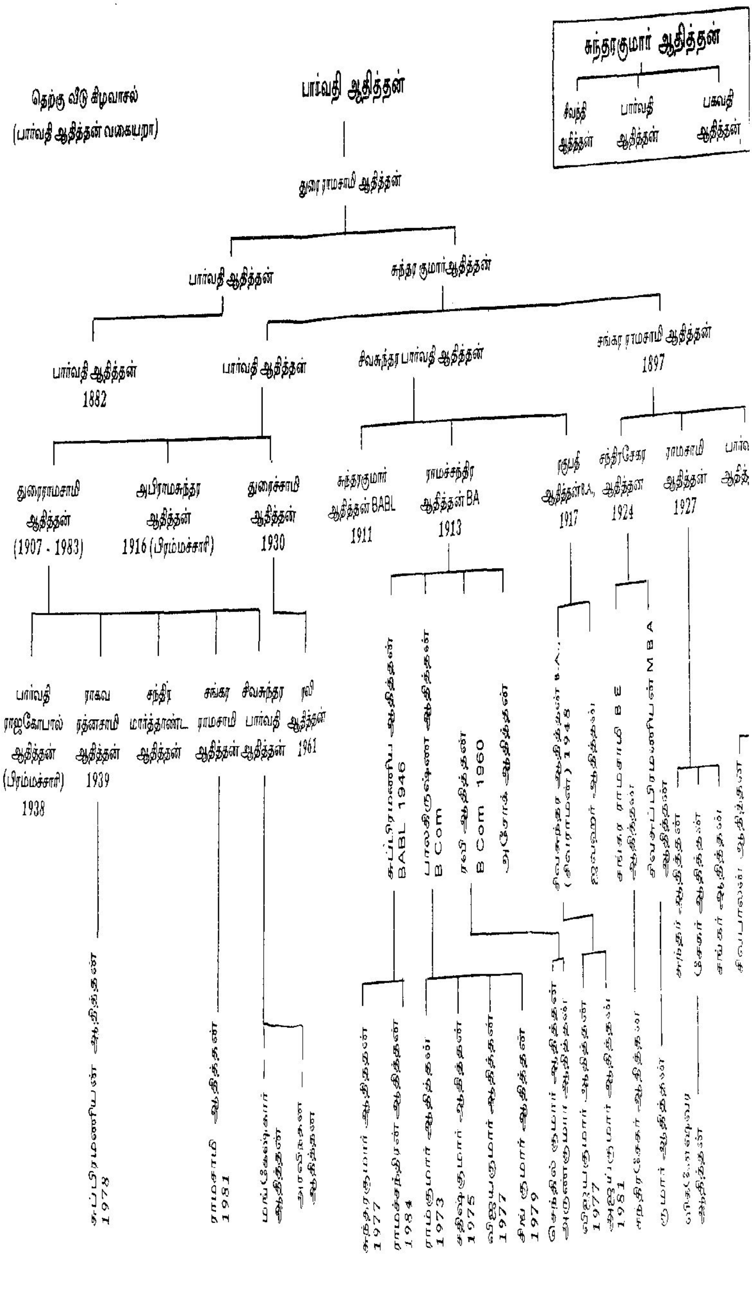
ஆதித்த வமிசாவளி

(கி.பி. 16-ஆம் நூற்றாண்டு முதல் கி.பி.20-ஆம் நூற்றாண்டுவரை)

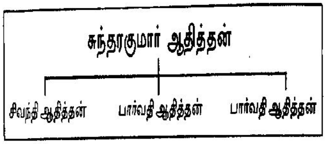
தெற்கு வீடு கீழவாசல்
(சிவந்தி ஆதித்தன் வகையறா)

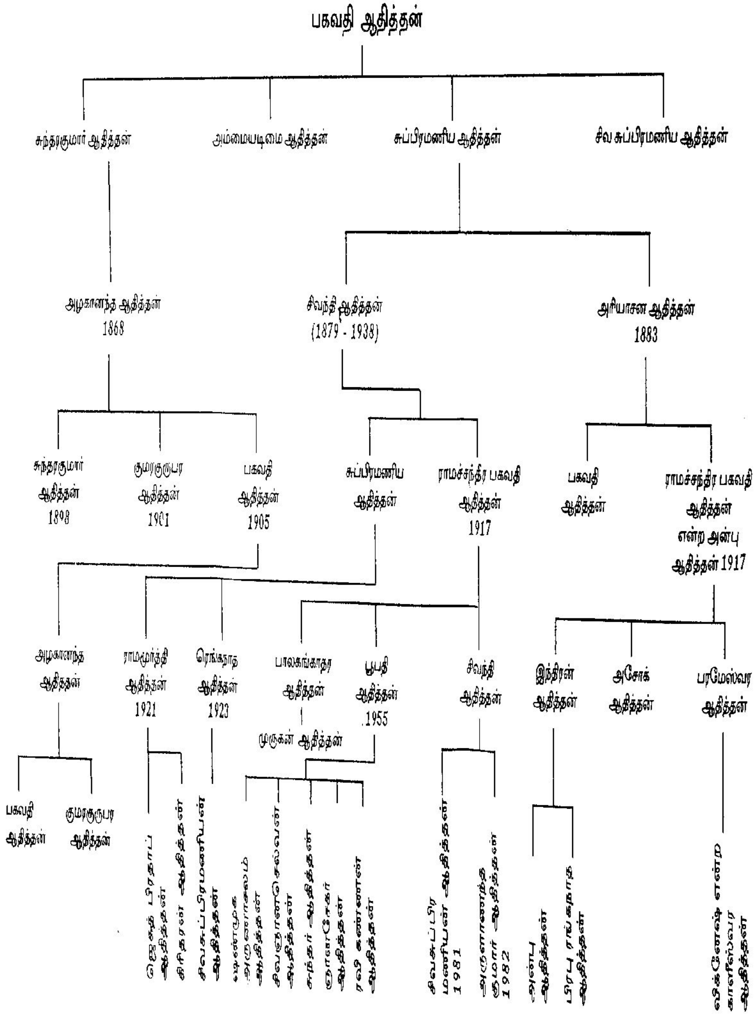

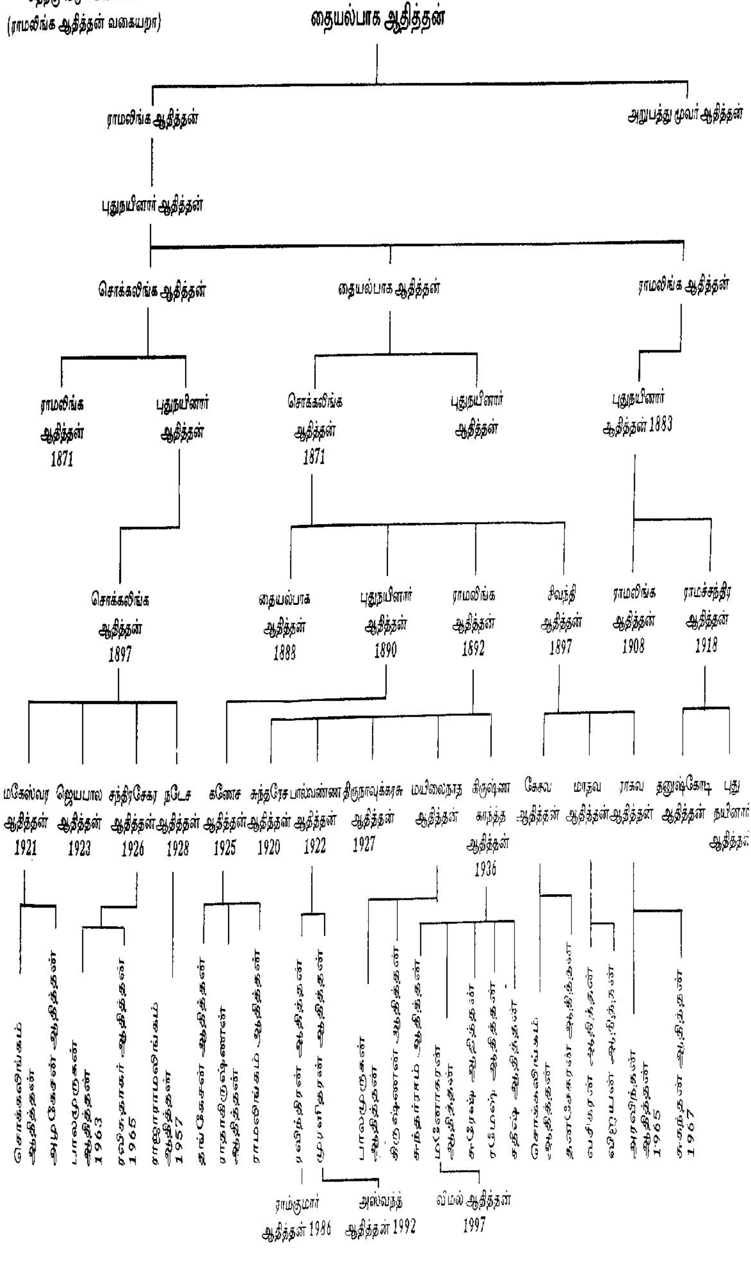
தெற்கு வீடு கிழவாசல்
(பார்வதி ஆதித்தன் வகையறா)
சுந்தரகுமார் ஆதித்தன்
சிவந்தி ஆதித்தன்
பார்வதி ஆதித்தன்
பகவதி ஆதித்தன்
பார்வதி ஆதித்தன்
துரை ராமசாமி ஆதித்தன்
பார்வதி ஆதித்தன்
சுந்தர குமார் ஆதித்தன்
பார்வதி ஆதித்தன் 1882
பார்வதி ஆதித்தன்
சிவசுந்தர பார்வதி ஆதித்தன்
சங்கர ராமசாமி ஆதித்தன் 1897
துரைராமசாமி ஆதித்தன் (1907 - 1983)
அபிராமசுந்தர ஆதித்தன் 1916 (பிரம்மச்சாரி)
துரைச்சாமி ஆதித்தன் 1930
சுந்தரகுமார் ஆதித்தன் BABL 1911
ராமச்சந்திர ஆதித்தன் BA 1913
ரகுபதி ஆதித்தன் B.A. 1917
சந்திரசேகர ஆதித்தன் 1924
ராமசாமி ஆதித்தன் 1927
பார்வதி ராஜகோபால் ஆதித்தன் (பிரம்மச்சாரி) 1938
ராகவ ரத்னசாமி ஆதித்தன் 1939
சந்திர மார்த்தாண்ட ஆதித்தன்
சங்கர ராமசாமி ஆதித்தன்
சிவசுந்தர பார்வதி ஆதித்தன்
ரவி ஆதித்தன் 1961

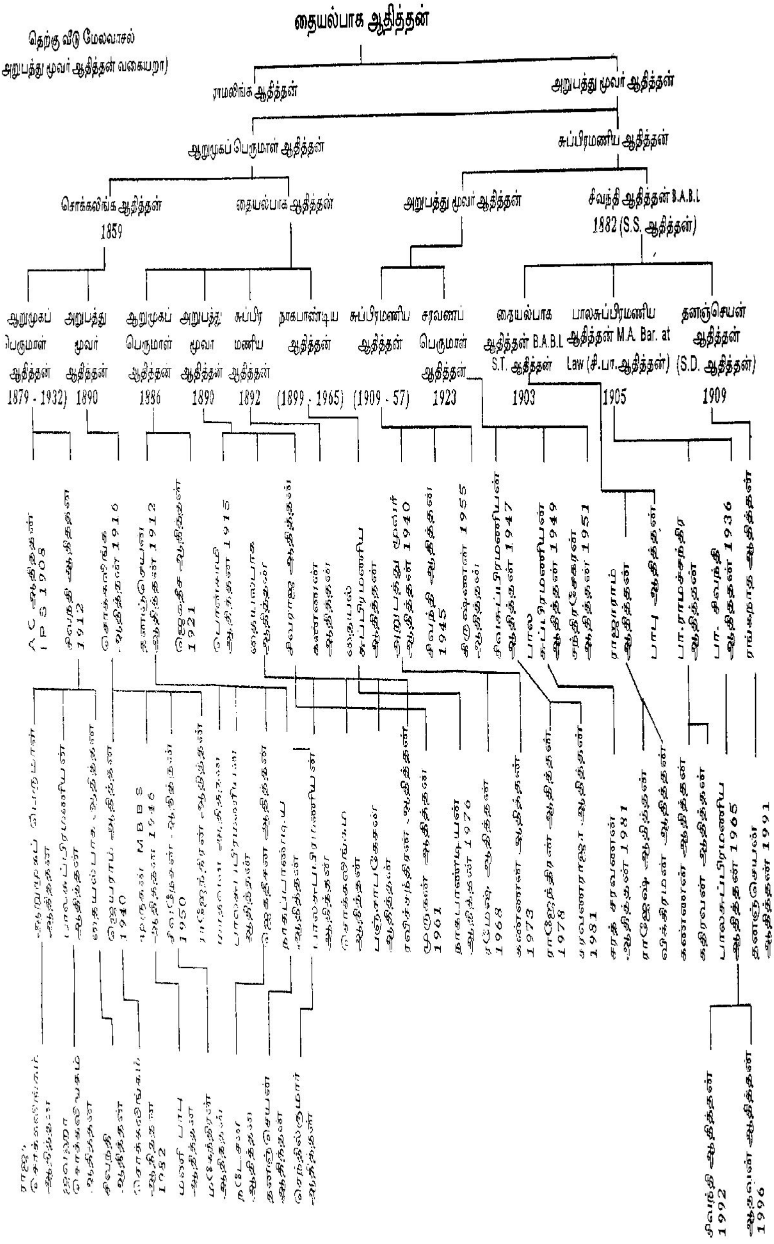
தெற்குவீடு கீழவாசல்
(பகவதி ஆதித்தன் வகையறா)

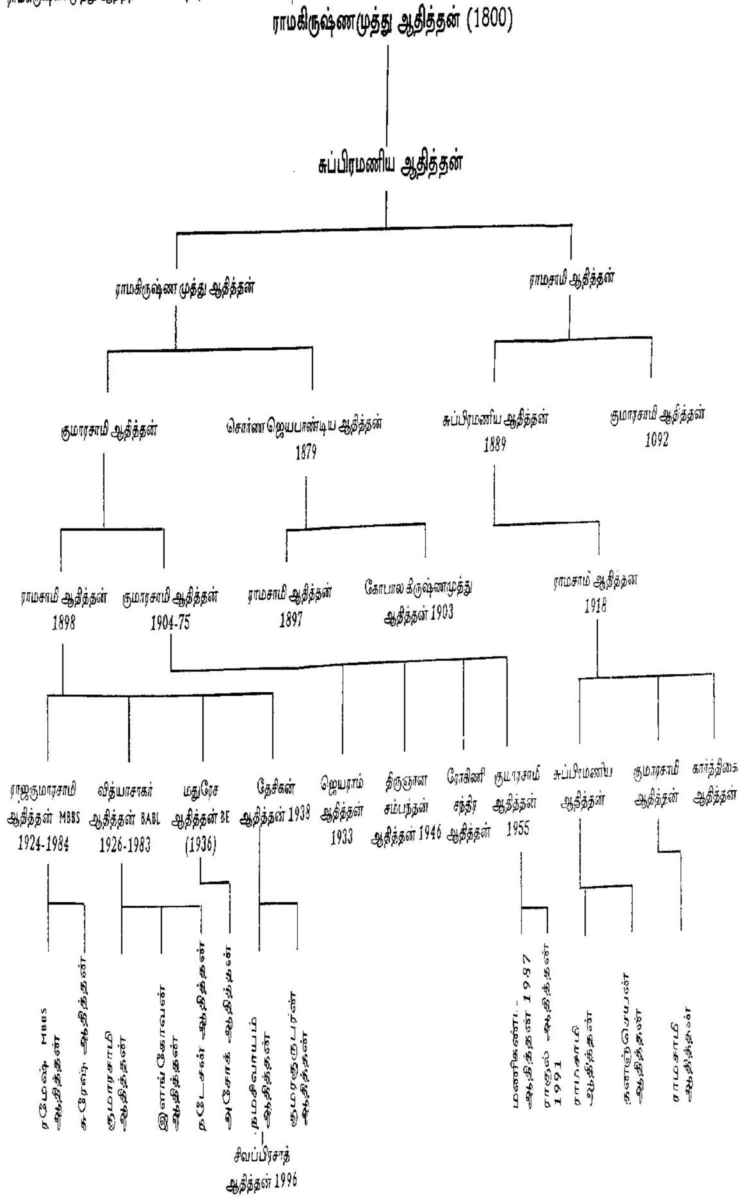
தெற்கு வீடு மேலவாசல்
(ராமலிங்க ஆதித்தன் வகையறா)

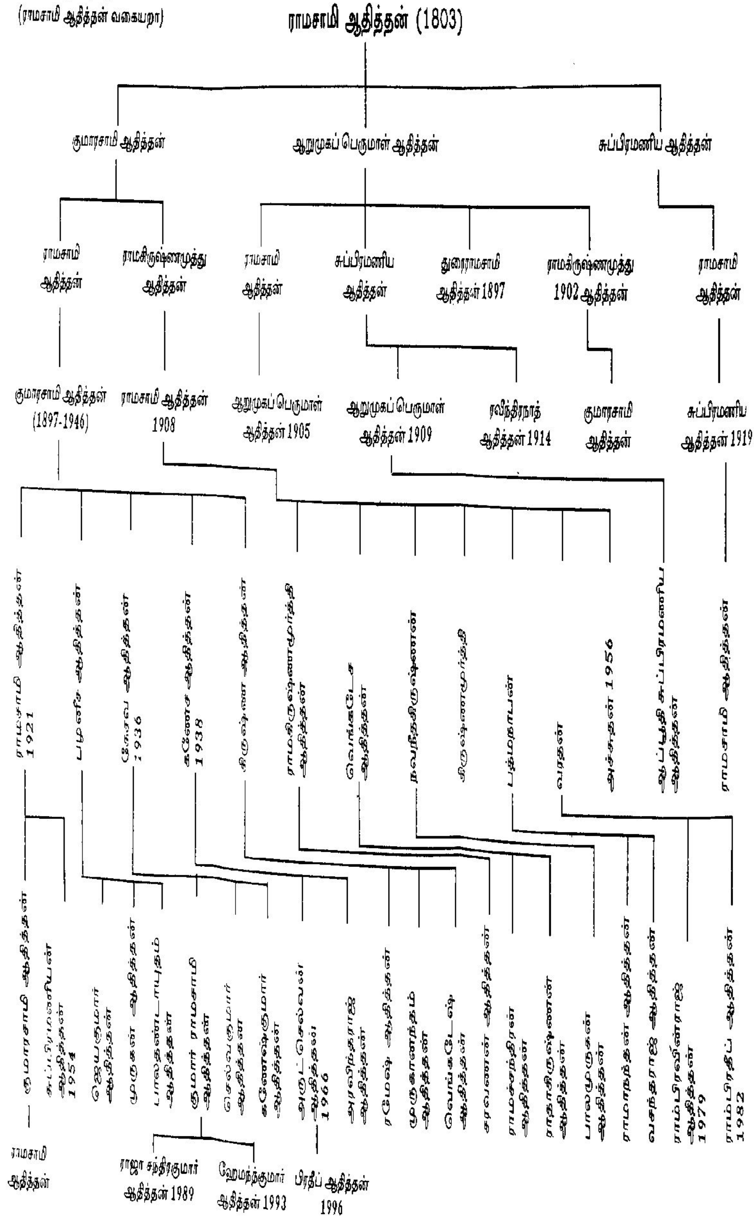

தையல்பாக ஆதித்தன்
தெற்கு வீடு மேலவாசல்
அறுபத்து மூவர் ஆதித்தன் வகையறா)
ராமலிங்க ஆதித்தன்
அறுபத்து மூவர் ஆதித்தன்
ஆறுமுகப் பெருமாள் ஆதித்தன்
சுப்பிரமணிய ஆதித்தன்
சொக்கலிங்க ஆதித்தன் 1859
தையல்பாக ஆதித்தன்
அறுபத்து மூவர் ஆதித்தன்
சிவந்தி ஆதித்தன் B.A.B.L 1882 (S.S. ஆதித்தன்)
ஆறுமுகப் பெருமாள் ஆதித்தன் 1879 - 1932)
அறுபத்து மூவர் ஆதித்தன் 1890
ஆறுமுகப் பெருமாள் ஆதித்தன் 1886
அறுபத்து மூவர் ஆதித்தன் 1890
சுப்பிரமணிய ஆதித்தன் 1892
நாகபாண்டிய ஆதித்தன் (1899 - 1965)
சுப்பிரமணிய ஆதித்தன் (1909 - 57)
சரவணப் பெருமாள் ஆதித்தன் 1923
தையல்பாக ஆதித்தன் B.A.B.L S.T. ஆதித்தன் 1903
பாலசுப்பிரமணிய ஆதித்தன் M.A. Bar. at Law (சி.பா.ஆதித்தன்) 1905
தனஞ்செயன் ஆதித்தன் (S.D. ஆதித்தன்) 1909

வடக்கு வீடு மேலவாசல்
(ராமகிருஷ்ண முத்து ஆதித்தன் வகையறா)

வடக்கு வீடு கீழவாசல்
(ராமசாமி ஆதித்தன் வகையறா)

ஆதித்தன் எனும் பட்டம் ஐயா நும்குலத்துக்கு ஆதலின்
நீதிச்சோழன் குலம்ஆவீர் நெடியதமிழ் நாட்டினிலே
சேரநன் நாட்டில் சென்றுஆண்டதால் நும் குலத்தினர்
சேரசோழரும் ஆயினர் செழுந்தண்காயங் குளத்திலே
தென்பாண்டிச் சீர்மை சிறந்தமா னாட்டுப்பதியில்
வந்துஆண்டார் நும்முன்னோர் வாழையடி வாழையென
பாவேந்தும் தமிழால் பட்டம் நுமக்குப் புனைந்தோம்
மூவேந்தராம் சேரசோழ பாண்டியர் நீவீர்என்றே
தேர்வேந்தர் குடியில் வந்த சான்றோர் ஆதலால்
தேர்தொட்டுக் கொடுக்கின்றீர் நும் குலத்துடன் திருச்செந்தூரில்
வாரிநித்தம் வழங்கும் வள்ளல் குணத்தால் நும்குலப்
பாரியையும் மிஞ்சினீர் பாருலகம் எங்கணுமே
குடியிருப்புகள் தோறும் கோயில்கள் மணமண்டபங்கள்
படிப்பதற்கோ மாணவர்க்குப் பள்ளிகள் கல்லூரிகள்
சாந்துப்பொட்டு சலசலங்க சந்தனப்பொட்டு கமகமங்க
தென்காசி இராசகோபுரம் தென்பாண்டியில் மீண்டும்
தெரிந்திடச்செய்து குடமுழுக்கும் செய்தீர் ஐயா நீங்கள்
பராக்கிரம பாண்டியனுமாயினீர் பல்லாண்டு வாழியவே!

வள்ளல் பெருந்தகை டாக்டர் பா. சிவந்தி ஆதித்தனார் அவர்கள் புதிதாக முன்பு தென்காசி எழுப்புவித்த இராசகோபுரத்தின் குடநீர் முழுக்கு (17-3-2006) அன்று டாக்டர் ஆ. தசரதன் எழுதிய கவிதை